Vara asta va fi altfel

CARLEY FORTUNE

Dcwricrca CIP a Rihliotedi Nafionalc a RomflnW FORTtHVE, CARLEY
Vara asta va fl altfel / Carley Fortune. • Bucurejti Bookzone. 2024
ISBN 978-630-305-283-0

821.111

Traducător: **Elena Macoviciuc** Redactor: **Roxana Nacu** Grafician copertă: **Teodora Savu** Tehnoredactor: **Anca Marisac**

This Summer Will Be Different
Copyright © 2024 by Carley Fortune All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta édifié
Toate drepturile rezervate pentru limba română. Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone
Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4, Bucureşti
Comenzi şi informaţii:
Telefon: 031-4335068
E-mail: oflice@bookzone.ro www.bookzone.ro

CARLEY FORTUNE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Pentru Meredith, bineînţeles.
Te iubesc mult, stridia mea perlată.

PARTEA INTAI

„Nu e plăcut să te gândeşti că mâine e o nouă zi, lipsită de greşeli?”

L.M. Montgomeiy, Anne de la Green Gables

PROLOG

Vara, cu cinci ani în urmâ

M-am oprit să admir priveliştea, ferindu-mi ochii de soare. Apa care strălucea ca safirul sub stâncile ruginii. Ţărmul presărat cu alge încâlcite. Restaurantul din lemn. Capcanele pentru homari. Bărbatul în cizme de cauciuc.

Mirosul sărat al mării mi-a umplut nările şi zgomotul unei bărci de pescuit mi-a gâdilat auzul. Briza mi-a

lipit rochia de gambe şi am zâmbit. Exact aşa îmi imaginasem c-o să fie prima mea vacanţă pe Insula Prinţului Edward, cu excepţia unui detaliu important. Bridget nu era cu mine, pentru că pierduse avionul, însă eu eram aici. Şi mi-era foame.

Când am intrat în Shack Malpeque, mi-a luat puţin să mă obişnuiesc cu întunericul. Imediat mi-a atras atenţia fata care purta codiţe roşii artificiale, o pălărie de pai şi stătea la masa de lângă fereastră. Aceasta a profitat de neatenţia fratelui ei mai mare, care îi urmărea pe fermierii de midii la lucru, şi i-a luat un cartof prăjit din farfurie. L-a băgat în gură şi m-a văzut c-o priveam, moment în care i-am făcut semn s-o ţină tot aşa.

— Problemele tale vor părea neînsemnate după ce o să ajungem pe insulă.

CARLEY FORTUNE

Asta mi-a promis Bridget ieri, cât stăteam întinsă pe tejgheaua din bucătărie, în apartamentul nostru, cu fruntea lipită de granit, şi ea mă *mângâia pe* spate.

- Nu-i asculta pe părinţii tăi. O să te descurci, Bee. Bridget nu mi-a folosit niciodată numele din buletin. Cei mai mulţi din viaţa mea îmi spuneau *Lucy* Ashby, cu excepţia prietenei mele celei mai bune. Pentru Bridget, eram Bee.

M-am aşezat la intrare, lângă standul hostessei şi un semn pictat pe care scria DĂ IAMA ÎN *STRIDII.* Mirosul înţepător de oţet de înalţ care plutea în aer m-a făcut să salivez. Mesele de lemn erau pline şi nimeni nu părea că s-ar pregăti să ceară nota. Nimerisem fix genul ăla de zi.

Tocmai când mă pregăteam să plec, o chelneriţă cu păr alb şi trei farfurii cu homar pe un singur braţ mi-a spus:

— Aşază-te la bar, drăguţo.

Când m-am întors, am văzut un rând de scaune înalte goale chiar în spatele meu.

Şi pe el.

Stătea de cealaltă parte a tejghelei, cu capul plecat, desfacând stridii. La fiecare mişcare, tricoul alb mulat se umfla pe muşchii de pe braţe şi umeri. Părul lui avea o nuanţă mai închisă decât al meu, un şaten ciocolatiu intens, şi era des şi ondulat. Era destul de scurt cât să nu-i intre în ochi, *dar* destul de lung cât să fie ciufulit şi să-i cadă peste frunte. Primul instinct a fost să-mi înfig degetele în el.

I-am admirat antebraţele, care s-au încordat când a înfipt un cuţit cu mâner de lemn într-o stridie. Am văzut cum a desfăcut-o cu o mişcare rapidă din încheietură Apoi a şters lama pe un prosop împăturit, a trecut-o prin mijlocul stridiei şi a aruncat partea de sus.

După ce a mai mânuit cuţitul puţin, a pus stridia pe gheaţă.

Când m-am apropiat, şi-a curăţat lama din nou. în loc să desfacă următoarea stridie, s-a oprit şi m-a privit.

în momentul ăla era să mă împiedic. Ochii lui aveau cea mai captivantă nuanţă de albastru glaciar, care contrasta cu bronzul lui intens. Avea o gropiţă în bărbie. Nu se bărbierise de cel puţin două zile, iar faţa lui era un exemplu de contraste. Maxilar puternic. Buze catifelate, de un roz pal, cea de jos mai plină. Ochi luminoşi, încadraţi de gene negre.

Mi-a susţinut privirea pentru mai puţin de o secundă. Eu l-am văzut, el m-a văzut şi în acea fracţiune de secundă, între noi s-a întâmplat ceva.

Am simţit o familiaritate. O nevoie. O dorinţă.

Electricitate.

Pulsul mi-a luat-o razna, răsunându-mi în urechi. Toată povara îngrijorării, fricii şi ruşinii pe care o purtasem de când le-am spus părinţilor de demisie mi-a alunecat de pe umeri, ca mătasea.

S-a întors la treabă şi nu m-a băgat în seamă când mi-am tras un scaun, ca să mă aşez la bar. I-am privit mâinile în timp ce desfăcea stridiile una după alta, cu o viteză incredibilă. A desfăcut o duzină şi a pus o tavă la capătul barului.

Apoi s-a uitat direct la mine şi, pentru o clipă, doar ne-am holbat unul la celălalt. Privirea lui părea să ascundă ceva, o anumită precauţie. Pentru o secundă, am văzut un licăr de tristeţe, dar tocmai când mă întrebam care ar fi putut fi motivul ei, a şi dispărut. De aproape, am văzut că irisul de la ochiul drept avea o pată mică, maronie, chiar sub pupilă. Un defect mic şi perfect. Deodată, nu mai era aşa tragic că Bridget pierduse avionul. Fusese

voia destinului. Tipul ăsta era, fără doar şi poate, cel mai sexy bărbat pe care-l văzusem vreodată.

— Ţi-e foame? m-a întrebat.

— Mor de foame.

Mi s-a părut că i-am văzut un zâmbet tresărindu-i pe buze.

— De unde eşti?

Vocea lui era adâncă şi aspră, ca scoarţa de mesteacăn.

Avea un accent mai puternic decât al lui Bridget.

— De unde ştii că nu sunt de aici?

S-a uitat din nou în ochii mei şi am simţit acelaşi schimb între noi, ca o descărcare electrică. S-a uitat la părul meu – care e şaten arămiu şi împletit într-o coroană în jurul capului. Apoi mi-a privit mirat hainele. Când mi-am pregătit garderoba de vacanţă, mi s-a părut că rochia era suficient de pastorală ca să se potrivească cu locul ăsta. Era largă, fără umeri şi în carouri roşu cu alb. în stilul lui Anne Shirley, doar că versiunea modernă, însă poate că exagerasem cu mânecile bufante.

A ridicat un umăr, gest care mi s-a părut familiar.

— Majoritatea localnicilor nu se îmbracă cu feţe de masă, a zis el sec, în timp ce chelneriţa s-a strecurat în spatele lui şi l-a bătut pe umăr.

M-am încruntat şi mi-am trecut mâna peste material, apoi mi-am aranjat decolteul.

A ridicat încă o stridie şi, după ce a desfăcut-o, a continuat:

- Dar e o faţă de masă drăguţă.

- Sper, pentru că faţa asta de masă mi-a făcut o gaură în cont.

— Nu-I asculta, drăguţo, a spus chelneriţa în timp ₀c a luat cele două tăvi cu cglefin pane din bucătărie. Şi-a ieşit din mână. Are impresia că ochii ăia îl scot din orice situaţie. îi tot spun că femeile apreciază manierele, de fapt.

Am râs şi, în secunda aia, s-a uitat la mine. Am simţit din nou conexiunea de mai devreme, un fior care mi-a străbătut spatele.

- Aşa e? Asta apreciază femeile? Manierele?

Vocea lui era joasă, mângâindu-mă pe claviculă şi pe umeri.

Mi-era cunoscut tonul. Flirta. Era mai subtil decât eram obişnuită. Lipseau replica evidentă de agăţat şi atitudinea încrezătoare că nu va fi respins. Dar invitaţia la joacă era acolo. Replica de deschidere a unui partener de scenă într-o improvizaţie. Asta puteam să fac. Ştiam să flirtez. Ba eram chiar bună la asta. Când a zâmbit, am simţit furnicături în buze.

— Nu ştiu alte femei cum sunt, dar eu aş aprecia un meniu. Te rog, i-am spus, apropiindu-mă.

— Mi se pare corect.

Şi cu toate astea, nu mi-a făcut pe plac. A ras o bucată de hrean proaspăt, al cărui miros mi-a gâdilat nasul, peste două bucăţi de lămâie aflate în mijlocul unui cerc de stridii. Apoi a pus farfuria şi o sticlă de sos picant în faţa mea. Şase stridii Malpeque minunate.

— Sunt din partea mea.

- Serios?

A făcut câţiva paşi în spatele barului. Purta blugi din denim închis la culoare, cu manşetă, şi încălţăminte Vans cu imprimeu de şah. I-am privit bicepşii când a turnat o bere într-o halbă pe care mi-a pus-o în faţă.

- Poftim…

A aşteptat.

— Lucy.

— Poftim, Lucy.

— Mulţumesc…

Am arătat spre el.

S-a şters pe un prosop, iară să-şi mute privirea de la mine, de parcă trebuia să ia o decizie înainte să-mi răspundă.

— Felix, a zis el după o clipă.

— Felix, de obicei nu beau bere.

— E bere din afine, făcută aici pe insulă. Gust-o.

L-am ascultat. Era rece şi puţin înţepătoare. Apoi am pus halba pe masă.

— Mulţumesc. Şi ai avut dreptate mai devreme, nu sunt de aici. Trăiesc în Toronto, am zis, luând o stridie.

— Toronto, a repetat el cu accent şi *a* încuviinţat din cap o dată, solemn. îmi pare rău pentru asta.

— Nu e cazul, i-am spus eu zâmbind. îmi place. Cel puţin în majoritatea timpului. Ai fost acolo?

— O singură dată. Am stat doar o noapte, dar mi-a ajuns.

Am încuviinţat, pentru că-l înţelegeam perfect. Toronto era genul de oraş care te cucerea în timp şi, chiar dacă locuiam acolo de şapte ani, nu eram sigură că eram complet cucerită. Am pus nişte hrean peste stridie, am stors lămâia şi am ridicat-o spre Felix, după care am dat-o pe gât, cu ochii închişi. Gustul de sare proaspătă de ocean mi-a inundat limba şi a declanşat o amintire.

Bridget şi cu mine, în apartamentul nostru, toamna trecută. Tocmai ne mutaserăm împreună şi am petrecut weekendul despachetând şi evaluând totul. Cum se potriveau lucrurile noastre? Cum ne potriveam noi? Deja duminicii seară, am tyuns la concluzia că aveam două deschizătoare de conserve, nicio masă de cafea, un pat futon cu un cadru dureros de incomod şi destule lumânărele de la IKEA cât să ne ajungă pentru

restul vieţii.

Eram acoperite de praf şi stăteam întinse pe jos, când Bridget s-a ridicat şi a patinat până în bucătărie în şosete, ca să scoată din frigider o cutie de stridii Malpeque PEI. Bridget era una dintre foarte puţinele tinere de douăzeci şi ceva de ani care aveau propriul lor cuţit de desfăcut stridii, dar eu nu mai mâncasem aşa ceva până atunci. Cuţitul se pierduse în haosul de ziare, folie de împachetat şi cartoane, aşa că a folosit o şurubelniţă să deschidă stridiile şi s-a înroşit de la efort.

— Dac-o să-i cunoşti vreodată pe ai mei, promite-mi că n-o să le spui ce treabă de doi bani fac acum.

Eram prietene de un an şi, în afară de mătuşa mea, era deja persoana pe care o preţuiam cel mai mult pe lume. însă în noaptea aia, am simţit ceva mai multă iubire decât de obicei faţă de Bridget.

Ar trebui să fie şi ea aici, la prima mea degustare de stridii pe insulă. Tocmai ce o văzusem în dimineaţa aia, dar dintr-odată, m-a cuprins aşa un dor de ea, că mi s-a pus un nod în gât.

Când am deschis ochii, Felix mă fixa cu privirea. Aş fi putut să jur c-am văzut o urmă de durere în ochii lui, o melancolie care plutea dincolo de suprafaţă. Dar aceasta a dispărut din nou şi el mi-a zâmbit.

— Ebună?

— Foarte.

M-am foit pe scaun, aşezându-mă picior peste picior. Am simţit că obrajii începeau să-mi ia foc. Intensitatea emoţiilor era vizibilă pe pieptul meu, când o nuanţă de roşu aprins mi-a apărut între sâni şi s-a întins pe gât.

Privirea lui Felix a coborât spre cele trei aluniţe de sub claviculă.

- Ce te aduce pe insulă?
- O călătorie a fetelor.

CARLEY FORTUNE

Fusese ideea lui Bridget. Aveam să le spun părinţilor mei că demisionasem din postul de PR, apoi aveam să mergem în vacanţă în casa familiei ei de pe insulă. Două săptămâni de stridii, nisip şi mare. Două săptămâni de relaxare, fără nicio grijă. Părea c-am ajuns la un nou nivel al relaţiei noastre. Eram colege de apartament de un an şi prietene de doi, dar niciodată nu cunoşti pe cineva cu adevărat până nu-i cunoşti familia. Şi abia aşteptam să-i cunosc familia lui Bridget. Era cea mai încrezătoare, capabilă şi sufletistă persoană pe care o cunoşteam şi voiam să văd ce anume o modelase să devină aşa.

Felix a arătat spre scaunele goale de lângă mine.

— Ţi-ai pierdut prietena pe drum?

Părinţii lui Bridget îşi vizitau nişte prieteni în Nova Scoţia până săptămână viitoare, iar fratele ei mai mic nu-i răspunsese la mesajele care-l anunţau despre sosirea mea solo şi nici la telefon. Aşa că acum trebuia să merg acasă la ei şi să intru de una singură.

— Ocoleşti casa şi o iei spre verandă. O să găseşti o cheie sub broasca din ceramică.

Astea au fost indicaţiile lui Bridget.

Nu suportam să stau singură, la fel cum nu suportam nici să stau locului. Nu voiam să-mi petrec toată ziua prin casa familiei Clark, pentru c-aş fi auzit răsunând în linişte doar nemulţumirea părinţilor mei. Am condus **maşina** închiriată de la aeroportul din Charlottetown până la Shack Malpeque.

— Prietena mea o să vină mâine, am spus, susţi- nându-i privirea lui Felix.

A procesat informaţia, cu capul înclinat şi fără să-şi mute ochii de la mine. Apoi şi-a luat cuţitul şi l-am privit cum a desfăcut trei duzini de stridii în doar câteva minute, mâinile lui mişcându-se cu o viteză impresionantă. începeam să cred că-l citisem greşit,

moment în care a vorbit, privindu-mă pe sub gene.

— Ai planuri înainte de sosirea prietenei tale?

Poate a vorbit berea în locul meu sau eram ameţită pentru că eram într-un loc nou, dar de obicei nu eram atât de directă şi atât de sigură în legătură cu ce voiam.

— Nu. Sunt larg deschisă.

Pupilele i s-au dilatat şi apoi a înjurat, iar în secunda următoare un şuvoi de sânge îi curgea pe braţ. Am luat câteva şerveţele şi m-am dus repede spre el, ocolind barul.

— Eşti bine?

Şi-a ridicat mâna de pe rana de la încheietura stângă şi am acoperit-o cu şerveţele.

— Cred că ai nevoie de cusături.

— E doar o zgârietură.

M-am apropiat, ţinându-l de braţ şi apăsând pe tăietură.

— Dumnezeule, fă curat şi pleacă odată de aici, a strigat chelneriţa.

Cum îl ţineam deja de braţ, l-am urmat pe Felix într-un birou mic, de unde a scos o trusă de prim ajutor.

— Chestia asta se întâmplă des? l-am întrebat, în timp ce-i înfăşuram braţul cu tifon.

Respiraţia lui caldă îmi mângâia pielea.

- Nu, Lucy. Femeile frumoase nu prea îmi spun că sunt larg deschise în timp ce eu mânuiesc un obiect ascuţit.

— Dar unul tocit? l-am întrebat, zâmbind.

— Mă tem că nu.

— Păcat, i-am spus, fără să-l cred.

Faţa lui avea trăsături uluitoare şi aspre în acelaşi timp. O combinaţie hipnotizantă. Apoi mai erau bicepşii şi părul. îl privisem şi din spate şi arăta incredibil. Sunt sigură că Felix era foarte des ţinta replicilor cu subînţeles. Mie de exemplu îmi veniseră în minte cinci, doar de când intrasem în restaurant.

Am fixat bandajul, dar nu i-am dat drumul.

— Vrei să te vadă un medic? Pot să te duc la spital.

— Nu-i nevoie, sunt bine.

Felix s-a uitat în ochii mei.

Scântei. Efervescenţă. Trosnete.

— Lucy, ce zici să mă duci mai bine acasă?

în maşină abia am vorbit, dar atmosfera sfârâia, plină de anticipare. Simţeam privirea lui Felix, care se plimba de la obrazul meu spre umeri. Apoi mai jos. Sunt sigură că putea să-şi dea seama că-mi crescuse pulsul doar privindu-mi gâtul.

Aveam emoţii şi stomacul mi-era întors pe dos. Aveam douăzeci şi patru de ani şi aventurile nu-mi erau străine. Flirturile, idilele, o noapte de distracţie, câteva săptămâni de giugiuleală. Relaţiile ocazionale erau specialitatea mea. Dar de data asta, ceva era diferit. Mai riscant. N-am mâncat împreună. Nici măcar n-am stat de vorbă la un pahar împreună. Nu l-am căutat pe Google. Nu-i ştiam numele de familie sau câţi ani avea. Poate puţin peste douăzeci? Nu ştiam decât că era sexy, transformase desfăcutul stridiilor în preludiu şi voia să facă sex cu mine.

Ain intrat pe aleea casei lui, un drum îngust prin-ir-un câmp verde de ţelină. Pete de roz şi mov creşteau de-a lungul unui şanţ. Am trecut de o curbă, apoi de încă

una şi am văzut o casă. Se înălţa semeaţă în depărtare, cu ţiglă gri din cedru şi un acoperiş care avea două vârfuri dramatice într-un capăt şi în celălalt. Faţada era proaspăt vopsită cu alb şi uşa de la intrare era de un galben vesel, în spatele ei se întindea oceanul, o câmpie strălucitoare de albastru.

— Aici stai? l-am întrebat după ce am parcat.

Florile din curtea lui erau ireal de frumoase. în Toronto trecuse sezonul bujorilor, dar aici erau încă înfloriţi. Erau mai mult de o duzină. Trandafiri cât vezi cu ochii. Clématite magenta se căţărau pe un suport. Nu lipseau nici gura-leului şi bulgării de soare.

— Asta e grădina ta? l-am întrebat pe Félix, care ieşise din maşină.

A ocolit capota, mi-a deschis uşa şi a întins mâna. Aerul atlantic mi-a umplut plămânii, în timp ce briza mi-a înfăşurat fusta în jurul picioarelor. Am râs, încercând s-o ţin la locul ei, dar Félix m-a tras aproape. Am uitat imediat de bujori. Era cu câţiva centimetri mai înalt decât mine şi ne potriveam perfect. Nas pe nas, piept pe piept, şold pe şold.

— Nu mă aşteptam ca ziua de azi să se termine aşa, am spus.

I-am observat gropiţa de pe obrazul stâng când a zâmbit. Tristeţea pe care am simţit-o în restaurant nu mai era acolo.

— Serios?

M-a sărutat pe buze, apoi pe gât. Mi-am dat capul pe spate, uitându-mă la stârcul care tocmai trecea pe deasupra.

-Da.

M-a gâdilat cu barba când buzele lui au ajuns la triunghiul de aluniţe. Le-a sărutat, apoi Ie-a gustat cu limba şi am tremurat, după care s-a îndreptat spre ureche.

- Cred că nu ţi-ai făcut temele. Aşa le întâmpinăm mereu pe femeile superbe care vin în vizită. E o întâmpinare tradiţională a localnicilor.

- Dac-aş fi ştiut, aş fi venit mai devreme.

- Cred că ai ales perfect momentul, a zis el, luân- du-mă de ceafa.

Ne-am privit timp de o secundă încărcată, apoi ne-am apropiat. Am vrut ca totul să se întâmple repede, dar a început lent şi tandru, timid, până când limba i-a trecut de buze. M-am lăsat pe el şi mi-am înfipt degetele în părul lui. Mi-a supt buza de jos şi am gemut. Apoi m-a muşcat uşor, ceea ce m-a surprins destul cât să deschid ochii.

S-a dat în spate, cu o privire leneşă.

— E prea mult?

— Vreau mai mult, am spus, atingându-mi buzele.

Felix m-a tras în casă şi înainte să am timp să admir priveliştea, ne-am sărutat din nou. M-am întins spre cămaşa lui când am auzit zgomotul metalic al fermoarului rochiei. Apoi amândoi ne dezbrăcăm şi ne împiedicam de haine, în timp ce urcam la etaj, spre dormitor, într-o încâlcire disperată de mâini şi râsete.

Am căzut împreună goi în patul lui. Corpul lui Felix era tare, numai muşchi, de parcă era creat pentru aerodinamică. Avea umerii lăţi, pieptul tare şi umbrit de păr. I-am mângâiat pielea bronzată, captivată de muşchii sculptaţi ai abdomenului.

N-am observat prea multe la camera lui, decât o ediţie uzată din *întinsa Mare a Sargaselor* de pe noptieră, care mi-a atras privirea când Felix mă săruta, lunccfindu-nii pe corp. Mi s-a părut o carte neobişnuită

pentru un tip de douăzeci şi ceva de ani, dar după, i-am simţit barba pe interiorul coapsei şi toată atenţia mi s-a îndreptat spre el.

Soarele apunea şi fâşii de albastru regal şi portocaliu străbăteau cerul când am decis că trebuia să ne încărcăm bateriile. Felix a pregătit cina. Felii groase de pâine prăjită cu unt. O farfurie cu roşii tăiate, sărate şi acoperite cu ulei de măsline. Alta cu pui rece prăjit. Brânză cheddar. Porumb. Ne-am făcut sendvişuri cu roşii şi brânză şî am mâncat tot puiul, în timp ce stăteam pe veranda cu vedere spre golf. El purta o pereche de boxeri şi amândoi aveam tricouri albe.

Pentru partida următoare n-am mai avut răbdare să ajungem la etaj. Nici măcar n-am mai intrat în casă. Felix avea gust de roşii. O explozie proaspătă de soare şi sare.

Vreau mai mult, mi-am tot repetat. *Mai mult.*

Dimineaţa următoare m-am trezit cu braţul lui Felix peste talia mea şi corpul lui înfăşurat în jurul meu. Probabil că aşa am adormit, deşi nu-mi amintesc. Nu mă mişc, pentru că nu vreau să-l trezesc. Nu vreau să înfrunt atmosfera inevitabil stângace a dimineţii. Noaptea trecută am fost disperaţi. Am fost nişte străini care s-au purtat ca nişte iubiţi reuniţi după mult timp. Cred că Felix avea nevoie de asta la fel de mult ca mine. Eram sigură că amândoi o să fim ruşinaţi în lumina dimineţii. Dar apoi am simţit asprimea bărbii lui pe umăr şi şoapta buzelor pe gâtul meu. Şi n-a fost ciudat. A fost lent, leneş şi dulce, ca sosul cald de caramel care alunecă pe îngheţată.

Când am reuşit să ne despărţim şi am zis că ar trebui să plec, Felix mi-a zis că nu e cazul să mă grăbesc.

— Fă duş dacă vrei. Bei cafea sau ceai?

Aşa c-am stat. Mi-am făcut duş. Felix a băut ceai şi eu cafea.

— Când trebuie să pleci să-ţi iei prietena de la aeroport?

Stăteam pe verandă, el pe fotoliu şi eu în colţul canapelei exterioare, pe care ne desfătaserăm unul cu celălalt noaptea trecută.

- în curând, cred. Aterizează la 12.

Felix a suflat în ceai şi din cană a ieşit abur. Apoi şi-a ridicat privirea spre mine.

— M-am simţit grozav aseară. Ştiu că stai aici doar două săptămâni, dar…

L-am întrerupt.

— Felix, noaptea trecută a fost…

Explozivă. A naibii de fierbinte. Probabil că m-a distrus. A fost cea mai reuşită partidă de sex din viaţa mea.

— A fost… Mă rog, erai şi tu de faţă, nu mai trebuie să-ţi spun cum a fost..

Şi-a aţintit privirea spre roşeaţa care mi se întindea pe piept, oprindu-se la cele trei aluniţe.

— Da, clar am fost de faţă.

Voiam să ştie că eram pe aceeaşi lungime de undă. Nu trebuia să purtăm acea conversaţie.

- Ce încerc să spun e că sunt de acord, a fost fantastic. De cinci stele. Dar ştiu c-a fost o chestie care s-a întâmplat o singură dată.

- Mai degrabă de patru ori, a zis el, zâmbind şi etalandu-şi gropiţa.

— Aşae.

Privirile ni s-au intersectat.

Din nou scântei. Efervescenţă. Trosnete

A tuşit.

— Unde o să stai? Dacă vrei, pot să-ţi dau câteva sugestii de locuri pe care să le vizitezi. Am o listă pentru când clienţii de la restaurant mă întreabă asta. Aseară mi-am lăsat telefonul în camioneta amicului meu, dar o să ţi-o trimit când mi-l aduce azi

— Ar fi grozav.

M-am întins după telefon şi am deschis conversaţia cu Bridget

— Prietena mea a crescut aici, dar locuieşte în Toronto de câţiva ani

Am citit adresa pe care mi-a dat-o pentru Summer Wind, apoi m-am uitat la Felix.

Dintr-odată, a pălit

— Cee?

I-a luat câteva secunde să vorbească.

— Eşti sigură?

— Cred că da. De ce? Ştii locul?

— Eşti prietena lui Bridget Credeam că vii săptămâna viitoare, a spus Felix, în timp ce mă analiza.

Am deschis gura să-i răspund, dar apoi am văzut broasca verde din ceramică de lângă uşa glisantă. Mi s-a strâns stomacul.

— Dumnezeule!

Bridget mi-a dat trei reguli pentru călătoria asta.

Numărul 1: Mănâncă stridii până nu mai poţi

— Tu eşti Bee.

Am dat din cap, deşi avea dreptate. Chiar eram Bee. *Numărul 2: Uită de oraş.*

Mi-am smuls privirea de la broască, sub care ştiam că se afla un set de chei.

— Tu eşti Wolf. Eşti...

Mi s-a făcut greaţă dintr-odată şi n-am putut să termin propoziţia. Mi-am ridicat mâna la gură.

CARLEY FORTUNE

Numărul 3: Nu te îndrăgosti de fratele meu.

— Da. Bridget e sora mea.

CAPITOLUL 1

în prezent
Nouâ zile pânâ la nunta lui Bridget

Analizez ilustraţia de pe masa din faţă şi nu sunt mulţumită de ce văd. E mai detaliată decât schiţele mele obişnuite. Uneori, doar ca să mă dau mare, fac un desen dintr-o singură linie în timp ce clientul se uită. Dar lucrez cu flori de mai bine de cinci ani şi nu mai trebuie să schiţez bolţi şi chuppah. însă de data asta, am desenat în detaliu fiecare frunză şi petală, colorându-le cu nuanţe de verde, albastru şi alb, dar ceva tot lipseşte. Bolţile de flori sunt specialitatea mea şi asta trebuie să fie spectaculoasă. Senzaţională. Perfectă. Pentru că sub ea o să stea Bridget când ea şi Miles îşi vor jura iubire eternă în faţa prietenilor lor şi familiei. Sub ea se vor săruta pentru prima oară ca soţ şi soţie. Tatăl lui Bridget o s-o conducă la altar, dar am senzaţia că şi eu o să merg alături de ei. Doar e prietena mea cea mai bună, care în curând o să se căsătorească.

- Lipseşte ceva. Are nevoie de mai multă dramă, îi spun lui Farah.

Ea este mâna mea dreaptă la În Bloom şi lucrează aici de aproape la fel de mult timp ca şi mine. E o poetă cu viziune impecabilă şi suflet creativ, de care mătuşa mea a devenit dependentă. Farah spune că aranjarea florilor îi inspiră arta. îi place ca dermatograful să fie mânjit şi negru

şi poartă haine în culori tari. Azi de exemplu poartă pantaloni scurţi de un portocaliu neon.

Mă întorc spre ea.

— Ce părere ai?

Mormăie, apoi aranjează foile, astfel încât să se vadă toate schiţele cu florile pentru Bridget – piesele centrale, buchetele, butonierele şi celelalte aranjamente.

- Ai pus atâtea plante, că e posibil să nu mai aibă loc şi oaspeţii.

Stilul lui Farah oscilează între indiferenţă şi dispreţ. După ce am început să lucrăm împreună, au trecut câteva luni bune până să-i văd zâmbetul şi strungăreaţă simpatică. Apoi alte câteva luni ca să înţeleg că atitudinea ei e în cea mai mare parte de faţadă. Farah vine la muncă cu Sylvia, labradorul ei negru, de care are mare grijă. Sylvia doarme acum sub masă, cu nasul pe piciorul meu.

— Ţi se pare prea mult?

— De obicei nu stai să tot analizezi un astfel de design, zice ea, fixându-mă cu privirea.

Are dreptate. Mătuşa Stacy mi-a arătat cum să îngrijesc florile, atât în grădină, cât şi în vază. A fost încântată să-şi împărtăşească secretele. însă am un simţ înnăscut al echilibrului, culorii şi formei. După ce intru în stare, mâinile desenează singure. E de-a dreptul magic. Sunetul meu preferat e cel când tai repede tulpinile florilor.

— Ai ochiul format, draga mea. E un dar, asta nu se învaţă, spunea mătuşa mea.

Stacy a fost actriţă înainte să devină decorator floral. A devenit cunoscută datorită rolului ei recurent de rudă italiană băgăcioasă din drama canadiană pentru adolescenţi *Ready or Not* şi celor trei sezoane de la

festivalul Stratford. Rostea numai proclamaţii şi le împărţea în mod egal cu grandoare.

- Ştiu, doar că…

_ E vorba de Bridget.

- Exact, e vorba de Bridget.

Prietena mea cea mai bună vorbeşte ca un marinar, are inima unei leoaice şi o pasiune înspăimântătoare pentru liste, etichete şi tabele. Şi în stilul ei tipic, supraveghează planificarea nunţii cu o precizie chirurgicală. Are un dosar împărţit pe culori şi un calendar Google pentru nenumăratele programări. Eu şi Miles, logodnicul ei, avem acces la el. Are şi dosare cu contactele furnizorilor, programul din ziua cea mare şi selecţia muzicală pentru recepţie.

Florile sunt singurul lucru pe care a ales să nu-l controleze. Ne-a dat mână liberă mie şi lui Farah şi am petrecut ore întregi discutând cum o să transformăm muzeul Gardiner într-o seră magnifică. O să creăm magie cu bujori şi trandafiri, liliac şi ranunculus, iederă, ferigi curgătoare şi frunze de magnolie.

Lui Bridget o să-i placă orice o să fac, doar e cea mai vocală susţinătoare a mea. Şi singura, acum că mătuşa mea nu mai e. E singura persoană din viaţa mea ale cărei iubire şi sprijin vin gratuit, necondiţionat. Crede în mine mai mult decât o fac eu. Aranjamentele florale din ziua nunţii ei sunt ocazia perfectă să-i mulţumesc şi s-o răsplătesc pentru tot ce a Scut pentru mine. Vor fi cea mai impresionantă creaţie a mea de până acum. Sunt cadoul meu pentru ea şi vreau s-o facă să plângă.

Mă dau uşor cu fruntea de masă şi Sylvia tresare. O mângâi însă în spatele urechii şi se linişteşte imediat.

Aud clopoţelul de deasupra uşii şi mă ridic, zâmbindu-i tânărului care tocmai a intrat. E îmbrăcat frumos şi pare emoţionat. Presupun că se pregăteşte pentru o

< Ak'((Y
TOR||)M(

innUnlre *Importantă.* .• R I MA pricep În gentil *IMit <•»* l'æniri, *ni ah* şi eu mine *secret sA vedem* arc dintre noi arc dix*ntntc. Ponte îi cere *partenerei lui* «A so mute împreună?

~ BunA. Po| «A leajul cu *ceva?*

~ Da. Vreau sA cumpăr nişte flori.

Simt cum Farah încearcă sA se abţină şi sA nu-şi dea ochii peste cap.

_ – Ai venit în locul potrivit. Sunt pentru o ocazie specială? Pentru cine cumperi?

— Pentru mama iubitului meu. Nu ştiu ce-i *place.*

- E prima oară când îi întâlneşti părinţii? îl întreabă Farah.

-Da.

Farah mă priveşte, plină de ea. Am *fost pe-aproape.*

— *Avem o rezervare Ia şase* la un restaurant din apropiere. Am văzut firma florăriei şi mi-am dat seama că probabil ar trebui să-i iau ceva.

Mă uit la ceas. E cinci patruzeci. Ciudat. Bridget ar fi trebuit să vină deja. Trebuie să ne vedem în cinci minute, dar de *obicei* ajunge mai devreme. Diseară are ultimă *probă a rochiei* de mireasă, Ia un butic aflat Ia o stradă depărtare, spre vest. O să mergem împreună, luăm *rochia, după* care mergem la cină.

- Hai să te *ajut, spune Farah, care se* îndreaptă spre el.

Le *vorbeşte clienţilor cu un ton care e* în acelaşi timp *resemnat şi înţelept. N-aş putea să fiu niciodată ca ea. Eu* sunt *efervescentă şi mereu cu zâmbetul larg.*

» oucneteie noastre deja făcute
rămas decât trei, dar are noroc că are din
ce să *vmdem totul* până Ia finalul zilei

---

* *N-au mai aleagă. De*

t timp ce-l ajută să aleagă, eu mă întorc la desen.

• ”nginez. pe Bridgct în rochia ei ivoar şi pe Miles în M'"0 lu] Rochia e elegantă şi simplă. Tocmai de asta f05t"1 ca bolta să fie mai plină. Dacă rochia ei ar fi extra- vreaU.ă m.aş asigura că florile n-o subminează. Rochia e '^erbă dar n-are niciun model pe ea. N-are nici măcar trenă-

Asta e, o trenă!

Iau creionul şi schiţez o boltă care se revarsă intr-o cascadă, întinzându-se pe podea. Un râu de vegetaţie. O trenă de flori.

N-am observat că Farah stă lângă mine până n-a spus:

- Complex.
- Perfect.
- Perfect, încuviinţează.

Următorul pas e să văd ce trebuie să comand, dar mai am timp pentru asta. Licitaţia de flori, de unde cumpăr angro în fiecare săptămână, e marţi dimineaţă la prima oră, aşa că mai am cinci zile în care să mă hotărăsc. Acum că am designul perfect de arcadă, pot să mă gândesc la ziua de mâine. încep să-mi ronţăi buza.

- Vrei să vorbim despre ceva înaintea întâlnirii? mă întreabă Farah, de parcă-mi citeşte gândurile.

O să iau micul-dejun cu Lillian, managerul de evenimente de la Cena, unul dintre cele mai elegante grupuri hoteliere din Toronto. A citit despre florărie în ziar şi ne-a rugat să ne ocupăm de toate aranjamentele florale din restaurantele Cena. Sunt opt, iar unul e chiar în hotelul de lux în care ne întâlnim. Vinerea mea o să înceapă cu o omletă de 30 de dolari şi un contract care ar putea să-mi schimbe viaţa.

- Cred că mă descurc, îi spun lui Farah.

. Sunt sigură că mâine o .să semnez contractul, CU toate astea, am emoţii. Nu sunt sigură dacă am dubii deoarece comenzile corporatiste *nu-mi* aduc împlinire,

pentru că înseamnă zeci de vaze uniforme, lipsite de creativitate, impersonale. Sau dacă-mi fac griji *că* n-o *să pot* face faţă volumului şi mai mare de muncă. în momentul de faţă, îi am pe Farah şi doi angajaţi cu jumătate de normă, dar dac-o să merg mai departe cu Cena, o să am nevoie de doi sau trei angajaţi cu normă întreagă. Şi cu toate că-mi place să aranjez *fiori,* nu-mi place să fiu manager. Nu suport conversaţiile *dificile.* Dar dacă neîncrederea în mine şi teama mă trag înapoi, ăsta e un motiv în plus să profit de ocazia care mi s-a oferit. Ăsta şi faptul că, dac-o să semnez contractul, o să pot să-i ofer lui Farah mărirea de salariu pe care o merită.

— Sunt entuziasmată, dar şi obosită. N-am mai dormit bine de câteva săptămâni.

în loc să dorm, am fost prea prinsă cu gândurile mele.

— Poate dacă ţi-ai lua o zi liberă...

— Ştii bine că nu pot să fac asta.

Oricum suntem copleşite de muncă.

— Atunci să nu stai până târziu diseară. Nu eşti bună de nimic când nu eşti odihnită, mormăie ea.

Farah o ia spre uşa din faţă şi o încuie. Mă uit la ceas, surprinsă că e deja şase. Bridget a întârziat io minute, ceea ce nu e deloc *stilul ei. E* genul de persoană pe care te poţi baza.

„ Suntem prietene de şapte ani şi în tot timpul ăsta, a întârziat o singură dată. în prima excursie. Atunci când chiar a contat.

- Ciudat.

VAUA ASIA VA HAI (HI.

. $_{s}$ft nu Ins teama sfi ml se strecoare în voce.

. Jfe bine Trebuie sft fie.

^{1,ru}* probabil că a fost prinsă în trafic, spune Farah, $_{dar}$ aud nesiguranţa din vocea ei.

_ Poate.

Bridget este vicepreşedintele departamentului de pRla spitalul Sunnybrook şi urma să plece la cinci, aşa că avea destul timp să ajungă, chiar dacă traficul era groaznic, cum se întâmplă de obicei.

îi trimit un mesaj, dar nu răspunde.

Deja la şase şi zece încep să mă panichez. Descui uşa şi ies afară, unde mă învăluie zăpuşeala serii de august. Mă uit în stânga şi-n dreapta pe Queen Street East, în căutarea unor bucle aurii. M-am îndrăgostit de părul lui Bridget chiar înainte să vorbesc cu ea, în timpul unei şedinţe de companie. L-a făcut platinat pentru nuntă, dar eu prefer nuanţa ei naturală, mai puţin agresivă. Mă duce cu gândul la fânul de la sfârşitul verii.

Ca şi restul oraşului Toronto, Leslieville e plin de farmec în nopţile fierbinţi. Văd trei tramvaie roşii călătorind spre vest unul după celălalt,, un câine bătrân într-un cărucior şi un copil cu un con de îngheţată topită. Are faţa şi mâinile acoperite cu fulgi verzi de mentă. Dar nu o văd pe Bridget.

Când intru înăuntru, Farah numără aranjamentele pentru livrarea de mâine, aşa că iau mătura din spate şi încep să mătur frunzele, florile şi resturile de panglică.

Farah arată spre mine, cu o unghie ascuţită având în vârf o dungă de galben acid.

— Opreşte-te, n-am nevoie de ajutorul tău.

— Ştiu, dar dacă tot sunt aici…

Oricum trebuie să-mi distrag atenţia cu ceva.

- În loc. Rclaxcază-te 30 de secunde. Stresul y_{u} mă stn'senzft.

*** ARI I**
YIORWNI

Mă uit din nou la ceas. E şase şi optsprezece minute. Inima îmi bate cu putere. Bridget n-ar rata ceva aşa important precum ultima probă a rochiei de mireasă.

— Trebuia să fim la magazin Ia şase.

Sun la butic. Poate că n-am înţeles eu bine şi trebuia să mă văd cu Bridget acolo? Dar nu, vanzătoarea iritată care-mi răspunde îmi spune că Bridget nu e acolo. Ba chiar a întârziat 20 de minute, în condiţiile în care ei închid la şapte şi au o perioadă foarte aglomerată. îmi cer scuze şi o asigur c-o să ajungem în scurt timp.

Termin de măturat şi-mi trag un scaun. îi mai trimit un mesaj lui Bridget şi mâinile încep să-mi tremure. Apoi verific CP24, căutând ştiri despre accidente pe traseul ei.

— Lucy, intervine Farah.

Nu-mi place blândeţea din tonul ei.

Mi-am pierdut deja mătuşa. Nu pot s-o pierd şi pe Bridget.

Ceva nu e bine.

Mă ridic din nou şi încep să mă plimb agitată. Sylvia mă priveşte o clipă, apoi iese de sub masă şi vine la mine.

După cele mai lungi cinci minute din viaţa mea, telefonul îmi vibrează în mână. Văd numele lui Bridget pe ecran şi sunetul pe care-l scot e o combinaţie între un scâncet şi un suspin de uşurare.

- Bridget, unde eşti? Eşti bine?

O aud foarte greu, cu întreruperi, din cauza vântului care bate în microfon.

-Nu te aud. Mă auzi?

- Bee.

<ţe întrerupe din nou. Aud sunetul unei uşi glisante,

apoi sc o'irC!',C'

- Bee?

Vocea prietenei mele se aude clar acum, dar ceva eîn regulă. Pare afectată. împovărată.

- Ce s-a întâmplat? Unde eşti? Aveai proba acum jumătate de oră.

_ Sunt acasă, la Summer Wind.

îmi ia ceva timp să-i procesez cuvintele.

- Poftim?

Pulsul îmi răsună puternic în urechi.

— Familia ta e bine? Părinţii tăi? Wolf e bine?

O aud pufnind şi-mi ţin respiraţia.

- Da, sunt bine. Dar am crezut c-o să fie aici. Nu mi-auspus.

- Nu înţeleg, Bridget. Ce nu ţi-au spus?

— Au decis să conducă până în Toronto pentru nuntă. Au organizat un fel de vacanţă. Ştii cum sunt.

Chiar ştiu. Părinţii lui Bridget sunt spontani. Sunt opusul fiicei lor, iar asta o scoate din minţi. Tocmai de asta e foarte neobişnuit că Bridget a lăsat totul şi a plecat pe insulă. E de-a dreptul îngrijorător.

— Am înţeles, Bridget, dar de ce eşti tu pe insulă? Ai nunta în mai puţin de două săptămâni.

în seara asta era proba. Mâine trebuia să trec pe la ea. Miles urma să pregătească o cină elegantă, în timp ce o ajutam pe Bridget cu aşezarea invitaţilor şi făceam o listă cu cadre pentru fotograf. în weekendul ăsta organizez petrecerea burlăciţelor.

— Da, ştiu, dar trebuia să plec, Bee. Trebuia să mă întorc acasă.

Vorbeşte sacadat, destul de repede cât aproape să ratez ce a urmat.

— Şi am nevoie de tine aici cu mine.

— Ai nevoie de mine *acolo? Pe* Insula Prinţului Edward?

Farah mă priveşte uimită.

— Da. Vino, te rog. E mâine un zbor pe care mai sunt locuri. Mă uit acum pe site-ul lor.

— Vrei să vin *mâine pe* insulă?

Mă uit la Farah. Sylvia stă lângă ea, cu capul înclinat.

— Te rog, Bee, vino. Am nevoie de tine.

Lista cu scuze ca să nu merg e lungă. Mâine am întâlnirea cu reprezentanta Cena. Marţi e licitaţia de *flori. Nu ştiu* dacă angajaţii noştri cu jumătate de normă vor putea să lucreze ture suplimentare. Mai e şi nunta lui Bridget, pentru care trebuie să mă pregătesc.

Dar Bridget nu cere niciodată ajutor. Niciodată n-a fost nevoită s-o facă. Mă iubeşte până la lună şi înapoi, dar n-are nevoie de mine aşa cum am eu nevoie de ea. Până acum. Aş merge oriunde dacă mi-ar cere ajutorul. Nici nu se pune problema s-o refuz.

Mă uit la Farah, care îmi şopteşte să mă duc.

— Bine, îi spun lui Bridget, dând din cap.

Nu-mi vine să cred că fac asta.

— Vii aici?

— Da, vin.

Deşi am un motiv foarte bun pentru care n-ar trebui să mai păşesc vreodată pe Insula Prinţului Edward.

CAPITOLUL 2

în prezent
Opt zile până la nunta lui Bridget

Privesc pista pe fereastra ovală şi văd cum valiza mea roz e aruncată pe banda rulantă. Rampa o duce spre burta avionului. Am un ghem în stomac.

- în câteva minute o să plecăm spre Charlottetown, Insula Prinţului Edward, se aude în difuzor pilotul.

îmi frământ degetele în poală. Nu eram sigură că voi auzi aceste cuvinte din nou.

Când avionul decolează, inspir adânc, apoi expir şi repet. N-ar trebui să am emoţii. Mă duc acolo pentru că Bridget trece printr-o criză. Vizita nu are nimic de-a face cu el. Probabil că nici n-o să-l văd. Probabil că e într-o maşină, cu părinţii lui, îndreptându-se spre Toronto. N-am avut curajul s-o întreb pe Bridget, dar nici nu contează. N-ar trebui să mă gândesc deloc la el, din moment ce Bridget e singura mea prioritate.

Era aşa afectată când am vorbit şi n-a vrut să-mi spună motivul pentru care a plecat de acasă. Nu ştiu decât c-a ajuns pe insulă ieri şi că mă vrea alături.

— Bridget e basmul vieţii tale, a spus mătuşa mea Stacy odată.

Eram cu totul de acord.

Când m-am mutat la şcoală în Toronto, din St. Catharines, am crezut c-o să-mi fac o mulţime de relaţii incredibile. Se spune că universitatea e locul unde întâlneşti oamenii care-ţi plac, dar eu am trecut prin cei patru ani ca să obţin diploma în comunicare fără să găsesc pe cineva cu care să mă înţeleg.

După ce ne-am apropiat, Bridget mi-a spus că, uneori, se simţea foarte singură într-o cameră plină de oameni şi m-am gândit că şi eu simţeam asta. Am ieşit cu diverşi ţipi şi aveam un grup de amici, dar, m afară de mătuşa mea, nu aveam pe nimeni care să mă înţeleagă cu adevărat. Apoi am întâlnit-o pe Bridget.

Povestea noastră a început într-o noapte de sâmbătă. Aveam 22 de ani şi o directoare de la firma de PR unde lucram a organizat o petrecere la ea acasă, în Annex. Era într-un conac vechi, din cărămidă, cu turnuri şi o piscină infinity. Mi-am pus o rochie cu volane şi o coroană din flori culese din grădina mătuşii mele. Noaptea părea fermecată.

în realitate însă, a fost exact petrecerea cu bere la care am mers în primul an, la două străzi distanţă. S-a consumat o cantitate şocantă de alcool. Nimeni nu avea costum de baie, dar unul dintre tipii de la Financiar a sărit îmbrăcat în piscină şi alţii l-au urmat. Când un asociat senior s-a holbat la pieptul meu, am făcut un pas mare în spate şi am reuşit să-mi luxez glezna. în secunda următoare eram pe jos, cu un pantof rupt. Era un semn clar că trebuia să plec.

Când mergeam pe Brunswick încălţată cu un singur pantof, am auzit clopoţelul unei biciclete şi apoi un:

— Hei, Cenuşăreaso!

M-am întors şi am văzut-o pe Bridget, pe o bicicletă ^,'brăcată într-o salopetă din blugi, nemachiată şi ±ieă aM. EK superbă.

Nu purtasem niciodată o conversaţie, dar o ştiam 1 muncă. Era asistentă, ca şi mine, dar în şedinţe [d]orbea cu autoritatea unei persoane de două ori mai experimentate.

-Eşti Bridget, nu-i aşa?

- Da, şi tu eşti Lucy Ashby, fata care desenează margarete în şedinţe.
- Mai desenez şi lalele, i-am zâmbit eu.

— Petrecerea aia a fost oribilă.

- Da. Credeam că n-o să fie un...
- Un dezastru imens?

Am încuviinţat.

- Ce ai păţit? a întrebat ea, arătând spre pantoful din mâna mea.
- A rămas blocat între pavele şi am căzut într-o baltă.

M-am întors, ca să-i arăt pata udă de pe spate.

- Pot doar să sper că era apă din piscină. Mi s-a rupt tocul imediat.
- Unde stai?

— Intersecţia Jarvis cu Wellesley.

- Nu e departe de mine. Eu stau în Cabbagetown. Urcă.

Aşa am ajuns să merg pe strada Bloor pe ghidonul lui Bridget, ascultându-i poveştile despre cum crescuse pe Insula Prinţului Edward. La un moment dat, am râs aşa tare, că aproape am căzut. Când am ajuns la blocul meu, ne-am aşezat pe treptele din faţă şi am vorbit mai bine de o oră.

- O să-ţi păstrez un loc la şedinţa trimestrială de marţi. Mereu întârzii, mi-a spus ea, în *timp ce şi-a pus* casca.

— Bine. Mulţumesc.

Am fost surprinsă că observase asta.

S-a urcat pe bicicletă şi a plecat, strigând peste umăr

— Ne mai vedem, Ashby.

Aveam să aflu că aşa făcea tatăl Iui Bridget, le spunea oamenilor pe numele de familie.

Deja la sfârşitul săptămânii, mergeam împreună să ne luăm gustări, mâneam prânzul şi împărtăşeam zvonuri. Iar ea prescurtase Ashby în Bee. A spus că mi se potrivea, pentru că mereu făceam ceva. Nu m-a deranjat deloc. Pentru că-n următorii cinci ani, până când s-a mutat din apartamentul nostru, nu m-am simţit niciodată singură.

Acum nu mai suntem colege de cameră. Avem 29 de ani, iar ea urmează să se căsătorească. Amândouă am avansat în carieră. Interviul lui Bridget pentru postul din Sunnybrook *a* fost motivul pentru care a ratat zborul spre insulă acum cinci ani. Evident, i-a dat gata pe cei din comitetul de angajare şi a stat acolo câteva ore. A făcut turul campusului şi şi-a întâlnit viitorii colegi şi pe şeful şefului ei. Zilele în care făceam schimb de bârfe în pauza de prânz păreau dintr-o altă viaţă şi a devenit mai greu să plecăm împreună.

Aţipesc undeva deasupra oraşului Quebec. Visez că sunt la o nuntă şi că florile se ofilesc cu câteva minute înaintea ceremoniei. Când suntem peste Mâine, ajungem într-o zonă cu turbulenţe şi mă trezesc imediat. Inima îmi bate cu putere şi palmele îmi transpiră.

în toţi anii de când sunt prietenă cu Bridget, n-am auzit-o nici măcar o dată atât de pierdută ca ieri la telefon.

. wt e mereu cea cnre are grijii de mine' N'c> nu mai "în de câte ori ea a fost cea care m-a ridicat când am J$_{o(}$ fosi ea rareori trece prin situaţii de criză.

Latura practică a creierului meu ştie că n-ar trebui să fiu în avionul ăsta. Când am sunat-o ieri seară pe Lillian de la Cena să-i spun că trebuie să reprogramăm întâlnirea, dezamăgirea ei a fost evidentă. N-am putut $_{s}$ă_i spun exact când o să mă întorc. Ce să mai, am părut de-a dreptul neserioasă. Bridget a insistat să-mi ia ea biletul, dar n-a luat şi unul pentru întoarcere. Nu cred c-o să stau mai mult de un weekend. Am prea multe de care să mă ocup, inclusiv florile pentru nunta ei, dar cum pot să-i refuz ceva, când ea mi-a oferit aşa de mult?

— Atenţie, pasageri. Ne pregătim să începem aterizarea în Charlottetown.

Asta e a cincea mea excursie pe insulă. în iulie, anul trecut, am venit singură. Mă uit pe geam şi stomacul mi se întoarce pe dos. Insula arată ca una dintre păturile făcute de bunica lui Bridget. Este o întindere peticită de ferme, câmpuri şi copaci. E casa lui Bridget, dar e un loc special şi pentru mine. Unele dintre cele mai fericite amintiri ale mele le-am creat chiar aici.

Şi tot aici am făcut unele dintre cele mai mari greşeli.

Dar n-o să le repet. Nu de data asta. Vara asta o să fie altfel.

Trebuie să fie.

Pentru că Bridget e cea mai importantă persoană pentru mine. E înţeleaptă mea. Sora mea. Aş face orice mi-ar cere, inclusiv o călătorie de urgenţă. Inclusiv să nu mă îndrăgostesc.

CAPITOLUL 3

în prezent

Mereu mi-a plăcut să zbor în Charlottetown. Când ieşi din avion, păşeşti *direct pe pistă, iar asta mă* face să mă *simt ca o vedetă. Aeroportul în sine e o mică minune. Are o singură bandă de bagaje şi-ţi iei valiza într-un sfert de oră după* ce pui *piciorul pe Insula Prinţului Edward.*

Dacă e să mă iau după *instrucţiunile lui Bridget, presupun c-o să* mă aştepte în *parcare, aşa c-o iau direct spre statuia Cows Creamery ca să-mi aştept bagajul. E o* vacă în mărime *naturală care arată ca un desen animat. E negru cu alb şi are botul roz. Mereu mă face să zâmbesc. Am fost obsedată de ea* de la *prima călătorie, dar acum* nu o *văd nicăieri.* Mă uit înjur, *oripilată.*

- *Pot să te ajut cu ceva, draga mea? mă întreabă o femeie cu o mătură şi un făraş.*

Oamenii de pe insulă sunt cei mai minunaţi.

- *Nu, mulţumesc. Tocmai am observat că nu mai* e vaca.

*S ? m Şi mie

-Nu ştiam că are un nume.

— Da, Wowie.

îmi urează o zi inimoasă şi fac doi paşi către banda de bagaje. când suni luată pe sus. Bridget e mai mică decât mine, dar mă îmbrăţişează cu atâta putere, că aproape mă dărâmă. Braţele ei sunt în jurul meu şi faţa mea e acoperită de un nor de bucle blonde.

Ne-am văzut weekendul trecut, la petrecerea de nuntă organizată de colegii ei, dar mă îmbrăţişează de parcă au trecut câteva luni. Bridget părea să fie bine atunci, dar

poate că mi-a scăpat ceva. în ziua aia stăteam ca pe ace, pentru că nu eram la În Bloom.

- Sunt atât de bucuroasă că eşti în viaţă. M-ai speriat ieri, îi spun.

O strâng în braţe, apoi o apuc de umeri şi o privesc cu atenţie.

Poartă pantaloni scurţi, un maiou şi e nefardată. Arată aproape ca atunci când aveam 23 de ani şi eram colege de cameră, înainte să se mute cu Miles.

Claia de bucle aurii şi faptul că e mică de înălţime o fac să pară o zână adorabilă, căreia îi apar pistrui pe nas şi umeri sub primele raze de soare. Dar e dură şi deseori judecată greşit. îi place însă să distrugă toate prejudecăţile. Am văzut asta cu ochii mei când am lucrat împreună.

Odată, în timpul unei şedinţe tensionate, s-a întors spre tipul de lângă ea şi i-a spus că atitudinea lui e „de tot rahatul”. Asta s-a întâmplat înainte să fim prietene şi felul în care a pronunţat cuvintele a fost aparte. Mi-au plăcut şi înjurătura de modă veche†, şi încrederea ei. Accentul ei de pe Coasta de Est devine mai puternic după ce bea sau în toiul unei dispute. Atunci pronunţa „r”-urile cu mai multă atenţie.

[a] – Mă bucur aşa de tare c-ai venit, îmi spune Bridget zâmbind, şi imediat îi văd cele două gropiţe în obraji.

Dar e palidă şi are cearcăne. Bridget îşi respectă cu sfinţenie programul de somn, însă e clar că n-a dormit opt ore aseară.

— Ştii c-aş sări de pe o stâncă dacă mi-ai cere asta.

— Poate mâine.

Mă strânge de obraji. Afecţiunea ei fizică nu prea are limite şi obrajii sunt foarte des ţinta ei.

---

† Joc de cuvinte intraductibil în limba română, rezultat din pronunţia asemănătoare a cuvintelor *horse* (din *horse shit)* şl *arse* (pe care personajul îl pronunţă *harse)* (n. red.).

— Nu vreau decât să petrec timp de calitate cu tine, draga mea cea mai bună prietenă, pe care o iubesc foarte, foarte mult

Pare mai bine decât ieri, dar sigur se preface. Doar nu mi-a cerut să zbor pe insulă cu opt zile înainte de nunta ei doar ca să petrecem puţin timp împreună. Nu e vorba despre asta. Suntem în mijlocul unei operaţiuni de salvare.

Când am întrebat-o cât vrea să stau, a spus:

— Cât timp poţi.

Cu puţin noroc, voi petrece două nopţi la Summer Wind şi duminică voi fi în avion, înapoi spre Toronto, împreună cu Bridget.

Se îndreaptă spre bandă, unde mi-a apărut valiza.

— Uite-ţi bagajul. Haide.

Mă ia de braţ şi mergem afară. Pe jos e ud de la ploaie. Soarele străluceşte puternic, dar spre est sunt nori de furtună. Vremea poate să se schimbe repede pe insulă.

- Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat ieri? o întreb, în timp ce intrăm în parcare.
- Mi ş-a făcut dor de casă, spune ridicând nepăsător din umeri. Cu nunta, luna de miere şi munca, nu ştiam când o să mai pot veni în vizită, dacă nu veneam acum.

Speram să le fac o surpriză părinţilor, dar ar fi trebuit să sun înainte. Doar ştiu cât de imprevizibili sunt.

O privesc cu atenţie şi încerc să-mi dau seama cât de mult din ce mi-a spus e o minciună.

- Păreai foarte supărată.

- Chiar am fost. Cum să plece într-o excursie fără să-mi spună? Tipic pentru ei.

- Mama şi tatăl tău erau plecaţi când ai ajuns aici?

— Da. Nu-şi rezervaseră zborurile spre Toronto, aşa c-au ales drumul mai pitoresc. Se vor întâlni cu nişte prieteni în Fredericton, apoi vor sta câteva zile în Montreal.

îi aud iritarea în voce. Ken şi Christine sunt nişte părinţi grozavi, ăsta fiind motivul pentru care Bridget şi Felix sunt aşa independenţi şi siguri pe ei, dar sunt imprevizibili când vine vorba de planuri, iar asta o irită. Ken a fost profesor de istorie şi Christine doctor veterinar pentru animale mari, iar acum că au ieşit amândoi la pensie, le e imposibil să stea într-un singur loc. Fac ce vor, când vor şi-şi rezervă dreptul de a se răzgândi. Cred că nevoia lui Bridget ca totul să fie organizat e o reacţie directă la atitudinea relaxată a părinţilor ei.

Am traversat jumătate de parcare şi mă pregătesc s-o întreb din nou de ce avea nevoie aşa urgentă de mine, când îl văd pe el.

Felix Clark stă rezemat de camioneta neagră, ale cărei cauciucuri sunt pline de pământ roşcat, şi citeşte o carte. Părul lui brunet îi cade ciufulit peste frunte şi arată grozav.

îmi ţin respiraţia şi trec câteva secunde până când îmi amintesc să inspir din nou. Nu ne-am mai văzut de un an, dar într-o fracţiune de secundă, toate amintirile îmi dau năvală în minte.

CARLEY FORTUNE

Ochii albaştri luminoşi. Mâinile puternice. Briza oceanului pe pielea bronzată. Un sărut pe plajă. Nisip pe cearşafuri. Ziua când totul s-a schimbat.

M-am simţit bine.

E un miracol că nu mă împiedic. Simt un ghem în stomac şi inima mai are puţin şi-mi iese din piept.

Calmează-te, îi spun. *Poartă-te frumos.*

Dar nu mă ascultă şi-şi înteţeşte ritmul.

Felix e aici.

CAPITOLUL 4

Vara, cu cinci ani în urmâ

Bridget făcea duş şi cânta cât o ţineau plămânii, în timp ce eu mă ascundeam în dormitorul ei. Felix era jos şi nu voiam să fiu singură cu el. Era fratele mai mic al lui Bridget, iar eu eram dată peste cap. De când mă adusese prietena mea de la aeroport, reuşisem să-l evit cu succes.

Aveam dubii că se schimbase ceva în camera lui Bridget de când plecase la universitatea din Toronto. Un perete era dedicat echipei olimpice de hochei feminin din 2010 care a reprezentat Canada, medaliile de aur fiind înrămate şi puse pe perete. Mai avea şi o sacoşă de pânză pe care scria Echipa Jacob şi care atârna de mânerul uşii şifonierului. Trei trofee de hochei. O pătură cu petice care acoperea patul, făcută din pătrate mov şi roz. Locul aparţinea unei alte versiuni a lui Bridget, pe care eu n-o cunoscusem.

Stăteam pe o grămadă de perne din blană artificială şi răsfoiam o revistă de modă luată din aeroport, când a ciocănit cineva.

Am îngheţat.

— Lucy? a strigat Felix.

— Sunt ocupată.

— Pot să intru? Vreau să vorbim.

Am închis ochii *şi mi i-am* acoperit *strâns cu mâi-* mic. Nu voiam să vorbesc. Voiam să mă întorc *la după-* amiaza de ieri, să-i mulţumesc lui *Felix pentru stridii* şi să nu fac sex cu el de patru *ori în* casa în care crescuse prietena mea cea mai bună.

A bătut din nou.

Dar nu voiam nici ca Bridget să-l prindă pe fratele ei vorbind cu mine prin uşă, aşa c-am descuiat-o şi l-am tras înăuntru.

— N-ar trebui sa *fii aici. Poate te-a* auzit Bridget, am şuierat, dându-i drumul la braţ.

Din baie a răsunat tare un *Ooo-ohhh-oooooh!*

— Cred că suntem în siguranţă. Data viitoare, nu mă lăsa să stau pe hol. Am *folosit ciocămtul nostru secret*

— *Nu avem aşa ceva.*

— Ba da.

Mi-a susţinut privirea şi a bătut în uşă. De două ori mai încet, o pauză, apoi a treia bătaie mai tare.

— Ei bine, n-avem nevoie de aşa ceva.

A făcut un pas spre mine.

Nu era o idee bună să fiu aşa aproape de Felix. Mirosul lui era imposibil de ignorat. Chiar şi fără să-l ating, îi simţeam căldura corpului. Vârtejul rebel de păr de deasupra sprâncenelor îmi ademenea degetele. Voiam *să mă* caţăr pe el. Voiam să-i acaparez gura. Voiam să-mi plimb limba peste *gropiţa* lui din bărbie şi să-mi înfig dinţii în buza lui *de jos.* Aşa că am făcut un pas în spate.

— Ce faci? N-ai voie să fii aici. N-avem voie să facem chestia asta.

- N-avem voie? a întrebat el, şi un zâmbet i-a apărut încet pe faţa.

- Nu! Am instrucţiuni clare!

M-a privit şocat.

— Bridget are nişte reguli.

- Reguli?

— Da, reguli. Trei mai exact.

Practic, nu încălcasem niciuna, dar n-aveam niciun dubiu că n-avea să fie apreciat faptul că mă culcasem cu Felix.

— Şi care sunt astea?

— Să mănânc cât de multe stridii pot.

Am făcut o pauză, pentru că nu voiam să-i spun toate regulile.

— Şi să uit de oraş.

Privirea lui Felix era fermă. Hipnotizantă.

— Ai spus că sunt trei reguli. Care e a treia, Lucy?

Chiar dacă îl evitasem pe Felix, mă gândisem la el toată ziua şi la tot ce-mi povestise Bridget vreodată despre fratele ei. Avea 23 de ani, locuise toată viaţa pe insulă şi participa la competiţii de desfăcut stridii. Dar dintre toate informaţiile pe care le excavasem, cele despre fosta lui iubită, Joy, ieşeau în evidenţă cel mai mult.

— Bridget mi-a spus să nu mă îndrăgostesc de tine. A fost o glumă... şi nu prea. Nu vrea să se repete ce s-a întâmplat cu... Ştii tu, doar erai acolo.

în privirea lui Felix a apărut o umbră, ca un nor de ploaie.

— Am înţeles.

— îmi pare rău. N-ar fi trebuit să deschid subiectul. Bridget mi-a spus c-ai avut o perioadă mai grea.

De fapt, îmi spusese că fratele ei „bea ca o sugativă” şi nu credea c-o să-l vedem cât eram în vizită. Se pare că zăcuse pe canapeaua prietenului lui cel mai bun de când se despărţise de iubita lui.

- Mă rog. am continuat eu repezit, nu e cazul să ne
facem griji pentru regula asta. Pentru că nu asta se întâm-

plă aici, nu că s-ar întâmpla ceva aici. Nu sunt nici pţ aproape de a mă îndrăgosti de tine. Nu mă interesează să încep o relaţie. Tocmai ne-am întâlnit şi tu eşti în regulă dar...

-Sunt în regulă? Uau!

Zâmbetul lui Felix a reapărut, relaxat ca înainte. Şi-a trecut mâna prin păr, râzând. M-am uitat la degetele lui, care fuseseră pe mine chiar în dimineaţa aia. Fuseseră în mine.

— O să fii fericită să afli că n-am venit aici ca să te cuceresc. M-am gândit c-ar fi bine să limpezim lucrurile, ca să nu petreci următoarele două săptămâni ferindu-te de mine.

— Dar nu făceam asta.

M-a privit insistent, ridicând o sprânceană.

- Bine, poate că am făcut asta puţin, dar Felix, am făcut sex!

- Şi nu o singură dată, a zis, iar ochii îi licăreau.

— Cum de s-a întâmplat aşa ceva? Probabil că Bridget ţi-a zis că n-a mai prins avionul. Sigur ştiai c-o să vin.

A ridicat din umăr.

— Am dormit acasă la prietenul meu şi mi-am lăsat telefonul în maşina lui ieri dimineaţă. Ştiam că Bridget o să vină acasă, dar n-am reţinut când.

Mi-am frecat fruntea.

— Bridget nu poate să afle.

O să se îndepărteze de mine.

- N-o să afle. Dacă n-o să sari pe mine în faţa ei, nu cred c-o să avem probleme.

- Slabe şanse să se întâmple aşa ceva.

Felix era fructul interzis. Ar fi putut la fel de bine să poarte o centură medievală de castitate.

- Asta spui acum, a zis el zâmbind.
- Nu eşti chiar atât de sexy, am minţit eu.

— Glumeam. Eu o să mă port frumos, tu o să te porţi frumos. Nimeni nu e cazul să afle de noaptea trecută.

Mi l-am imaginat pe Felix peste mine, cu braţul în jurul genunchiului meu.

— Sau de dimineaţa asta.

— De acord.

— Ar ajuta dacă nu ai mai roşi aşa.

Mi-am ridicat mâna la piept într-adevăr, pielea îmi luase foc.

— E posibil să ne dea de gol.

— Nu există niciun *noi.*

Felix a chicotit, iar sunetul a fost minunat. Gutural şi puţin aspru.

— Nu e amuzant. Bridget e prietena mea cea mai bună din tot universul. O iubesc ca pe familia mea. De fapt, dacă e să fiu sinceră, o iubesc mai mult decât pe unele rude. Nu trebuie să afle despre noi.

Bridget era protectoare cu oamenii la care ţinea şi, în circumstanţe normale, cercul ăla mă includea şi pe mine. Dar când venea vorba de fratele ei, nu mai lua pe nimeni în considerare. Nu vreau să risc să pierd cea mai importantă relaţie din viaţa mea.

- Nu o să-i spun. Crede-mă, n-am niciun interes să vorbesc cu sora mea despre viaţa mea sexuală. Sau să am o aventură cu una dintre prietenele ei.

— Mulţumesc.

Apoi s-a apropiat un pic prea mult.

CARLEY 1
ORI UNF

Asta o să fie prima noastră regulă: nu-i spunem lui Bridget, a zis el pe un ton foarte jos.

— Avem nevoie de reguli?

S-a uitat la gura mea şi am simţit imediat cum dorinţa îmi pulsează între picioare.

- Posibil.

— Bine. Nu-i spunem lui Bridget. Ce se întâmplă pe insulă...

— Rămâne pe insulă. Regula numărul doi: n-o să mă mai culc cu tine.

— Asta e de la sine înţeles.

— Şi a treia regulă e evidentă.

— Serios?

— Da. Regula trei: Nu ai voie să te îndrăgosteşti de mine.

CAPITOLUL 5

în prezent

Felix nu ne-a văzut încă, e prea absorbit de carte. Mereu are câte o carte în buzunarul din spate al blugilor. Le citeşte repede.

— Credeam că familia ta e în drum spre Toronto, îi spun lui Bridget.

încerc să par neafectată în timp ce ne îndreptăm spre el.

— Da, mama şi tata. N-am reuşit să pornesc Mustangul, aşa că l-am chemat pe Wolf.

Iar Felix e genul de om pe care te poţi baza.

îl devorez, din cap până-n picioare. Bronzul de vară. Umerii lăţi. Braţele puternice. Tricoul alb mulat şi blugii închişi la culoare. Tot aşa era şi când l-am întâlnit. Doar că acum hainele sunt noi şi o idee mai elegante. E proaspăt ras, aşa că pot să-i admir unghiurile perfecte ale profilului sau gropiţa din bărbie. Au trecut ani întregi de când l-am văzut pe Felix fără barbă, de când ne-am întâlnit prima oară. Părul lui e ciufulit şi sexy. E mai lung decât era când l-am văzut ultima dată. Acum aş putea să-l strâng în pumn.

Dă o pagină. Citeşte o carte groasă, un thriller cu coperta neagră şi titlul scris cu litere neon. Ceva diferit

faţă do literatura clasică şi cea *a secolului* trecut *pe* care fl citeşte de obicei.

Nu ştiu dacă-mi simte privirea, dar îşi ridică ochii din carte. Privirile ni se intersectează, magnetízate.

Tipul ăsta arată prea bine.

Nu-şi ia ochii de la mine când ne apropiem. £ nemişcat. Dar chiar şi aşa, simt dorinţa care clocoteşte dincolo de suprafaţă.

Ridic mâna şi încerc să-mi controlez tremurai. Nu mă aşteptam să-l văd până la nuntă. Nu sunt deloc pregătită, dar pot să mă descurc. Bineînţeles că pot.

Când ajungem la el, îi zâmbesc.

— Wolf, ce surpriză plăcută.

Ochii lui se aprind când aude porecla şi se încruntă. *Wolf.*

Niciodată n-am reuşit s-o pronunţ cum trebuie, cât să se potrivească bărbatului pe care am ajuns să-l cunosc. Wolf e fratele mai mic al lui Bridget, un personaj din poveştile ei. Félix e cu totul altă persoană.

Mă apropii, cu braţele întinse, şi îi dau o îmbrăţişare frăţească, în timp ce încerc să nu-i inspir parfumul. Dar nu ftincţionează. Pin, sare, briza dintr-o pădure de pe coastă. Félix e cel mai minunat lucru pe care l-am inhalat vreodată şi a trecut un an întreg de când am făcut asta ultima oară.

— Bună, Lucy.

Vocea lui mă mângâie uşor pe spate.

Mă retrag şi fac greşeala să îl privesc. Ochii lui mă tulbură mereu. Două ape de o nuanţă neaşteptată de albastru şi pata căpruie care formează o insulă în miniatură chiar sub irisul lui drept. Dar expresia lui e reţinută. De obicei, Félix e ca un foc de artificii.

Nu-mi dau senina că mă holbez până când se încruntă şi două linii paralele îi apar deasupra nasului. N-au fost mereu acolo, dar pe de altă parte, Felix are acum 28 de ani. Au trecut cinci ani de când ne-am întâlnit prima oară. De fiecare dată când îl văd, e schimbat. Doar puţin. Destul cât să trec în revistă toate transformările subtile şi să fiu mai atentă la el decât ar trebui. Să-l plac mai mult decât ar trebui.

— Cum mai eşti?

-Nu mă plâng.

Nu-mi zâmbeşte larg, cum făcea de obicei. Acum, zâmbetul lui e o fortăreaţă care nu dezvăluie nimic din ce se află în spatele ei, ceea ce e păcat, pentru că-mi doresc cu disperare să aflu ce gândeşte.

Felix îmi ia valiza şi o pune în portbagajul camionetei. Mă uit cum i se încordează bicepşii şi antebraţele şi încerc să nu mă gândesc cum era când le atingeam.

— îţi vine să crezi că nu mai are barbă? Wolf a vrut să fie drăguţ pentru nuntă.

Bridget îl strânge de obraji, deşi nu prea are de ce. Felix o ignoră însă. O parte din mine e încântată la gândul că poate schimbarea asta are de-a face cu mine.

— Arată bine, spun eu într-un final.

Asta ca să nu spun că Felix arată ca materializarea tuturor fanteziilor mele sexuale.

— Mulţumesc c-ai venit să mă iei.

- Nicio problemă.

Dac-ar fi să-l judeci pe Felix după tonul vocii, n-ai şti ce să crezi. Spune totul cu aceeaşi intonaţie neutră. Ochii lui însă exprimă mai multe decât cuvintele. Privirea lui şopteşte, tachinează şi râde. Am văzut-o dansând sub lumina stelelor. Dar nu există nicio urmă din acel Felix în momentul ăsta. îngrijorarea care m-a urmărit de vara

trecută ~ că am stricat lucrurile între noi – *iese din nou* /ₐ suprafaţă.

Se întoarce spre Bridget.

— O să verific Mustangul *când vă* las acasă.

Poate o să reuşesc să-I pornesc din nou.

~ Bee, ar trebui să *stai în faţă, zice Bridget,* dar o refuz.

De obicei am rău de maşina, dar mă cunosc şi tocmai de asta ştiu sigur că n-ar trebui să *stau lângă Felix.* Dacă trecutul m-a învăţat ceva, e că trebuie să stau cât mai la distanţă de el. La propriu. Asta *pentru că suntem explozivi când ne aflăm* în spaţii mici. Sau cel puţin aşa eram odată.

în timp ce iese din *parcare, Bridget oftează mulţumită.*

— A trecut o veşnicie de când am *fost aici* toţi.

Mă uit la Felix în oglinda *retrovizoare şi privirile ni se întâlnesc* pentru o fracţiune de *secundă. Sunt o picătură de turcoaz* lichid, dar eu vreau tot oceanul. *Nu, n-ai voie nici măcar o gură,* îmi reamintesc.

— O să fie ca în trecut, spune *Bridget.*

Felix îşi încordează maxilarul.

O baie *plină cu aburi. Pielea luminată de razele* lunii. Un dormitor *mic în partea de est* a insulei. Nu, n-o să fie ca în trecut. N-are cum.

Drumurile *sunt mereu cele* care îmi reamintesc că sunt plecată din oraş. Semafoarele sunt diferite aici *aranjate orizontal, roşu lângă portocaliu şi verde şi peste tot* sunt sensuri giratorii. Prima oară când am condus pe *insula, m-am panicat când am dat de ele.*

în jur sunt câmpuri cât vezi cu ochii. Rânduri verde aprms de cartofi şi *recolte de rapiţă de un galben orbitor.*

Biserici albe, hambare portocalii, ponei bîilţaţi şi vite care pasc. Comunităţi liniştite de la ţară. Hunter River, Hazel Grove, Pleasant Valley, Kensington. Unele sunt o idee mai mult decât nişte simple semne pe autostradă.

Mă concentrez pe peisaje, pentru că începe să mă ia ameţeala. Mereu mi se face mai rău când nu sunt foarte odihnită. Toată noaptea mi-am făcut griji pentru Bridget şi florărie, aşa că n-am prea dormit. Ar fi trebuit să mă aşez în faţă când mi-a zis Bridget.

— Ai mâncat ceva?

Ridic privirea şi văd că Felix mă studiază în oglindă.

— Un iaurt, înainte să plec spre aeroport.

în ultimul timp am supravieţuit cu o dietă de Uber Eats şi Activia de cocos, la cât de mult am stat la florărie, de dimineaţă până seara târziu. N-am mai fost la super-market de mai bine de o săptămână, poate chiar două. Aşa că am ales să cred că datele de expirare ale iaurtului sunt doar o sugestie.

Felix deschide consola centrală.

— Poftim, spune el şi-mi întinde un baton cu nuci, preferatul meu.

— Mulţumesc, îi răspund, în timp ce-l privesc în oglindă.

— îl aveai pur şi simplu acolo? spune Bridget, uimită.

— Nu. L-am cumpărat când m-am oprit să pun benzină. în caz de ceva.

— Sigur, în caz de ceva, repetă ea.

— Lui Lucy i se face rău în maşină dacă nu mănâncă nimic.

— Eu ştiu asta, dar sunt surprinsă că ştii tu, spune Bridget, suspicioasă.

Mă simt ca o adolescentă ai cărei părinţi s-au întors acasă mai devreme, în timpul unei petreceri despre care n-au fost anunţaţi, şi dau peste scaune dărâmate, pahare aruncate prin ghivece şi adolescenţi ezitanţi care-i privesc panicaţi.

0 să ne descopere.

Dar apoi Felix ridică din sprânceană şi spune:

— Aproape că mi-a vomitat în maşină vara trecută.

Albastrul scânteiază în depărtare şi Bridget deschide geamul, iar maşina se umple de aerul oceanului. Mă priveşte înţelegătoare când iau o gură din baton. Mestec lent şi parcă mă simt o idee mai bine.

După ce pun ambalajul în buzunarul rochiei mele de bumbac cu dungi, închid ochii şi-mi lipesc capul de geam.

Peste câteva minute, o aud pe Bridget spunând încet:

— E drăguţ că sunteţi prieteni.

— Sigur că da. Prieteni, a spus Felix, după o pauză lungă.

CAPITOLUL 6

în prezent

Sigur că da. Prieteni.

A spus-o aşa de încet, că abia am auzit Restul drumului, ţin ochii închişi şi-i analizez replica. Ne apropiaserăm de ceva ce semăna cu prietenia, înainte s-o dau în bară.

Nu ştiu dacă e de la mirosul de ocean, sau dacă deja corpul meu ştie toate curbele. Sau poate că Summer Wind şi-a lăsat amprenta pe mine la nivel celular, cine ştie?

Ideea e că simt când suntem aproape de casă. Deschid ochii când camioneta încetineşte. Nu vreau să ratez prima imagine. Şindrilele de cedru, uşa galbenă, drumul roşu care şerpuieşte prin iarbă, golful St. Lawrence care luceşte pe fundal.

Casa e neschimbată, se înalţă în toată splendoarea ei. O văd, şi e ca şi cum aş inspira adânc. Am ajuns în sfârşit aici. în locul unde mă simt ca acasă, mai mult decât oriunde altuneva.

Felix îmi ridică valiza din spate şi o duce în casă. Bridget mă ia de talie şi, când îl urmăm, se ridică pe vârfuri, mă pupă pe obraz şi spune:

- Bine ai revenit, Bee.

uni k l,n,nicr vvind c un *loc la fel de fermecător* foă- 111 ca şi afară. Intri printr-un *antreu dezordonat, are* miroase a lemn şi lână udă. *Pe podea sunt împrăş-* naţipantofi şi fo agăţători sunt

prinse *pelerine de ploaie,* eşai-fe şi umbrele. E mijlocul *verii,* dar ghetele de *iarnă şi* gecile n-au fost băgate la locul lor. Mă *trimite* cu gândul la dulapul care duce spre Namia şi, exact ca în poveste,

CARLEY FORTUNE

când păşeşti în el, viaţa reală pare foarte îndepărtată.

îmi desfac sandalele şi o urmez pe *Bridget în* camera Principală. Picioarele sunt deja *pline de nisip. Livingul* imens dă spre bucătărie în capăt şi are *ferestre* înalte, cu vedere spre întinderea de mare şi cer. *Canapeaua cu bumbac alb şi fotoliile* sunt şifonate şi atât de moi, că ameninţă să te înghită când te aşezi pe ele. Covoarele împletite sunt o pată de culoare pe podea. într-un perete de cărămizi e un şemineu alb, pătat de la fum, după ani întregi în care a *fost folosit.* într-o parte e o grămadă de lemne şi în cealaltă, un cufăr cu pături. Un pian se află sub *scara care duce la etaj. Pe servantă* e un *CD-player* cu cinci CD-uri. Ken, tatăl lui Bridget, e DJ-ul *oficial de la* Summer Wind şi jură că *CD-urile vor reveni la modă.* Când e acasă, serile au ca fundal melodii rock *canadiene. Joel Plaskett, Feist, The Tragically Hip, Sloan. Peste tot erau* cărţi, dar *acestea* erau ale lui Felix, care nu mai *locuieşte aici.*

Summer Wind n-a *fost niciodată* un loc perfect şi *nici măcar foarte aranjat, dar are o atmosferă foarte caldă.* E atât de diferit de *casa părinţilor mei din St. Catharines, cu mobila sa colonială şi* sufrageria formală. Nu m-am simţit

Când eram copil, programul familiei Ashby se învârtea înjurai orelor de hochei ale fratelui meu mai mare, Lyle. Talentul lui era destul de promiţător cât să atragă atenţia agenţilor. Uneori, în weekendurile cu meciuri parmţn mă trimiteau în Toronto ca să stau cu mătuşa mea. Curtea ei era locul unde puteam să mă joc şi să mă

niciodată ca acasă *acolo.*

murdăresc. Stacy mi-a arătat cum să plantez seminţe de flori şi cum să tai petuniile. Mă lăsa să-i umblu printre flori şi aleg orice voiam ca să pun în vaza de la fereastra din bucătărie. Uneori, dacă eram norocoasă, mă lua cu ea la În Bloom. Alături de Stacy am simţit că mi-am găsit locul.

O mare parte din casa familiei Clark e neschimbată de la prima mea vizită, cu excepţia bucătăriei, care a fost complet renovată. Christine a refăcut-o după uraganul de acum doi ani. Mă plimb prin ea, în timp ce admir dulapurile. Acum sunt de un verde salvie, accesoriile sunt aurii şi văd o insulă mare.

Mă opresc în faţa uşii glisante din sticlă şi admir priveliştea. Un gazon verde smarald se întinde până la dunele cu iarbă care mângâie plaja. în depărtare se întinde golful, care e de un albastru regal strălucitor. Frumuseţea locului încă mă uimeşte. în oraş, simt mereu o presiune în piept, însă aici, aceasta dispare complet şi sunt relaxată.

— Mă duc să văd dacă pot să pornesc Mustangul înainte să plec, spune Felix.

El şi Bridget stau la piciorul scărilor.

— Am pus valiza lui Lucy în vechea mea cameră.

— Chiar voiam să vorbesc cu tine despre asta. Speram c-o să stai aici, cu noi.

Mă uit la Felix, care îşi priveşte sora încruntat.

— Bee poate să doarmă cu mine, iar tu poţi să stai în vechea ta cameră. Să stăm toţi împreună acasă, ca în trecut.

— Nu pot. Asta nu mai e casa mea, Bridget.

- Ştiu, dar speram c-o să petrecem puţin timp împreună. în momentul ăsta am nevoie să-mi fie alături prietena mea cea mai bună şi fratele meu.

— Ce se întâmplă?

CARLEY

FORTUNL

E evident cit nici Felix nu *ştie prin ce* trece Bridg$_{ef}$ Nu e genul căruia să-i placă jocurile, *aşa că nu mă* surprinde când o întreabă direct:

— S-a întâmplat ceva cu *Miles?*

Observ că nu-i place s-o întrebe asta, deoarece nu crede că s-ar fi putut întâmpla ceva. Bridget şi Miles sunt împreună de trei ani şi tipul e genul pe care te poţi baza. Amândoi sunt aşa.

Bridget clipeşte repede.

— Nu, bineînţeles că nu.

Felix nu pare însă convins.

— Deci n-are nicio problemă cu faptul că eşti aici?

— Nu, niciuna, spune ea, ridicând din umăr, aşa cum fac cei din familia Clark.

Vreau s-o cred, dar am senzaţia că tot ce se întâmplă are de fapt legătură cu Miles. Bridget e cunoscută pentru faptul *că nu* vorbeşte despre problemele ei. Uneori deliberează zile în şir. Nu-i place să ceară ajutor şi respinge sfaturile nesolicitate. Dacă nunta e în pericol şi relaţia ei e într-un punct critic, există o posibilitate să nu-mi spună nimic până nu ia o decizie. Am tăcut bine că am venit. O să fiu alături de ea şi o să-mi spună ce se întâmplă când o să fie pregătită.

— Haide, *Wolf.* Cine o să ne răsfeţe pe Bee şi pe mine cu stridii dacă tu n-o să fii aici? Cine o să aprindă *focul de* tabără?

— Eşti perfect capabilă să faci şi singură toate chestiile astea, zice Felix.

~ Dar de ce s-o fac, când îl am alături pe fratele meu mai mic, pe care îl văd rar şi care poate să facă asta pentru mine?

Zâmbetul ei e incredibil de dulce.

Fclix se şterge pe frunte. Se pricepe să impună $_{linl}$itc dar ştiu că nu-i place să dezamăgească oamenii, mai ales pe sora lui.

VAUA ASIA VA HAI IIII

_ Am treabă la casele de vacanţă.

Felix şi Zach, prietenul lui cel mai bun, deţin o fâşie de pământ la sud de Souris, unde au construit patru case de vacanţă. Salt Cottages s-au bucurat de mare succes. Clădirile sunt uimitoare, priveliştea fenomenală şi recenziile sunt foarte bune. Au rezervări făcute pe tot parcursul sezonului de vârf. Ştiu asta pentru că am verificat.

Zach locuieşte în Summerside şi continuă să lucreze ca manager de proiecte pentru compania de design şi construcţii a familiei lui, dar cabana lui Felix e aproape de căsuţe. El se ocupă de tot, mai puţin de curăţenie, aşa că nu minte când spune că are treabă acolo. Dar pe de altă parte, e propriul lui şef. Dac-ar vrea să stea în Summer Wind, ar găsi o soluţie.

Singura explicaţie pentru care nu vrea asta sunt eu. Simt că mă înroşesc.

— înţeleg, serios. Dar mi-e dor de tine, Wolf.

Privirea îi alunecă până la mine, dar mă evită în ultima secundă.

— îmi pare rău, dar nu pot.

îşi ia cheile de lângă uşă şi simt că mi se strânge stomacul, deoarece ştiu că eu am provocat atmosfera asta ciudată dintre noi.

Deschide uşa de la hambar şi trage prelata de pe o maşină lucioasă şi foarte roşie. La cinci minute după ce m-a cunoscut, Ken m-a dus afară, să se mândrească cu Mustangul. Mi-a povestit despre lunile în care el şi Felix l-au reparat.

Cred că e un model din anii 1960, dar ce ştiu sigur este că are schimbător de viteze manual. Bridget a încercat să mă înveţe să-l conduc, dar am pus frână de atâtea

îerpuite. Bridoei. ajungem doar ,a “P^1 aleii buit să t ? Cu m,ne râdeam ca apucatele şi a tre. vrute şhL^"? r câmp< t^inându-ne âe. mână * ^bind

Ş nevrute în timp ce priveam noru.

Pe,ix bate maşina pe capotă, în semn de salut, şi

Ori cfl a din«* ...

¡7“”’ pe scaunul şoferului. Motorul refuză să pornească ate c“ ^getele în volan în timp ce se gândeşte, iar eu fac greşeala să mă uit la mâinile lui. Mâinile acelea cu degete •ungi. Groase. Abile.

~ Cel mai probabil are o problema cu bateria. I-am sPUs chiar de curând lui tata c-ar trebui s-o schimbăm. Cred c-a comandat una nouă.

Ridică capota, cu o atitudine încrezătoare, iar asta mă face să-mi mut privirea. Ce-o fi atât de fascinant la tendoane? Bridget verifică rafturile din magazie.

— Astae?

Felix se uită peste umăr.

— Da. O s-o schimb, sper c-o să meargă după.

Ies afară. Chiar nu e cazul să-l văd pe Felix cum repară o maşină. Când aud motorul care se trezeşte la viaţă, simt că se rupe ceva în mine. Felix o să plece acum pe partea Iui de insulă. Dar e mai bine aşa.

— O să mă întorc în câteva zile. Cu stridii, spune Felix, în timp ce-şi îmbrăţişează sora de bun-rămas.

Apoi se îndreaptă spre camionetă şi îmi face cu mâna. Privirile ni se intersectează, iar a lui mă arde de-a dreptul. E mai întunecată ca oricând. Mai adâncă decât înainte.

— Mă bucur că te-am văzut, Lucy.

Bridget mă ia de după umeri şi privim camioneta care se îndepărtează, lăsând în urmă un nor de praf roşi-

atic. Şi pe mine.

CAPITOLUL?

în prezent

Mă apropii precaută de dormitorul lui Felix, temându-mă de fantomele care mă vor întâmpina înăuntru. Când deschid uşa, sunt aşa surprinsă de ce văd, că trebuie să verific dacă nu cumva am intrat în camera greşită. Bridget mi-a spus că mama ei redecorase, dar nu-mi vine să cred ce diferit arată totul acum.

Când Felix stătea aici, camera abia dacă părea locuită, cu pete de adeziv pe vopseaua gri. Dar acum pereţii sunt acoperiţi cu tapet alb cu dungi crem şi acuarele cu vaze pline de flori. Pe pat e o pătură roz cu alb, mai mult ca sigur făcută de bunica lui Bridget. Ferestrele au vedere tot spre fâşia de iarbă care se transformă în nisip şi apoi în mare, dar biroul care era sub ele a dispărut. Ca şi cărţile de altfel.

N-a mai rămas nimic din camera lui Felix, cu excepţia patului, o piesă veche superbă din lemn, cu stâlpi, tăblie şi cadru. Nu ştiu cum o să reuşesc să dorm în cearşafurile astea, care-mi amintesc de timpul pe care l-am petrecut cu el aici. Acel cuplu de atunci care încă nu ştia, în acea noapte nesfârşită. Sigur o să visez în seara asta cum î™ desface coada împletită. Sigur o să-l simt deasupra mea.

Fclix. Mai mult. geam, unde dra-

Traversez camera ca să mă ţ» j .|uze]e rom ane periile albe simple au fost înlocui e dintr-un voal roşu.

— E ciudat, nu-i aşa? analizându-mă.

Mă întorc şi o văd pe Bridget în ^ama ta alegând

-Mi-e greu să mi-o ima^Plineu. toate astea. Sunt mai degrabă p

Bridget îmi zâmbeşte înroşit puţin.

- Şi mie mi s-a părut la tecitească cele mai

De obicei, Bridget poatepe fruntea mea. ascunse gânduri de parca sunt suspecteaza ceva. Dar acum nu e în apele ei Ş

_ Mi-e doar cald. c]ark are 0 chestie

E o jumătate de să folosească aşa

lungă şi lentă pe malul apei.

' Te sferă de asta, ae poartă de

Pare epuizata, dar m ar cu

parcă totul e în regula ş DUS viaţa pe pauză

nu vrea. Decât dacă sunt pregătită sa ma cert, cf^e cazul. Când ne certăm, lucrurile escaladeaza^ repede, de parcă suntem surori cu o vastă experienţa când vine vorba de neînţelegeri.

Ultima noastră ceartă a avut legătură cu dieta ei. Am văzut asta de nenumărate ori la În Bloom – mirese care se micşorează, între întâlnirea iniţială şi ziua nunţii-

Nu credeam că Bridget o să se numere printre ele. A fost una dintre neele rare ocazii când am câştigat cearta.

_ O să despachetez mai târziu, spun eu, uitân- du-mă către pat.

Valiza mea e un dezastru. în trecut îmi plăcea să planific cu ce mă îmbrac în vacanţa de pe insulă. Dar ieri n-am avut timp să-mi bat capul cu ce fustă să-mi iau. Mi-am turnat un pahar mare de vin, am băgat totul în geantă şi am comandat un sendviş cu prosciutto şi racola, pe care până şi eu aş fi putut să-l pregătesc dac-aş fi avut mâncare în frigider, Mi-am amintit de cămaşa de noapte abia de dimineaţă, când închideam valiza.

— Ar trebui s-o sun pe Farah înainte să ieşim.

Călătoria asta a făcut ca stresul meu legat de muncă să ajungă la un cu totul alt nivel.

— Să nu îndrăzneşti. Farah poate să conducă locul ăla şi în somn. N-are nevoie de tine.

Mai exact, cuvintele lui Farah au fost: „Poţi să nu te mai întorci niciodată şi o să fiu bine.” Nu glumea.

— Mulţumesc, spun eu sec.

— Ştii ce am vrut să spun. N-ai mai fost într-o va-canţă de prea mult timp. Ştiu c-am mai spus asta, dar faci prea multe, Bee.

Bridget m-a încurajat de luni întregi să mai angajez pe cineva. A studiat finanţele, gestionează un buget consistent la muncă şi-şi face singură taxele de când era adolescentă. Când am preluat afacerea de la mătuşa mea acum trei ani şi jumătate, m-a ajutat să curăţ biroul lui Stacy, care arăta ca un stand de ziare, cu hârtii împrăştiate peste tot. Bridget a fost deranjată de haos şi probabil i-a plăcut ideea c-ar putea face ordine acolo. De atunci mă [a]jută cu partea administrativă a afacerii.

Ştiu că are dreptate, Pac P"*[a] "Jjtă de ideea *ci* există nimic dacă lucrez mult. Sunt în* [proastâ] aş putea să cheltui

prea mult, să[iaU] "^„nstreze că părin- falimcntez afacerea, iar asta să-n»[c] [(recut ca]nd a murit ţii mei au a\nt dreptate. Abia [anI'] [vara] de a conduce o mătuşa mea, am simţit cu adevăra p afacere precum În Bloom. [dne] [Ştju] poţi să

— Bee. îmi fac griji P[eat]^ jar te epuizezi. O să lucrezi cât trei oameni la [un]°[o]'[â]'[ma]j poţi- ajungi intr-un punct în care n- [q] intervenţie?

- Bridget, vacanţa asta e [Brid]. O văd în stare de aşa ceva.

get are şi o latură vicleană. °

- Nu, dar chiar ai nevo & [Bridget ra] Poate că excursia asta o P [s]să man- mine să ne relaxăm aşa cum of [odihnim]. [Sa vor]. căm stridii şi să bem [s]g uităm de oraş.

_ Presupuncaop ^^^^i

' ^[p]l[aCe]T flXarcanelemâsperie,pen- wri™- Papă ce -

XtS« N" «

"^emmiTmcTpfoari, nici zăpada. Când suntem pe mergem pe plajă ca să inspirăm' j[1™1] [Me]reu caut sticlă de mare în nisip şt niciodată nu gase^. Uneori ne plimbăm pe ţărmul din faţă de la Summer Vi'ind, dar azi, Bridget sugerează Thunder Cove. N-am niai fost acolo de dinainte de uragan, când Teacup Rock a dispărut în golf.

Pnffiiiii I» capătul drumului neasfaltat şi o luăm • ,tre dune, ajungând jre plajă. Locul e uluitor, ca prima ^ră când l-am văzut. Stânci din gresie roşie se înalţă dea- ra nisipului- Peşteri şi crăpături sculptate de Atlantic S'modelate de vânt. Iarbă înaltă şi pescăruşi care se ridică 5' ¡naltul cerului. încă nu-mi vine să cred cât e de vast tocul ăsta. Ştiam că insula are câteva plaje, dar nu şi că are *astfel* de plaje.

în trecut îmi împleteam părul în tot felul de stiluri elaborate ca să fac faţă umidităţii şi vântului, dar acum savurez senzaţia şuviţelor care mă gâdilă pe faţă, în timp ce rochia îmi dansează în jurul picioarelor. Mă face să mă simt mică, în cel mai bun mod posibil. Am supravieţuit hrănindu-mă doar cu stres şi tăieţei condimentaţi, dar acea versiune a lui Lucy pare nesemnificativă acum, când stau pe marginea insulei.

Valurile sunt blânde azi. Mă simt ciudat de emotivă când văd ce a mai rămas din Teacup. Locul unde stânca se înălţa odată maiestuoasă e acum doar o platformă roşie de piatră în mare. O aud pe Bridget scâncind.

- Plângi?

— Cred că da, spune ea, atingându-şi obrazul.

Râde, dar sunetul îi rămâne blocat în gât şi se transformă într-un plânset.

— Hei, îi spun atingându-i braţul. Hai să ne oprim o secundă.

Am plâns în faţa lui Bridget de nenumărate ori, dar ea n-a fost niciodată genul care să plângă. Ne aşezăm una lângă cealaltă pe nisip şi ne odihnim capul pe genunchi.

— îmi pare rău.

— Nu-ţi cere scuze. Niciodată să nu-ţi ceri scuze pentru că ai sentimente, cu atât mai puţin mie. E mai bine sâ le dai afară.

lncrin,Îî,r?\îl>$_1$CCpe s8‘‡ tremure şi ocbi‘ ‘ K Utnp,u

i ’ ••’nd cll]’c?te> *lacrimi mari şi rotunde îi* alunecă 1 e obraji. Dă din *cgp surpr jns ă de ea însăşi, apoi* faj Wroapă capul între genunchi.

O mângâi pe spate *şi-i spun c-o să fie bine, dar* mi-e gitu să nu mă las şi eu *afectată. Privesc cerul şi clipesc o* dată, ca să opresc lacrimile *care-mi înţeapă ochii.* Vreau ca măcar acum să fiu cea puternică. Bridget *plânge până* rămâne fără lacrimi şi *doar îi* curge *nasul.*

— Vrei să-mi *spui ce se întâmplă de fapt?*

Pentru o *clipă, se uită la valuri. La locul gol unde se* înălţa odată stânca.

- Nu mai e. *Nici vaca nu mai* e.

— Statuia cu *vaca din aeroport?*

— Da. O adoram.

- *Şi eu, dar lucrurile se schimbă, Bridget. Ţărmurile şi aeroporturile. Nu e neapărat* rău, pur şi simplu se întâmplă.

— Nu *te deranjează că stânca* a *dispărut pur şi simplu? mă întreabă ea, întorcându-se spre mine.*

— Ba da, puţin. Dar nimic nu e permanent. Oricum avea să dispară la un moment dat. Toţi ştiam că n-o să rămână aşa o eternitate. *Ai* văzut şi tu. Vârful ăla era prea greu pentru bază.

Se uită din nou la *orizont.*

— Poţi să-mi spui ce te *deranjează de fapt? Inspiră adânc, apoi expiră.*

sS *■“aicl_Te «• Nu vreau

__ Mi se P|,re eă totul ’În’ alunecă printre degete, b'" N«-’ SP”" că ş’ eu s'mt 'a Minunile naturii. Atract’ile turistice. Mătuşa mea. Chiar şi Bridget. De când ¡.a întâlnit pe

---

‡«,oriutab,0Mm.w]eana^*^e

Miles, e mai puţin a mea.

îmi amintesc camioneta lui Felix, care a dispărut după-amiază într-un nor de praf.

_ Eu o să fiu mereu aici. N-o să alunec niciodată. Cel puţin nu din nou.

CAPITOLUL 8

în prezent

- Crezi că e vreo şansa ca părinţii *tăi* să aibă vin în frigider? o întreb pe Bridget, în timp ce urcă Ia etaj.

Mereu îşi face duş după plimbarea noastră inaugurală. Când e *pe* insulă, e cea mai relaxată versiune a ei, dar până şi relaxarea asta respectă un program.

— în niciun caz.

Ken bea bere sau whisky, iar Christine de obicei nu bea.

— Deci vrei whisky şi alune?

-Da.

Ştiu când se spală pe păr, pentru că din baie răsună *Un-Break My Heart.* Aş putea crede că melodia aleasă e reprezentativă pentru starea ei, dar ştiu deja că e un clasic la care apelează de fiecare dată când se spală şi se clăteşte pe păr.

Probabil că ar trebui să pregătesc ceva care să semene cu o masă. în timp ce cea mai mare realizare culinară a mea e prezicerea câştigătorilor emisiunii *The Great British Baking Show,* Bridget nu suportă să gătească. Miles *e* bucătarul în relaţia lor şi încă unul foarte bun. Aşa m-a cucerit. Mesele gătite sunt punctul meu sensibil. Mă

frigidenil familiei Clark. Mâine va trebui să mergem

Ui’ nipărături. Scot sticla de whisky şi o pungă de alune 18 CUaiă cele două lucruri pe care poţi fi sigur că tatăl ei le ^mUu, şi-mi tom un pahar.

Când sunt acasă, rareori beau aşa ceva, dar mi-ar ■ de bine ceva tare. Mintea mea e într-o stare de pn]exitate. încerc să procesez disconfortul evident al lui în preajma mea şi comportamentul de mireasă pe ă al lui Bridget. Iau o gură şi arsura din gât mă aduce cu picioarele pe pământ. Sunt pe insulă. înapoi la Sum- mer Wind. Şi se întâmplă ceva ciudat cu prietena mea cea roai bună. N-am văzut-o niciodată aşa de emotivă ca pe plajă.

Găsesc nişte pâine în frigider şi nişte Cheez Whiz. După ce pun sendvişurile cu brânză în tigaie, observ nişte poze pe uşa frigiderului. Sunt noi. M-am uitat după poze de familie încă din prima vară petrecută aici. Am vrut să vad cât de neatentă fusesem la adevărata identitate a lui Félix, dar nu am găsit nimic. Cel puţin nu eram complet aeriană.

Singura poză cu familia Clark pe care o etalase Bridget cât locuiam împreună a fost una înrămată de pe dulapul ei, făcută când ea şi Félix erau mici. Dar la prima vizită, am obligat-o să-mi arate toate albumele de familie pe care Christine le ţine în camera cu televizorul, aşa că nu e prima oară când le văd pe unele de pe frigider. Sunt fotografii din clasă şi poze de la reuniunile de familie şi eu câştigătorii concursului de castele de nisip. Bridget şi Félix la diferite vârste. Bridget a arătat ca Bridget de când s-a născut, dar Félix s-a schimbat. Era un bebeluş cu un smoc de păr brunet şi cu pielea roşie şi plină de pliuri. Ştiu c-a plâns nonstop, iar de la asta i se trage şi porecla. Lupul care urlă. A fost un băiat cu privirea luminoasă, puţin mai mic, şi un adolescent arogant. Unul dintre tipii ăia care au sărit peste etapa în care au fost stângaci şi au

A'wnit direct cuceritori. Văd o poză cu *el şi Bridget* ¡n costume de baie, ţinându-se în braţe. Nu e făcută demult pentru că Felix are barbă.

Trebuie să-i analizezi pe *Felix şi pe Bridget* cu atenţie ca să vezi asemănările. Puntea nasului, moştenită de la mama lor, şi maxilarul *pătrat moştenit de la* tatăl lor. Nu sunt evidente, dar sunt *acolo.* însă trăsăturile l$_{Or}$ remarcabile nu sunt singurul lucru pe *care-l* împărtăşesc cu părinţii. Cei din familia Clark lasă senzaţia că aparţin unul celuilalt într-un mod *pe care-l admir şi invidiez. Fie-* care e unic. Christine e cea mai *directă. Bridget cea mai* ordonată. Ken e *pacifistul. Felix e stânca lor. Dar toţi* au ceva tipic familiei Clark Sunt concentraţi pe dezvoltare personală. Rezilienţi. Afectuoşi fizic. Fermi.

E o familie *diferită faţă de* cea în care am crescut. Mama mea, care a fost *dentistă, e atentă la* detalii şi sceptică. Tata, *brokerul de credite ipotecare, e practic şi sever.* Nu au acel ceva distractiv al *familiei Clark. Viaţa* noastră a fost o rutină. Cereale la micul-dejun, pui Ia cină. Ştiri de seară şi seriale în prime-time. Mers la arene pentru meciurile de hochei ale fratelui meu şi întors de la ele. Lyle e cu şase ani mai mare decât mine şi, cu toate că semănăm – *ochi* albaştri, nas drept, păr arămiu des, pomeţi bine reliefaţi – nu aveam nimic în comun când eram mici. Putea să treacă o seară întreagă fără ca tata să ne spună mai mult de câteva vorbe. N-a *fost o copilărie oribilă, dar a fost* tăcută şi m-am simţit deseori singură.

Pe *mătuşa Stacy* o *simţeam* ca fiind familia mea, de parcă părţi din mine au venit de la ea. Era opusul mamei mele. Era exuberantă, la modă şi avea o groază de poveşti *din perioada activismului. Era singură,* dar inima ei era larg *deschisă. Bridget* avea 22 de ani şi îi era dor de casă când i-am *făcut cunoştinţă cu Stacy, iar mătuşa mea a luat-o* sub aripa sa protectoare. *A* hrănit-o cu mâncare

VAUA ASIA VA H
Al If fl

italienească şi a transformat duo-ul nostru într-un trio

întoit sandvişurile, apoi revin la poze, admirând . ,U1 gol al ,ui Fclix‘ Poate de asta îmi ia mai mult să P,l?că eu apar pe frigider- N’am mai văzut Poza asta- ^•dset şi cu mine stăm pe cana Peaua din sufragerie, şi ^'rnasa de cafea e tabla pentru Trivial Pursuit. Râdem Pe ân(jouă, îmbrăcate în pulovere. Poza a fost făcută în 81 ul când am venit la Ziua Recunoştinţei. Felix apare şi el a”oZă. Stă în fotoliu şi se uită la mine. Mi se face pielea de găină, apoi aud paşi.

_ Ce miroase aşa? întreabă Bridget.

Adulmec mirosul de brânză arsă.

După cina noastră de la ora şase, formată din sendvişuri înnegrite cu brânză prăjită şi castraveţi, Bridget şi cu mine ne mutăm pe verandă şi admirăm păsările de prin copaci. Bridget poartă tricoul tatălui ei pe care scrie ISTORIA NU E PLICTISITOARE şi nişte colanţi pe care-i descrie ca fiind purtaţi cu drag, dar care sunt mai degrabă găuri decât pantaloni. Nu are timp pentru modă, iar simţul ei în materie de design e atroce. A încercat odată să facă un aranjament floral şi când am întrebat-o dacă e daltonistă, a crezut că glumesc. Din când în când, îmi trimite poze cu buchete care crede că mi-ar plăcea. Sunt oribile şi le ador.

Vântul se strecoară printre clopoţei. Nu ştiu când au părut, dar mă deranjează. Când sunt la Summer Wind nu vreau să aud decât briza şi păsările.

O rafală puternică îi face să sune prea tare, iar Bridget se ridică să-i ia de acolo.

— Nu-i suport.

- Sunt oribili.

— Mă întorc imediat, spune Bridget, intrând în casă.

ochii X£ti. broasca de ceramic∗ mS priveşie

~ Nu te uita aşa la mine, mormăi.

, Mintea mea, ca o nemernică, se *strecoară la etaj,*

VAUA ASIA VA H
Al If fl

»1 dormitorul lui Felix, întorcându-se la prima noastră noapte împreună. Pare că s-a întâmplat *acum o veşnicie, când* eram alţi *oameni. Uneori mă întreb dacă nu cumva* am ignorat în mod voit *semnele. Atunci* nu am văzut broasca, dar au fost şi alte *indicii. Faptul că părinţii lui* erau plecaţi din oraş. *Aranjamentele impecabile de flori* din *grădină, în condiţiile în care ştiam că mama lor era pasionată* de grădinărit. Pianul care tot *apărea în poveştile de familie ale lui Bridget. Mai era o sticlă cu* vinho verde, preferatul meu, pe raftul *de jos al frigiderului, cumpărată de părinţii* ei pentru noi, *dar n-am văzut-o.* Poate că dacă aş fi văzut-o, mi-aş fi dat seama. Sau poate că nu.

Se face *răcoare, iar Bridget se întoarce* cu o pătură, nişte alune şi o sticlă de *whisky, pe care o pune pe masa de cafea, între lumânările de citronella, după care toarnă câte* un pahar. *Bridget nu are aproape deloc toleranţă la alcool şi* nu cred c-a *dormit mai bine decât am dormit* eu *aseară. O să se ducă la culcare înainte de apus.*

— Ce e cu pozele de pe frigider? o întreb, când se aşază la celălalt capăt al canapelei.

Lui Christine nu-i *plăcea să expună poze de familie: „Ştiu deja cât de frumoşi sunt copiii mei. Nu trebuie sa anunţ întreaga lume, mi-a spus ea în prima vară când am stat la ei”.*

Bridget ridică din umăr.

- Mama şi-a mai schimbat părerea după ce a ieşit la pensie. Credeam că iubeşte caii mai mult decât oamenii dar ne dor de noi, chiar dacă Wolfo vizitează mereu. Ai văzut *poza cu noi două?*

__ p_a Nu-mi vine să cred c-a fost fileu 18 acum doi i părem mult mai tinere.

*^{n} _Ai observat şi cum se holba Wolf la tine?

- Ce? Nu! răspund eu mult prea repede.
- Care e treaba cu voi doi?

Cască şi întrebarea pare neînsemnată, dar mă încordez toată.

_Ce vrei să spui?

De mai mult ori am fost la un pas să-i spun lui Bridget versiunea cosmetizată a trecutului meu cu Felix. Acum câţiva ani, am decis c-o să-i spun adevărul după o vizită pe insulă, dar apoi a trecut timpul şi n-a mai părut urgent să-i spun. S-au tot strâns scuze ca să ascund aventurile mele cu Felix. însă când m-am întors vara trecută de pe insulă, eram hotărâtă să merg până la capăt. Am făcut rezervare la un restaurant drăguţ, ca să mă asigur că n-o să aibă o izbucnire în public. Am băut mai multe pahare de vin, dar nici când a venit nota de plată nu mi-am făcut curaj. Aşa că asta nu e prima oară când o să dau înapoi.

- îmi dau seama că se întâmplă ceva. Azi abia s-a uitat la tine şi…

Arată în jur.

- Şi ce?
- Nu e aici. De obicei e prin preajmă când vii în vizită.
- Are treabă la căsuţe.

în momentele mele de slăbiciune, citesc recenziile online şi văd dacă e pomenit Felix. Am găsit una de vara trecută, scrisă de o femeie pe nume Nova Scarlet, care a spus că „îngrijitorul sexy şi tricourile lui albe mulate” au fost cea mai frumoasă parte a excursiei. La final a pus un emoji care face cu ochiul. M-am gândit foarte mult la asta Şi la ce însemna de fapt.

Bridget mă priveşte neîncrezătoare, apoi dă pe »¡u paharul, tuşeşte şi îşi mai toarnă unul. *Pentru* ea, e deia mult prea mult. J

— Am o idee, îmi spune.

— Te ascult.

— E o idee absolut genială.

— Sunt îngrozită şi intrigată. Te ascult.

- Cred c-ar trebui să avem experienţa *completă* a insulei.

— Şi asta ce înseamnă, mai exact? Lecţii de vioară cu bunicul tău? Sărituri de pe podul Covehead? Să mâncăm toate fructele de mare?

- Clar. Asta a *fost mereu* prima *regulă.*

— *Să* mâncăm cât mai multe *stridii.*

- O să facem şi asta. Wblf o *să desfacă* stridii în Ţyne Valley în două zile. O să mergem acolo şi o să-ţi placă la nebunie.

Felix concurează în fiecare an la competiţia naţională de desfăcut stridii. N-am fost niciodată de faţă, dar ştiu că e bun. La numai 17 ani a ajuns pe primul loc în divizia juniori. Nu e greu de crezut, mai ales că ştiu foarte bine ce mâini pricepute are.

— Şi dacă n-o să reuşesc să-I conving pe Wblf să stea aici, tot o să petreacă măcar noaptea de duminică. Stă prea departe ca să conducă înapoi după concurs.

Mă gândesc imediat la Felix când se trezeşte dimineaţa. Ochi somnoroşi. Urme de la pernă pe faţă. Pantaloni de pijama. Miere în ceai şi pe buze.

- Stai un pic, ai zis duminică? Eu credeam c-o să ne întoarcem duminică seara.

— Wolf o să fie *ofensat dacă n-o să* vii.

Am mari dubii în privinţa asta.

_ şi eu o să fiu ofensată, adaugă Bridget.

Oftez. O să fie în regulă şi dacă mă întorc luni Ia prima oră. O să fiu pe grabă, dar sunt obişnuită cu asta.

_ Bine, ai câştigat. O să mergem la chestia cu desfăcutul stridiilor, deci bifam prima regulă.

_ Şi mai e şi regula a doua, să uităm de oraş. Restul săptămânii o să ne ocupăm de toate lucrurile tari de aici. Castele de nisip. Fructe de mare. Faruri. Condus pe coastă. Fără discuţii despre nuntă. Fără discuţii despre muncă. Putem să ne prefacem că avem din nou douăzeci şi patru de ani.

în prima noastră excursie, Bridget şi cu mine ne-am plimbat pe Insula Prinţului Edward într-o maşină închiriată, cântând cât ne ţineau plămânii. A fost prima oară când am condus împreună – niciuna dintre noi nu avea maşină în oraş – şi m-a dus la toate obiectivele turistice importante. Green Gables, farul West Point, cu dungi negre şi albe, o drumeţie prin parcul naţional PEI, un ospăţ la New Glasgow Lobster Suppers. Când ieşeam să mâncăm mă rezumam la fructe de mare, aşa că m-am desfătat cu rulouri de homar, stridii, midii, supă, peşte şi cartofi prăjiţi şi am încercat (dar eşuat) să găsesc o bucată de sticlă de mare pe ţărm.

Bridget nu e genul nostalgic şi nu-mi scapă replica ei, *să nu vorbim despre nuntă,* dar nu suportă să se simtă încolţită, aşa că o trec cu vederea, cel puţin pentru moment. Trebuie să găsesc un mod s-o fac să se deschidă în următoarele 48 de ore.

— Nu am mers până la capăt cu experienţa Lucy Maud Montgomery. Poate că ar trebui să ne luăm peruci de Anne şi Diana. Pălării de pai. Zmeurată. Să luăm trăsura până la pădurea de pini.

- în niciun caz, dar o să accept un drum până la Green Gables.

- Serios?

Acolo am mers la prima mea *vizită, dar m-aş* R întors de mai multe ori dacă Bridget nu *mi-ar ii interzis.* Inii ţin harta cu insula într-o cutie de sticlă pe biroul de acasă. Am încercuit locurile pe care le-am vizitat cu Bridget, ţinând şi evidenţa celor pe care voiam să le văd data viitoare. Anticiparea vizitelor pe insulă era *aproape* la fel de plăcută ca prezenţa mea acolo.

Uneori, deschid harta şi îmi *plimb degetul peste* marginea estică a insulei. Peste ţărmul unde se află *Salt Cottages şi* unde locuieşte Felix. *O cabană* cuibărită printre pini şi meri, cu un iaz sub ramuri.

— Serios.

Desface pătura de lână, ca *să ne acopere pe* amândouă. Familia Clark are cele mai bune pătun.

— O ultimă excursie *a fetelor. O s-o* facem memorabilă.

— Doar te căsătoreşti, nu mori. Avem restul vieţii să tot facem excursii, spun eu râzând.

Zâmbetul *îi dispare şi simt* un ghem în stomac.

— Bridget, doar nu eşti bolnavă, nu-i aşa?

Starea mătuşii mele s-a înrăutăţit atât de rapid, într-o zi, luam împreună un brunch în grădina ei. Marţea următoare era în *spital. Patru săptămâni mai târziu,* a murit.

— Nu, bineînţeles că nu.

Are părul prins într-un coc ciufulit, care se leagănă când dă din cap.

Vine lângă mine, îşi pune un braţ în jurul meu şi-şi reazemă capul de umărul meu.

— îmi pare rău, Bee.

încearcă *să mă liniştească, pentru* că ştie exact de unde vme teama mea.

După înmormântarea de vara trecută, Bridget m-a q în avion direct spre insulă. Consider că starea mea

^moţională a fost de vină pentru felul în care sentimente pentru Felix au părut să explodeze de nicăieri. Eram copleşită de suferinţă. Părăsită de curând. Mă simţeam atât de vulnerabilă.

Dar nu e cazul să-mi fac griji pentru sănătatea lui Bridget- Nu e bolnavă. Familia ei e bine. Ştiu că-şi iubeşte locul de muncă şi colegii ei ţin la ea. Petrecerea de nuntă organizată de şeful ei a fost scandalos de elaborată. Aşa că nu mai rămâne decât o singură explicaţie.

- Eşti sigură că totul e în regulă între tine şi Miles?

- Da.

- Nu pari prea convingătoare.

— Doar mi-a fost dor de părinţii mei şi de insulă. Şi am fost foarte stresată cu nunta. Am nevoie de o pauză. De distracţie.

Şi totuşi, tocmai asta e definiţia lui Bridget pentru distracţie: intervievarea furnizorilor pentru nuntă, strângerea răspunsurilor la invitaţii, pregătirea unui spectacol pentru ziua respectivă. Ştiu asta, pentru că nunta ei ne-a monopolizat conversaţiile din ultimele zece luni, de când a cerut-o Miles în căsătorie.

A venit la florărie după închidere ca să-mi arate inelul. Miles lucrează în domeniul dezvoltării imobiliare şi a ales un diamant care demonstra asta. Piatra era incredibilă şi am tot admirat-o, apoi am scos sticla de vinho verde pentru urgenţe pe care o ţin în răcitorul pentru flori.

— Nu avem prea mult timp pentru organizare. Abia aştept, a spus Bridget, cu un zâmbet larg pe faţă.

Nimeni altcineva în afară de Bridget nu se umple de plăcere când aude cuvintele „program încărcat de muncă”. Aşa că nu cred nicio clipă că e stresată sau că

an» nevoie de o doz4 de distracţie. E ca şi cum jucjs$_m$ tiitr-o piesă în caro Bridge! şi cu *mine am făcut* schimb de roluri. Ea se presupune ci e adultul în relaţia noastră Eu sunt cea care fuge de probleme. Nu ştiu dacă să-mi fac griji pentru ea sau să fiu iritată. Dar ştii ce, pot să le fac amândouă.

- Ştii c-am reprogramat o întâlnire importantă ca să fiu aici. Sunt sigură că tipa care e contactul de la Cena Ştie că-mi oferă o ocazie importantă şi mă consideră neserioasă pentru c-am reprogramat întâlnirea. Ca să nu mai zic că trebuie să mă ocup de aranjamentele florale pentru nunta ta, care e în opt zile.

- îmi pare rău că te-am deranjat, spune ea, pe un ton tăios.

Nu-mi place să mă *cert cu Bridget.* Nu mă pricep la asta, iar ea e excepţională. Gândurile îmi devin neclare şi uit de ce ne certăm. Aşa că dau înapoi, deşi călătoria asta e un mare deranj. Bridget are nevoie de mine, chiar dacă nu ştiu de ce. Şi ea ar fi alături de mine, fără doar şi poate.

— Nu m-ai deranjat. Te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva, *ştii* asta. Doar că am multe *pe* cap.

— Ştiu.

Nu spunem nimic un minut, apoi zice:

— Nu putem să uităm a treia regulă.

— N-aş îndrăzni.

— Cred c-am *fost* cam prea sensibilă când am creat-o, spune Bridget, care râde sec.

Sensibilă e puţin spus.

— Chiar şi aşa, cred că e mai bine s-o avem în vedere.

Regula numărul trei: Să nu mă îndrăgostesc de fratele ei.

CAPITOLUL 9

în prezent

Bridget se duce la culcare, iar eu rămân pe verandă, privesc cerul, care devine roz deasupra oceanului, şi mă întreb daca e posibil ca intr-o săptămână să nu-i celebrăm nunta. Am aşteptat-o cu nerăbdare. Da, pare finalul unei ere. dar prietena ta cea mai bună se căsătoreşte o singură dată. Ce) puţin ăsta e scenariul ideal.

Muzeul Gardiner e o locaţie elegantă, iar Bridget şi Miles au specificat pe invitaţii codul vestimentar, care o să fie la patru ace, dar evenimentul clar n-o să fie atât de rigid pe cât pare pe hârtie.

Am petrecut destul timp cu familia Lam cât să înţeleg de ce-i iubeşte Bridget. S-au mutat din Australia în Canada când Miles era adolescent şi au acelaşi simţ al umorului sec ca şi familia Clark, sunt gălăgioşi şi lipsiţi de pretenţii. Combinaţia dintre familia Clark şi rudele australiene gălăgioase ale lui Miles o să facă seara foarte distractivă.

O să fie bar deschis, o vioară şi, mai târziu, un camion de mitncare cu rulouri de homar. Masa are opt feluri, preparate cantoneze atent alese de Miles. Nu ştiu decât crt printre ele se numără şi purcel de lapte la cuptor.

aşa că mă bag. Mi-am scris *deja discursul. Am* memorat primele replici, ca să pot să mă uit la Bridget când le spu$_n$

Prima oară când am cunoscut-o pe Bridget Clark, m-a dus acasă pe ghidonul bicicletei. Din seara aia de acum şapte ani, m-a tot susţinut în nenumărate feluri.

Scopul meu e s-o fac să plângă. Asta, bineînţeles, dacă nunta o să mai aibă loc.

Ridic pătura până la nas şi inspir adânc. Culărul e din cedru, iar păturile familiei Clark au un iz aparte. L-aş îmbutelia dac-aş putea. E un iz de mare, iarbă, lumânări de citronella şi pături de lână din cufărul *de* cedru. Toate astea formează parfumul de *la* Summer Wind.

O sun pe Farah, să văd ce face. îmi spune că toţi angajaţii noştri cu jumătate de normă au fost încântaţi să ia ture în plus cât simt plecată, şi, citez, s-o *„las* naibii în pace".

- N-ai mai fost în vacanţă de nu mai ştiu când. M-am săturat de tine, spune ea.

Vara trecută mi-am luat liber ultima oară şi, de când m-am întors, am muncit întruna şi m-am ocupat de nunta lui Bridget.

— Ei bine, eu nu m-am săturat de tine.

Pufneşte.

— Poate că ai fi putut să găseşti pe cineva cu care să mergi la nuntă dacă nu ţi-ai fi petrecut tot timpul cu o foarfecă de grădină în mână.

Farah susţine că nunţile sunt oribile, dar că o să vină cu mine. Ştiam de mult că dincolo de suprafaţa spinoasă se ascunde o esenţă dulce, de caramel. O iubesc, dar aredreptate: n-am avut cu cineva altcineva să merg la nuntă. în trecut, Bridget era persoana mea preferată, dar acum, e singurul om apropiat, în afara angajaţilor mei. în

ultimul an, am fost atât de prinsă cu treabă, că prieteniile mele s-au dizolvat. Ca şi viaţa mea sexuală.

- Tu eşti acel cineva, îi spun.

- Având în vedere că n-o să te pipăi pe ringul de dans, îţi spun sigur că nu sunt. E păcat să iroseşti rochia sexy pe care ţi-ai luat-o.

Chiar e sexy. Am ales ceva mai în stilul unei fete Bond. E închisă la culoare şi mulată, cu o crăpătură pe picior şi pe gât. Nu ştiu sigur cum o să reacţionez când o să-l văd pe Felix îmbrăcat formal sau dacă o să vină cu cineva, dar ştiu că o să atrag toate privirile.

— Toate hainele fac o declaraţie şi îmi place ca ale mele să vorbească clar şi răspicat, spunea mătuşa mea.

Stacy se dădea mereu cu ruj roşu şi purta ceva roşu. Avea o singură carte pentru copii, pe care mi-o citea la culcare când eram mică. *Red is Best.*

Dacă rochia mea ar putea să vorbească, sunt sigură că ar spune: „Hai să găsim un colţ întunecat şi să facem lucruri obraznice.”

— Să nu strecori trandafiri în buchetele Mendoza. Ar părea că plutesc, îi spun lui Farah, schimbând subiectul.

îmi spune să nu-mi mai fac griji şi s-o salut pe Bridget. Pentru Farah, ăsta e cel mai apropiat lucru de o declaraţie de dragoste.

După ce terminăm de vorbit, mă duc sus şi evit treapta care scârţâie, a doua de sus. Nu vreau s-o trezesc pe Bridget dacă a adormit. în valiza mea e haos, dar îmi găsesc imediat cămaşa de noapte. E albă, din bumbac, până la glezne, are un volan în partea de jos şi o broderie simplă la gât. în mod ciudat, se asortează cu noul stil al fostului dormitor al lui Felix.

MS aşez |>e canapeaua de afară cu pătura »• whisky şi îmi deschid mesajele. Caut destul de mult găsesc conversaţia dorită. Nu pot să spun că avem u i de mesaje, pentru că sunt doar patru. I-am trimis nri ant mesaj lui Felix acum un an. Răspunsul lui a venit Z[101] zile mai târziu. ave mtdo u j

Eu: Imi pare rău, te-am ratat. Mulţumesc din nou tot! Ptru

Felix: A fost o plăcere, ca de fiecare dată.
Eu: înapoi la viaţa reală @
Felix:

Semnul galben de OK. Modul universal de a încheia o conversaţie.

Mi-am tot repetat că e un semn bun.

Când ultimele nuanţe de roz dispar de pe cer şi orizontul se pierde intr-un albastru crepuscular, văd nişte faruri aprinse la magazia de lucru a lui Ken. Mi se face pielea de găină. Corpul meu ştie deja.

O iau pe aleea de lângă casă, în timp ce maşina lui Felix încetineşte. Ia ceva de pe bancheta din spate şi ocoleşte camioneta, având braţele pline cu alimente. Felix Clark e cel mai atent bărbat pe care îl cunosc. Se opreşte când mă vede.

Mă analizează din cap până-n picioare. în ciuda brizei răcoroase, mă încălzesc. Mi-am împletit părul în două cozi, aşa cum fac de obicei înainte de culcare. E versiunea mea cea mai puţin sexy, dar Felix m-a mai văzut aşa.

— Arăţi ca o fantomă din trecut, spune el, în timp ce se uită la cămaşa mea de noapte, deşi Felix n-a părut deranjat vreodată de asta.

_ pot să te ajut cu ceva?

întind mâinile, dar o ia spre casă.

_ Vinul e pe scaunul pasagerului, spune el, fără să [ro]ă privească.

Mă duc spre camionetă, în timp ce Felix intră în casă. Deschid uşa şi inima îmi tresare ca unui pui de câine ghiduş şi nedresat. Pe scaun văd o pungă de hârtie cu două sticle de vinho verde, preferatul meu, şi o geantă cu tot ce-i trebuie ca să stea peste noapte.

Felix Clark o să stea la Summer Wind.

CAPITOLUL 10

în prezent

Felix e aplecat în *faţa frigiderului şi* aranjează lămâile înăuntru. îi pun geanta şi vinul pe masă, fascinată pentru moment de umerii lui lăţi şi muşchii care i se încordează sub tricou. îl privesc în timp ce continuă să umple frigiderul cu căpşune, piersici, varză roşie, fasole verde, ceapă verde, brânză Brie, cremă de brânză, ouă, şuncă şi un pachet roz de unt Cows Creameiy. Nu se găseşte în Toronto şi Felix ştie cât de mult îmi place.

Inima mea e un monstru care se măreşte când îl vede. Dar ştiu cât de simplu e să confund atenţia lui Felix cu nişte sentimente *mai* profunde.

— Vinul, spune el.

îi dau sticlele.

— Nu sunt reci. Vrei să pun una în congelator în seara asta?

- Nu, am băut deja din whiskyul tatălui tău.

-Aţi mâncat şi alune?

— Bineînţeles.

Felix nu *se* mişcă. Rămâne pe loc şi se uită *la* cutia de lapte. încearcă să-şi dea seama ce să spună.

- Bridget s-a dus la culcare acum ceva timp, îi zic.

Se ridică şi se întoarce spre mine, băgându-şi mâinii în buzunare.

- Tipic.
- Mulţumesc c-ai adus toate astea.

_ Cu plăcere.

Se uită la funda roz de la gâtul cămăşii de noapte şi îşi încordează maxilarul.

_ Ai luat untul care-mi place.

Pare un gest semnificativ, care merită menţionat. De asta mi-e aşa greu să mă controlez în preajma lui Felix. Nu e doar un bărbat chipeş, ci şi un om bun.

- Da, m-am gândit că tu şi Bridget v-aţi plimbat toată după-amiaza.

— Am fost la Thunder Cove. De unde ai ştiut?

Se uită la mine, iar privirea i se întunecă, transfor- mându-se într-o furtună tropicală care-şi trasează cursul pe faţa mea.

— Lucy, te cunosc deja de cinci ani. Ai alege oricând aventurile şi aerul proaspăt în defavoarea mersului la supermarket.

Poate mi se trage de la whisky sau de la faptul că miroase ca briza mării, dar sunt convinsă că e şi mai devastator decât anul trecut. Faptul că şi-a lăsat barbă mi-a pus capac, dar forţa expresiei lui Felix e necruţătoare. Maxilarul parcă i-a fost şlefuit cu un cuţit. Vreau să-l mângâi pe obraz, să-i trasez conturul bărbiei. Vreau să-i cartografiez tâmplele şi nasul cu palma, ca să menţin imaginea împăturită într-o cutie de sticlă în apartamentul meu, pe care s-o scot când mi-e dor de el.

Nu. Nu, toate gândurile astea nu mă ajută cu nimic.

— Deci o să stai aici?

- Da. E-n regulă pentru tine?

în niciun caz.

- Bineînţeles.

Un weekend cu Felix. Pot să mă descurc. Va trebui doar să ignor felul în care pulsul mi-o ia razna când suntem în aceeaşi cameră şi să nu mă mai tot gândesc la semnul din naştere în formă de ibric pe care-i are pe coapsa interioară. Pot să mă prefac că nu vreau să-mi înfăşor corpul în jurul lui, ca iedera. Pare o nimica toată.

~ E casa ta, nu a mea. *O* să fie distractiv să stăm toţi din nou împreună.

— Distractiv.

Mă fixează cu privirea într-un fel care mă face să mă simt expusă.

Mă foiesc şi simt cum roşeaţa îmi urcă pe gât, spre obraji.

— Nu la asta m-am referit.

-Nu?

Felix mă priveşte de parcă poate să vadă direct prin mine. Iau un prosop de vase şi încep să şterg chiuveta.

— Bineînţeles că nu.

îi simt privirea, dar mă concentrez pe şters chiuveta.

- Lucy.

Felul în care-mi pronunţă numele e catifelat. Precum ciocolata. E ca sexul murdar în baia de la etaj.

Şterg şi mai tare.

Felix vine lângă mine şi se reazemă de tejghea. Cred că e mai fierbinte decât alţi bărbaţi, pentru că simt căldura pe care o radiază.

- Chiuveta aia e impecabilă.

Strâng cârpa şi mă şterg pe unul dintre prosoa-

pele noi ale lui Christine. Când îmi ridic într-un final capul, privirea lui mă arde. Este pe cât de hipnotizantă,

atât de periculoasă. Felix e un vârtej şi dacă n-o să fiu ^ntă. o să fiu prinsă de el. E cea mai lungă perioadă în cart- n-am făcut sex, aşa că sunt în dezavantaj. în trecut, eram genul care ieşea la întâlniri. îmi plăcea perioada de început. în care-i cunoşteam. Adrenalina primului sărut. Adrenalina de a mă simţi dorită şi descoperită. Dar au trecut 12 luni în care nici măcar n-am sărutat pe cineva. Poate de asta mi se pare că Felix e şi mai atrăgător.

- Am venit aici pentru Bridget.

Deşi îi spun asta lui Felix, o fac mai degrabă ca să îmi reamintesc şi eu.

— Da. Şi eu sunt aici tot pentru Bridget.

Ştiu. Aşa cum ştiu că nu există nicio şansă să am acelaşi efect asupra lui Felix pe care-l are simpla imagine a mâinilor lui.

încuviinţez o dată şi mă dau în spate.

— Bine.

Am nevoie de spaţiu. De duşuri reci. Trebuie să mă concentrez pe prietena mea cea mai bună. Să uit toate lucrurile care-mi plac la Felix şi care n-au nimic de-a face cu felul în care arată. Doar aşa o să trec de weekendul ăsta.

— O să mă duc la culcare. Pot să-mi iau valiza din camera ta, ca să dorm cu Bridget.

Urc două scări, când Felix spune:

— Lasă-ţi lucrurile unde sunt. O să dorm pe canapeaua din camera cu televizorul. Din ce-mi amintesc, dormi bine în patul ăla.

Privirile ni se intersectează şi, chiar şi de la distanţă, între noi scapără un fior de electricitate.

Mă spăl pe dinţi, dar când mă întind, îmi amintesc noaptea când m-am dus la el. Felix era deasupra mea şi mft mângâia pe buze. Mă sufoc în

camera asta, *deşi* geamul e deschis. Sau poate că eu sunt de vină. Patul ăsta aftirisit. Cum să dorm bine?

Mă duc la baie şi mă spăl pe fată în întuneric. Apoi iau o gură de apă, când uşa se deschide brusc şi un corp sculptat intră înăuntru.

Mă întorc repede.

— Ce rece e!

Vărs apă peste tot, inclusiv pe Felix.

— M-ai luat prin surprindere.

Iau un prosop şi îl şterg pe piept, care e foarte gol, foarte cald şi foarte tare. îi dau apoi prosopul.

— Fă tu asta.

- Nu ştiam că eşti aici. De ce e stinsă lumina?

O aprinde.

Felix se uită în jos, spre pieptul lui, în timp ce se şterge, aşa că nu vede că-l sorb din priviri. Nu poartă decât boxeri. Albi. îi admir muşchii sculptaţi, stomacul plat, şanţurile de la şolduri, dunga de păr negru care i se scufundă în talia boxerilor şi mai jos. Nu e prima oară când baia asta îmi face probleme.

E apă peste tot pe jos. Mă întind după un alt prosop şi mă aplec să o şterg. Dar ajung fix în faţa semnului lui din naştere de *pe* coapsă.

— Pot să te ajut cu ceva, Lucy? mă întreabă el, în timp ce mă holbez.

îmi ridic capul. Felix se uită la mine şi privirea i se încinge. Nu ştiu sigur dacă mai respir. Mă ridic cât de repede pot şi alunec, însă Felix mă prinde înainte să cad. O mână e pe cotul meu, iar cealaltă pe spate. Mă trage aproape, ca să mă echilibreze, şi de la mijloc în jos sun-tem lipiţi. Simt prin cămaşa de noapte cât de fierbinte e pielea *lui.* Mirosul lui e peste tot. Ne privim şi îmi înfig unghiile în umerii lui. Corpul meu reacţionează într-un mod primar la apropierea asta.

Spune: *Mai mult, Felix.*

Gâfâi, la propriu. Sunt sigură că observă asta şi e şi el afectat, pentru că îi simt erecţia. Fac ochii mari şi privirea lui se întunecă. Ar fi aşa de simplu să-i cedez. Dorinţa asta vine dintr-un loc pe care nu-l recunosc, un loc pe care nu pot să-l accesez decât cu el. Dar nu pot să fiu atât de nechibzuită.

îmi dreg vocea, iar Felix clipeşte. îşi ia mâinile de pe mine şi eu mi le iau de pe umerii lui. Ne îndepărtăm. întoarce capul într-o parte şi-şi trece degetele prin păr.

— Afost…

Se opreşte.

— O să…

Arăt spre hol.

— Lucy, spune el cu glas poticnit, hai să…

Dau din cap şi trec pe lângă el, ducându-mă repede în dormitor.

Mă reazem de uşă şi inspir adânc. Dar între mine şi Felix trebuie să fie mai mult decât o bucată de pin în balamale.

Trebuie să fie un teren de fotbal.

Provincii întregi.

O ţară întreagă.

însă nici atunci nu cred c-ar funcţiona. Cumva, mereu îmi găsesc drumul înapoi.

PARTEA A DOUA

„Tot ce merită să ai o să vină la pachet cu nişte probleme.
- L.M. Montgomery, *Anne dinAvonlea*

CAPITOLUL 11

Vara, cu patru ani în urmâ

Aveam douăzeci şi cinci de ani şi viaţa era perfectă. Mie şi lui Bridget ne mergea din ce în ce mai bine Ia muncă. Ea era în departamentul de PR al spitalului Sunnybrook de un an şi fusese promovată deja într-o funcţie mai importantă, iar eu mă descurcam foarte bine la florărie. Mătuşa mea mă lăsase să preiau întâlnirile cu miresele şi o angajase pe Farah, care era pe cât de fascinantă, pe atât de înspăimântătoare. O adora. Deja părinţii nu mă mai tot întrebau săptămânal, ci lunar, când o să-mi găsesc un loc de muncă *adevărat.* Am reuşit să ne renovăm apartamentul, datorită salariului mai mare al lui Bridget şi unui set de scaune vintage pe care le-am găsit la colţul unei străzi. Trei dintre prietenele mele au renunţat la

aplicaţiile de întâlniri, dar eu eram pe val. Nu aveam nimic serios, dar nici nu căutam aşa ceva. Mă inspirasem de la mătuşa mea. Nu căutam decât cocktailuri, conversaţie şi puţină distracţie.

Apoi, într-o seară, Stacy m-a chemat în biroul ei, a scos nişte pahare de vin de cristal din sertarul de jos a) biroului şi o sticlă de chianti. M-a anunţat că voia să închidă În Bloom la sfârşitul anului. Afacerea mergea bine, dar voia să aibă libertatea să călătorească mai mult, poate să facă voluntariat la un teatru comunitar. Ca s-o

Să mă bucur de cât sunt încă tânără şi superba. (Stacy avea şaizeci de ani şi chiar era superbă.) ^unoştea un decorator floral în *Rosedale care* ar fi fost rencit sa mă angajeze, dar eu nu voiam să lucrez altundeva. Iubeam În Bloom, aşa c-am început să plâng cu paharul de vin în mână.

— Lucy, dacă e un lucru pe care poţi să-l înveţi de la mme, e să-ţi trăieşti viaţa din plin. Să trăieşti doar pentru tine şi pentru nimeni altcineva. Ştiu cât de mult iubeşti locul ăsta, dar trebuie să fac ce e bine pentru mine. Aşa cum şi tu trebuie să faci ce-i bine pentru tine.

Am plâns în tramvai până am ajuns acasă, apoi am plâns în buclele lui Bridget.

în seara *aia a sunat-o pe mama ei.*

- *Cred că* Bee are nevoie de nişte aer proaspăt. O s-o aduc acasă.

A îmbrăţişat-o pe *Bridget şi mie mi-a făcut cu ochiul.*

Mătuşa mea a plătit biletul.

Nu-mi făceam griji c-o să-l văd pe Felix din nou. Ieşisem cu mulp ţipi în anul de când ne-am văzut ultima oară. Da, sigur, mă mai gândeam la noaptea aia, dar avuseserăm nişte reguli clare. Fusese o aventură de *o noapte şi deja mă simţeam* ciudat că nu-i spusesem asta lui *Bridget. Acum că ştiam* cine era Felix, nu aveam să repet greşeala.

Ne-a luat de la aeroport. L-am văzut în *clipa* în care am păşit pe pistă, în sala de sosiri. Se rezema de statuia cu vaca, avea o carte în mână şi un zâmbet imens i-a apărut pe faţă când ne-a văzut.

Pe drumul spre Summer Wind, a fost plin de viaţă şi ne-a povestit de terenul pe care voia să-l cumpere împreună cu prietenul lui cel mai bun, Zach.

Planul fosese să stau departe de Felix, dar zilele următoare, când nu era atent, l-am studiat şi am trecut

în revistă toate modurile în care se schimbase. Era mai încrezător, cu un şarm nou descoperit, dar nu-mi dădeam seama dacă era doar de faţadă sau nu. Şi avea o barbă scurtă. Deşi Bridget îmi spusese de asta, n-aş fi putut să-mi imaginez cât de bine îi stătea şi cum îi va face ochii şi mai luminoşi. Memoria mea nu reţinuse exact cât de uluitori erau. Pieptul şi braţele erau mai lucrate la sală şi părea mult mai relaxat. Zâmbetul era mai larg, etalând un optimism lejer, ca o umbrelă pe terasă, iară nicio urmă de tristeţe. Şi de fiecare dată când ni se intersectau privirile, simţeam un fior din cap până-n picioare.

- Fratele tău pare fericit, i-am spus lui Bridget în a treia noastră zi pe insulă.

A pufnit.

— Asta pentru că se ocupă de turiste, ca afacere secundară.

Asta explica farmecul.

- Serios?

— Da. Zach mi-a spus că are pe telefon o listă cu recomandări, cum ar fi restaurante, plaje, cafenele, înghe-ţata de afine de la Cows, genul ăsta de lucruri. Abordarea lui e că se oferă să o trimită fiecărei femei frumoase care intră în Shack Malpeque.

Auzisem de listă, deşi anul trecut nu reuşisem s-o obţin.

— Asta e genial. Şi foarte util.

— Mama şi tata spun că abia a mai dormit aici de la Ziua Canadei. Mă bucur că a mers mai departe, dar…

Bridget s-a cutremurat.

La douăzeci şi patru de ani, Felix era cel mai tare şi era foarte conştient de asta. Era un pericol care trebuia evitat cu orice preţ.

Dar asta nu era aşa simplu.

ca fiica l™.T ?1 Ken nu_şi Programau fiecare mişcare, mine trok *aveau un ca**lendar cu sarcini. Felix şi cu* timn J , • ? cumPărăm alimente şi să pregătim cina omp de trei zile. Am mere împreună la magazin, cu Mus- wngui, şi am ignorat în mod yoit fe]u] în care mâna lui mare mişca schimbătorul de viteze.

Am chiuit de bucurie când am văzut pachetul roz de unt *Cows* Creameiy la raionul de lactate. Avea desenată pe el o vacă şi o hartă cu *PEI. Era ridicol de simpatic.*

— Nu ştiu ce e untul din smântână fermentată, dar am nevoie de el în viaţa mea.

Felix a întins mâna şi am făcut şi eu la fel.

— Pot *să-ţi îndeplinesc visul.*

Pregăteam cotlet de *porc, salată de* cartofi şi fasole verde, când Christine m-a văzut *folosind* un cuţit de friptură ca să tai fasolea. Aşa că *mi-a dat* un cuţit *profesional* enorm şi i-a spus lui Felix să mă înveţe cum să-l folosesc, în secunda *următoare, acesta s-a aşezat* în spatele meu, şi-a pus mâinile peste ale mele, şi mi-a arătat cum sa-mi ţin degetele ca să *fie în siguranţă. Totul s-a terminat* brusc însă, când *Bridget a* intrat în bucătărie şi a strigat:

— Dă-te de pe prietena mea, Wolf.

Felix a râs şi eu *am scăpat* cuţitul, roşie la faţă.

Apoi i-am tras numele din pălărie să-mi fie partener la competiţia anuală de construit castele de nisip a *familiei Clark. Toate rudele veneau* în Summer Wind pentru tradiţia asta, iar câştigătorii urmau să se ocupe de pregătirea *cărnii pentru grătarul de după* (un premiu tipic *familiei Clark). Când masa era gata şi focul aprins,* bunicul lor îşi *scotea vioara.* ’

Am petrecut *două ore pe plajă, în genunchi lângă Fehx ^u ™a ™du-l cum* creează turnuri şi şanţuri din mjtCand podul meu mobil era la un *pas să se ^bu- şeasca,* şi-a pus mamile peste ale mele, ca să-l salvăm

împreună. Câteva secunde, nu ne-am mişcat niciunul dintre noi. Eram în costumele de baie ude, sub soarele fierbinte al lunii august. Mi s-a făcut pielea de găină, iar Felix şi-a încordat degetele peste ale mele. Când mi-am întors capul, privirile ni s-au întâlnit. Eram la doar câţiva centimetri depărtare. Aerul era electrizat.

- Mulţumesc, era cât pe ce să se dărâme, am reuşit să spun într-un final, când mi-a revenit vocea.

Felix a zâmbit. N-am văzut gropiţa, dar ştiam că era acolo, ascunsă în barbă.

— Sunt aici pentru tine.

Mi-am dat seama că mă apropiasem de el abia când şi-a mutat privirea spre buzele mele. M-am panicat şi mi-am retras mâinile aşa de repede, că podul s-a prăbuşit şi a luat după el toată partea din faţă a castelului. Am ieşit pe ultimul loc, ceea ce părea potrivit. Când venea vorba de Felix, nu mai aveam nici urmă de ambiţie.

Bridget şi cu mine plecam în două zile. Puteam să mai rezist două zile.

Ziua următoare, m-am aşezat la masa din bucătărie a familiei Clark

— Ai băut prea mult whisky aseară, Lucy?

Vocea lui Christine a străpuns ceaţa mahmurelii.

— I-am spus să mănânce alune, a intervenit Bridget.

— Mare greşeală, Ashby, s-a auzit vocea lui Ken.

Era un bărbat atrăgător, în formă, cu barbă, păr şaten, ochi căprui curioşi (Felix moştenise ochii albaştri de la mama lui) şi o fire blândă.

— Alunele sunt cele mai importante.

— Acum ştiu asta, am bolborosit eu spre masă.

Am petrecut noaptea în jurul focului, scăldaţi în spray împotriva insectelor şi whisky. înainte ca părinţii lor să se ducă la culcare, am ţinut un discurs plin de pasiune şi presărat cu sughiţuri despre cât de mult avea să-mi fie dor de În Bloom. De sonerie, de bătrânica aceea care se oprea în fiecare vineri ca să-şi cumpere un buchet de flori proaspete. Avea să-mi lipsească bucuria de a vedea spaţiul trezit la viaţă datorită florilor. Nu m-aş fi deschis niciodată atât în faţa propriilor mei părinţi.

însă cu familia *Clark mă simţeam* în largul meu. Lor nu le păsa de nisipul cu care intram în casă. Vorbeau unul peste celălalt. Se tachinau. Puneau multe întrebări, iar mama lui Bridget îţi spunea când i se părea că răspunsul tău era de doi bani. La propriu. ‚Ai dat un răspuns de tot rahatul", asta era una dintre expresiile ei.

- Sper că ţi-ai dat seama că n-are rost să te stresezi aşa de tare din cauza locului tău de muncă, a spus Christine.

— Poate, am bombănit, ridicându-mi fruntea de pe masă.

Nu le spusesem încă părinţilor mei. Deja îl auzeam pe tata: „Draga mea, e un semn că e timpul să-ţi găseşti un loc de muncă real."

Pentru părinţii mei, asta înseamnă să am un salariu şi un birou, dar nu asta voiam. Eu voiam la În Bloom.

- Acum e încă proaspăt totul, dar obstacolele pot să devină şanse dacă le priveşti din unghiul potrivit, a spus Christine.

- Ăsta e un răspuns de tot rahatul, a spus Bridget, zâmbindu-i cu subînţeles mamei ei.

- Ba nu, ăsta e adevărul. Oportunităţile nu-ţi cad în poală doar pentru că vrei tu. Trebuie să munceşti ca să ai parte de ele.

Am luat o gură de cafea. Suna isteţ, dar eram prea

ameţită ca să-mi dau seama de ce.

Felix, care ascultase fără să intervină, s-a ridicat de la masă şi s-a întors cu un Ibuprofen şi un pahar cu apă.

- M-am gândit că ţi-ar prinde bine, a spus, punân- d_u-le pe masă în faţa mea.

privirile ni s-au întâlnit şi am simţit fluturi în stomac.

încă o zi. Puteam să mai rezist o zi.

CAPITOLUL 12

Vara, *cu patru ani în urmă*

- Bee, dac-o să mai dai din *picior, o* să-I leg de ciment. Zgudui toată veranda, a spus Bridget, în timp ce curăţa un porumb.

— Scuze.

Mintea mea era ca o staţie *aglomerată. încercam să* formulez o idee atât *de bizară, că* simplul *fapt de a o* pune în cuvinte îmi dădea emoţii. Ştiam că, dacă le-aş spune aşa ceva părinţilor mei, mi-ar zice că e prea riscant. Şi ştiam ce va *spune şi Bridget.* Dar acum eram pe Insula Prinţului Edward, departe de tramvaiele înghesuite, clădirile înalte şi dubele cu tăieţei care alcătuiau decorul vieţii de zi cu zi în Toronto, iar asta făcea ca visurile mele improbabile să pară mai uşor de îndeplinit.

Bridget *şi cu mine stăteam* una lângă cealaltă pe trepte, cu o *farfurie cu porumb între noi.*

- Mă *gândesc s-o* întreb pe mătuşa mea dacă m-ar lăsa să preiau În Bloom, am spus, în timp ce curăţăm firele argintii de pe ştiuleţi.

Uimită, *Bridget m-a luat de umeri şi a* aruncat din greşeală pe jos porumbul.

— *Poftiiiim?* Spune-mi asta? *Bee!* E incredibil.

tot. De când te gândeşti la

Avea obrajii roz şi pistruii mai închişi la culoare de la soare. Arăta de parcă era bucată ruptă din insulă, plăsmuită din pământ, mare şi vânt. Prietena mea cea mai bună era aşa de frumoasă.

- Crezi? Am douăzeci şi cinci de ani. Nu m-am ocupat niciodată de o afacere. N-am angajat niciodată pe nimeni şi nici n-am concediat. Doar partea cu actele ar fi copleşitoare, darămite restul.

M-am gândit la biroul cu de toate al mătuşii mele.

- M-am gândit la toate modurile în care aş putea aduce îmbunătăţiri în magazin şi aş putea creşte prezenţa noastră online, dar dacă n-o să funcţioneze? Şi mai sunt şi taxele! Ce…

Bridget mi-a luat faţa în mâini şi am tăcut.

— Respiră.

I-am ascultat sfatul şi am inspirat adânc.

— Chiar crezi că m-aş descurca? am şoptit.

— Da! Sigur că da! N-am niciun dubiu! Trebuie să faci asta. Bee, poţi să faci orice. Şi dacă vrei, o să te ajut cu taxele şi restul documentelor.

încrederea lui Bridget în mine nu avea limite. Chiar trebuia să nu mă mai uit la fratele ei de parcă voiam să-l scald în unt topit.

— Ai face aşa ceva?

— Bineînţeles, Cartofior. Pentru mine e distractiv să fac chestii d-astea. O iubesc pe Stacy, dar sunt sigură că registrele ei pot fi îmbunătăţite. Putem să vorbim cu ea despre asta la următoarea cină. O să fie încântată.

Stacy ne chema la cină cam o dată pe săptămână. Nu ştia să gătească, dar ştia locurile cele mai bune de unde să comande mâncare.

Bridget a tresărit, fericită, apoi şi-a frecat palmele.

— Mereu am vrut să-i organizez biroul.

în timpul ăsta, eu mă jucam cu cordonul rochiei di vară.

— Ce s-a întâmplat?

— Părinţii mei n-o să fie deloc fericiţi.

— Bee, familia ta nu e foarte OK. Felul în care te tratează nu este absolut *oribil, doar* oarecum nasol. Asta e aproape şi mai rău, pentru că e greu să punctezi toate felurile în care te pun la pământ.

— Ştiu, spun eu şi inspir adânc.

- Chiar ştii? a întrebat Bridget, în timp ce uşa glisantă din spate s-a deschis.

Felix stătea acolo, în blugi şi tricou, îmbrăcat ca-n ziua când ne-am întâlnit. M-am uitat la el, s-a uitat la mine şi zâmbetul i s-a transformat într-o încruntătură.

— Eşti bine?

Inspir din nou adânc. Da, *eram* bine, cu excepţia faptului că Felix mă citea ca pe o carte deschisă. Nu aveam nevoie de aprobarea părinţilor mei. O aveam pe a lui Bridget. Şi a lui *Stacy, iar asta* m-a făcut să zâmbesc.

— Da, sunt bine.

A zâmbit şi mintea mi-a plutit în trecut. Gura lui pe aluniţele de sub claviculă. Buzele mele pe interiorul coapsei lui, gustându-i semnul din naştere.

— Mama a cumpărat patru duzini de stridii Valley Pearls. Bee va trebui să cronometreze, a spus Bridget, pe post de salut.

în câteva săptămâni, Felix urma să participe la o competiţie de desfăcut stridii, iar Christine voia să exerseze. Evenimentul avea loc în fiecare an în Ţyne Valley şi se pare că era *important.*

— Serios?

— Familia ta s-a tot lăudat cu tine. Le-am spus că nu cred *că poţi să desfaci* stridii aşa repede cât susţin fără sa te mjunghii.

_ M-am descurcat bine anul trecut, a zis el, ridicând un colţ al gurii.

- Tata i-a dat deja toate detaliile. Mama spune că lucrezi curat, dar nu destul de repede. Eu una cred că e doar o scuză. încearcă să ne dea într-o singură noapte mâncare cât pentru două săptămâni.

După stridii, am mâncat homar fiert, apoi două feluri de desert: prăjitură cu căpşune (preferata mea) şi plăcintă cu afine şi piersici (preferata lui Bridget).

— Fără doar şi poate. Ar fi bine să începem. Crezi că poţi să ţii pasul, Lucy? Cronometratul e o treabă importantă.

S-a uitat la mine şi ochii îi licăreau ca un semnal de avertizare.

— Nu poţi să-ţi iei privirea de la mine nici măcar o secundă.

Am ignorat valul de căldură care se mi răspândea în piept şi mi-am dat părul peste umăr.

— Poţi să fii moluscamente sigur că n-o să fac asta!

Bridget şi Felix au mormăit

— Ce e? Mi s-a părut o glumă reuşită.

— Glumele tale cu stridii sunt teribile, Bee. Opreş- te-te, te rog, a zis Bridget, ridicând cocenii împrăştiaţi şi aruncând cu unul spre capul fratelui ei.

— Şi tu nu mai flirta cu prietena mea.

Am stat lângă Felix în bucătărie, cu cronometrul pregătit. Am observat cicatricea mică de pe încheietură.

— Cineva mi-a distras atenţia, dar a meritat, a spus, arătând spre semn.

— înseamnă că era drăguţă, a intervenit Bridget.

— Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, a zis el, şi mi-a zâmbit.

Pericol. Pericol. Pericol.

CARLEY

FORTUNE

L-am privit pe Felix desfăcând trei duzini de *stridii.* . m UItat la mâinile lui bronzate şi i-am trasat cu privirea tendoanele de pe antebraţe. *Am* auzit mormăielile pe care le-a scos. După ce *a* terminat, mi-a dat o stridie şi când ni s-au atins degetele, senzaţia m-a cutremurat. Am fost atât de emoţionată, că am vărsat o tavă cu gheaţă şi cochilii pe rochie, apoi am alergat la etaj ca să fac un duş mainte de cină. Trebuia să mă adun.

încă o noapte.

Tocmai încuiasem uşa de la baie când mi-am dat seama că îmi împachetasem deja gelul de duş în valiză. Mi-am pus un prosop pe mine, am *deschis* uşa, am luat-o spre hol şi am intrat direct într-un perete *solid.* Un perete care mirosea a ocean, vânt şi pin. Pentru o clipa, am îngheţat.

Felix şi-a pus mâinile pe umerii mei.

— Eşti bine?

- Da. Bine. Mersi, am zis eu, în timp ce mă uitam la pieptul lui.

A râs şi *sunetul mi s-a prelins până la degetele de* la picioare, cald ca whiskyul lui Ken. Palmele lui aspre au *coborât pe* braţele mele, încingându-mi pielea. îmi amintesc c-am simţit aceeaşi atingere peste talie şi coapse, des- făcându-mi picioarele.

Şi-a oprit mâinile pe *coatele mele, iar degetele mele şi-au găsit drumul spre stomacul* lui. Mi-am ridicat bărbia, în timp ce el şi-a lăsat capul *în jos. Privirile* ni s-au intersectat. M-am uitat hipnotizată la acele ape albastre şi la pata căpruie. Felix s-a apropiat, sau poate că eu am *făcut asta, până când toată partea* din faţă a corpului meu era lipită de el. Mi-am îndreptat buzele spre ale lui. Sau poate că el a făcut asta.

— Vrei? a şoptit el.

- , Pej0® a răsunat râsetul zgomotos al lui Ken. M-am *îndepărtat de Felix şi m-am dus repede înapoi* în baie, în

timp ce din boxe răsuna *Money City Maniaca* de la Sloan. Fclix a venit după mine.

— N-ar trebui să fii aici.

— Serios?

S-a uitat în jos – îl ţineam de curea. Eu îl trăsesem în baie. I-am dat drumul imediat. Dar în loc să plece, Felix a închis uşa şi a dat drumul la apa caldă. Baia a început să se umple de aburi.

- N-ar trebui să fii aici. Avem nişte reguli, i-am spus când s-a apropiat.

— Ştiu asta.

S-a uitat la buzele mele, apoi la cele trei aluniţe de sub claviculă.

— Altfel lucrurile ar fi foarte diferite.

îmi trag prosopul mai sus. Nu trebuia să mă uit ca să ştiu că mă înroşisem toată.

- Serios?

— Da. Pentru că te-aş săruta acum.

Privirea lui s-a oprit din nou la buzele mele.

— Şi cred că mi-ai răspunde la sărut. Cred că era cât pe ce să mă săruţi pe hol. Cred că te gândeai la asta şi ieri, pe plajă.

— Şi dacă aş fi făcut-o? am întrebat ridicând bărbia sfidător.

Părul lui Felix începuse deja să se onduleze din cauza aburilor şi făceam eforturi să nu-l ating. Privirea i se plimbă mai jos.

- Mi-ai răspunde la sărut şi ţi-aş da jos prosopul, apoi te-ai întoarce ca să te ţii de chiuvetă.

S-a uitat la oglinda de lângă chiuvetă. O picătură de condens aluneca pe ea.

Inima îmi bătea cu putere. între noi erau doar câţiva centimetri de aer umed şi în viaţa mea nu fusesem atât de excitată.

- Sper că în punctul ăsta deja nu mai eşti

îmbrăcat Felix a zâmbit în colţul gurii.

- Am doar şosete.

Am râs, dar a ieşit un sunet slab şi nervos. Abia îmi simţeam picioarele. Pielea îmi devenea alunecoasă de la aburi.

— Vrei să ştii ce s-ar întâmpla în continuare?

Şi-a muşcat buza de jos.

-Da.

— Ţi-aş trage şoldurile spre mine şi mi-aş strecura mâna între coapsele tale, apoi te-aş săruta între umen. Şi când ai fi aproape de orgasm, ţi-aş spune să *ştergi* oglinda aburită, ca să ne privim în ea.

I-am mângâiat corpul cu privirea şi am dat la o parte o muscă de pe blugi.

- Dacă e să facem asta, o să se întâmple o singură dată.

Privirea lui Felix a luat foc, dar n-a spus nimic.

- Wolf? Trebuie să ne scoatem dorinţa asta din sistem, da? Doar de data asta.

— De acord, dar am o condiţie.

Am încuviinţat cu un aer serios, dar îmi ţineam coapsele strânse.

— Să auzim.

S-a apropiat de mine şi mi-a şoptit la ureche.

— Când o să termini, vreau să-mi spui Felix.

S-a dat în spate şi mi-a dat prosopul jos. Şi-a plimbat privirea peste corpul meu. S-a uitat la roşeaţa de pe piept, la curba sânilor, la stomac şi mai jos. A înghiţit în sec, apoi şi-a plimbat degetul peste un sfârc roz întărit.

Ne-am privit trei secunde, apoi Felix m-a sărutat şi mi-a luat faţa în mâini. Sărutul era disperat. Mi-am plimbat limba peste buza lui Felix şi l-am auzit cum a

gemut. L-am prins de cămaşă şi am tras stângaci de ea. Râsetul lui avea gust de sare şi Tic Tac. S-a dat în spate şi şi-a dat-o jos. Am văzut fâşia îngustă de păr negru care se întindea între buric şi talia pantalonilor, după care m-a sărutat din nou, plimbându-şi mâinile peste umerii mei. Apoi m-a întors spre chiuvetă. A şters oglinda aburită şi privirile ni s-au întâlnit în ea. Ne-am uitat unul la celălalt în timp ce şi-a desfăcut blugii. I-am auzit căzând pe podea, după care am auzit c-a desfăcut un prezervativ.

Şi-a plimbat mâna peste coastele mele.

- Eşti sigură în legătură cu a doua regulă? a întrebat, în timp ce degetele i se plimbau peste şoldurile şi stomacul meu.

Apoi mai jos.

- în momentul de faţă, habar n-am care e.

Am simţit un genunchi între picioare, care le-a îndepărtat.

— Eşti sigură că nu vrei să facem asta din nou?

Am simţit apăsarea uşoară a unui deget şi toate senzaţiile din corp s-au strâns între coapse. Am închis ochii. Mă simţeam plină şi greoaie şi nu mai eram sigură de nimic.

— Da, i-am spus.

L-am simţit pe Felix fierbinte şi tare pe spatele meu când şi-a lipit buzele de ureche.

— Mai am o condiţie, a spus, în timp ce a continuat să mă mângâie mai intens.

— Care?

- Uită-te la mine.

îl clipa în care mângâierile lui au încetat, am deschis ochii şi l-am privit în oglindă.

— Şi ţine-te bine, Lucy.

CAPITOLUL 13

în prezent
Şapte zile până la nunta *lui Bridget*

Când mă *trezesc, Bridget e mcă m camera ei. O* aud prin uşă cum sforăie uşor. Când locuiam împreună, dormea mai mult în weekend şi eu îmi *beam cafeaua,* ascultându-i pe fondai *sforăitul delicat.* Iniţial, mi s-a părut foarte amuzant, dar după câteva luni, nici nu l-am mai observat. Sunetul a devenit o normalitate pentru **dimineţile** de sâmbătă. Nu mi-am dat *seama* până acum, dar mi-e dor de sunetul ăla. De rutina noastră. Sesiunile ei de călcat de duminică seara. Plimbările săptămânale până acasă la mătuşa mea. Măştile faciale, mâncarea thailandeză şi un film – ani la rând, aşa ne-am petrecut serile de *miercuri. Mi-e dor de bananele* pisate pe pâine prăjită pe care mă ruga să i le fac când nu se simţea bine. Ştiu, foarte scârbos. *Mi-e dor să* fie cineva acasă când mă întorc.

Am nevoie de mult aer în plămâni şi cafeina în vene, aşa că-mi fac o cafea şi *ies pe* verandă.

Felix *stă afară, cu o* cană de ceai, o carte şi picioarele ridicate peste braţul unui scaun. E desculţ. Poartă pantaloni de trening şi un tricou. O altă versiune a lui Lucy se îndepărtează de mine şi se aşază în poala lui. Partea din mine care urlă *mai mult* de fiecare dată când sunt aproape de el n-a dispărut peste noapte, aşa cum speram.

- Scuze, nu ştiam că eşti aici.

Mă întorc înapoi în casă.

- Rămâi, spune Felix, ridicându-şi privirea din carte.

Privirea lui e fatală în lumina zilei. îmi admiră părul. Mi-am desfăcut codiţele şi acum se revarsă în valuri până sub

claviculă. Apoi se uită la cămaşa de noapte pe care o port, care se pare că e transparentă în soare. înghite cu noduri.

— Cred că mă descurc să fiu în aceeaşi cameră. Sau pe aceeaşi verandă.

Având în vedere cum am ajuns lipiţi în baie aseară, nu ştiu ce să spun. Dar e mai bine ca Felix să nu ştie asta. Aşa că mă cuibăresc în locul meu obişnuit de la capătul canapelei şi încerc să port o conversaţie normală, ca între adulţi. N-ar trebui să fie aşa complicat.

- Ce citeşti?

Nu e aceeaşi carte pe care o avea la aeroport.

Felix o ridică. *Mândrie şi prejudecată.* Glumeşte?

— Cee?

Dacă nu l-aş cunoaşte pe Felix, aş presupune că îmi întinde o capcană. Doar că nu ştie că gradul lui de sex- appeal combinat cu un roman scris de Jane Austen e de-a dreptul pornografic.

îşi coboară picioarele de pe scaun şi se întoarce spre mine. Se simte aşa de bine în pielea lui. E evident din uşurinţa cu care se mişcă. îmi amintesc a doua vară când am vizitat Insula Prinţului Edward. Felix îşi etala încrederea ca un frac alb. Era foarte vizibilă. M-am întrebat dacă se prefăcea. Dar postura lui încrezătoare nu era de faţadă. Aşa era Felix. Autentic. Puternic. Real.

— Ai mai citit-o.

A — Am citit-o de mai multe ori. Am luat-o ieri, când împachetam.

— Cum a fost thrillerul?

Privirea lui e aşa de vinovată, că deja râd înainte să-mi răspundă.

— Nu l-am terminat.

— Ştiam eu.

Preferata lui e *Marile speranţe şi* nu-i plac cărţile sângeroase.

— Mi-a dat-o Joy, a spus *că* trebuie s-o citesc.

Nici măcar n-am clipit când am auzit numele fostei lui

Felix. Sunt o campioană.

-Şi?

— N-a *fost* rea, doar că nu era pe stilul meu.

— Eşti un mincinos. Ai urât-o.

îmi place că-i ştiu gusturile literare aproape mai bine decât oricine altcineva.

— Atâţia oameni morţi. Şi diferite rămăşiţe umane ascunse prin dulapuri, sertare de şosete şi căzi.

Felix emană masculinitate – are maxilarul tăios acoperit cu barbă, umerii lăţi. Până şi degetele lui sunt foarte masculine, boante Ia capete. Aşa că atunci când se cutremură, contrastul cu *înfăţişarea* lui e atât de puternic, încât mă amuză şi mai tare.

-Aşa că acum îţi alini mintea cu Elizabeth şi *Darcy.*

îmi aruncă jumătate de zâmbet, iar inima îmi tresaltă când îi văd gropiţa. Ştiam că era acolo, ascunsă sub barbă, dar uitasem cât de mult o ador. Aş putea să mă *pierd în colţişorul ăla şi să* nu-mi mai găsesc drumul înapoi. Ar fi o moarte plăcută.

- M-ai prins.

„Aşa e. Te-am prins”, mă gândesc. Urmează o clipă de tăcere şi îi caut în priviri un semn că vara trecută a însemnat mai mult pentru el, că nu doar eu am fost afectată, însă nu văd decât o licărire jucăuşă.

— Cred că sora ta şi-a perfecţionat abordarea ca să te simţi vinovat. Ce ţi-a spus ca să te răzgândeşti şi să stai?

— N-a spus nimic. Am venit pentru că vreau.

— Eşti îngrijorat pentru ea?

— Bridget n-a avut niciodată nevoie să-şi facă cineva griji pentru ea.

— Ştiu, dar tocmai asta e ciudat, nu-i aşa?

Arăt spre mine, spre el şi apoi spre verandă.

— Nu ar trebui să fim aici. A ratat proba finală a rochiei de mireasă. Eu am anulat petrecerea de burlăciţe pe care trebuia s-o organizez în seara asta.

Era ceva simplu, iar Bridget îmi dăduse ordine clare pentru ce voia. Locuri în faţă la un meci Jays, apoi cina la The Old Spaghetti Factory cu un grup mic dintre prietenele ei.

— Nunta noastră o să fie foarte şic, aşa că vreau să beau bere şi să port blugi scurţi la petrecerea burlăciţelor.

O aşteptase cu nerăbdare luni întregi.

— Nu e în apele ei, îi spun lui Felix.

— Aşa e.

Ia o gură de ceai. Bea Earl Grey cu o lingură de miere şi puţină lămâie. Şi el, şi Bridget preferă ceaiul în locul cafelei de dimineaţă.

— Am încercat să vorbesc cu ea când veneam să te luăm de la aeroport, dar nu mi-a spus nimic. Ţie ce ţi-a spus până acum?

- Nu prea multe. Că i s-a făcut dor de casă. E stresată. Ieri a avut o cădere nervoasă şi a spus ceva despre lucruri care-i alunecă printre degete, dar nimic nu avea sens. Doar o ştii, ţine problemele în ea până când reuşeşte să le rezolve.

Felix încuviinţează şi se uită la cană, apoi la mine.

— Crezi că a făcut el ceva?

— Miles?

Inspir adânc şi analizez din nou întrebarea. Dacă ştiu un lucru despre Miles Lam, e că e îndrăgostit iremediabil de Bridget Clark. Şi-l plac. A fost un partener bun în mod constant. O venerează, îi susţine cariera, face curat. A organizat o excursie surpriză în Australia pentru aniversarea lor. A rugat-o să-şi ia liber de la muncă, iară să-i zică unde mergeau. Astfel, s-a asigurat că Bridget n-o să înceapă cu planurile excesive legate de vacanţă, cum face de obicei. Câştigă foarte bine, dar nu se laudă cu asta. Şi mi-a suportat o mulţime de lucruri.

Odată, după două pahare de vin, i-am spus că mi-a furat prietena şi că eram geloasă că petrecea mai mult timp cu ea decât mine. Trebuia să fie o glumă, dar a ieşit pe un ton amar. Miles a spus că era singura reacţie logică pe care puteam s-o am, având în vedere că trebuia s-o împart pe cea mai tare femeie de pe planetă, după care mi-a mai turnat vin.

— Cred că e legat de el, dar nu cred că Miles ar înşela-o.

— Nici eu, spune Felix.

Relaţia dintre Bridget şi Miles a evoluat într-un ritm rapid Totul s-a întâmplat exact cum credeam c-o să

SmS’cLT"” “dget s_a Si

iremediabil Când s-a întors acasă după a treia întâlnire

X“p“ ' ™ drum “i«« «torte.

Mătuşa mea a avut iubiţi, dar niciodată nu s-a căsătorit. N-a vrut. Stacy credea că cel mai bine e să-ţi găseşti singur drumul spre fericire, iar al ei nu includea un partener. Dar a fost fericită când Bridget l-a întâlnit pe Miles şi încântată că al patrulea membru al familiei noastre se descurca în bucătărie.

— Dacă n-o să te căsătoreşti cu el, o s-o fac eu, i-a spus Stacy lui Bridget după ce Miles ne-a gătit cotlet de miel cu mămăligă şi ierburi aromatice.

Nu cred că glumea.

- Nu ştiu ce altceva ar putea să fie. Bridget a fost obsedată de nuntă de când s-au logodit, iar acum nu vrea să vorbească despre asta. Vrea să exploreze insula şi să facă tot felul de lucruri turistice, de parcă e prima oară când venim aici.

Faţa lui Felix are o asimetrie care mă captivează. Zâmbetul strâmb şi singura gropiţă. Pata căpruie. în clipa asta, a ridicat o sprânceană.

- Serios?

— Evident că nu mă refer şi la treaba aia, îi spun râzând.

— Bineînţeles că nu. Oricum, nu sunt sigur că mai rezist trei runde într-o noapte, spune el cu o licărire în ochi, cum avea şi în trecut.

Aproape că îmi scuip cafeaua. E amuzant, deşi nu cred că vorbeşte serios. Felix râde de râsul meu şi, pentru o clipă, totul pare fantastic.

Dar apoi ni se intersectează privirile şi zâmbetul îi dispare.

Simt cum energia dintre noi se schimbă, ca mirosul ploii în depărtare. Corpul lui Felix frige, însă greutatea privirii lui e cea care mă face să gâfâi. Mereu a existat o încărcătură între noi, dar nu e adrenalina obişnuită a dorinţei sau un schimb de priviri plin de subînţeles.

Orbitor ' 118' *>r o ^ Un ^ ^ ec ^ * 'na'nte - Captivant ca o vrajd simt cum adevărul îmi scapă de pe buze.

Dintr-odată, ~ Mi-a fost dor de tine.

— Serios? întreabă Felix, surprins.

— Bineînţeles. Vreau să…

Se deschide uşa glisantă şi Bridget iese în papuci, cu un zâmbet larg şi un halat uzat, care atârnă de un cârlig din dormitorul ei de când era adolescentă.

— Ştiam eu că n-o să poţi sta departe, Wolf.

Se uită când *la* mine, când la el. Felix e cu ochii pe mine, iar eu rămân cu gura deschisă în mijlocul a ce trebuia să fie o scuză pentru cum m-am purtat anul trecut

- Ce am întrerupt? De ce vă purtaţi ciudat?

— Nu ne purtăm ciudat.

îl analizează pe Felix, din nou pe mine şi iar pe Felix.

— Ba da.

Ne fixează cu privirea, ca o pisică, dar înainte să mai spună ceva, Felix se ridică.

— Trebuie să plec.

— Poftim? spune Bridget, atentă acum la fratele ei. Credeam că putem să mergem pe plajă în dimineaţa asta, să-i găsim un rulou de homar lui Bee, şi după-amiază să mergem la Green Gables Heritage Place.

- Nu pot. N-o să stau până diseară. M-am oferit să preiau o tură la restaurant.

- încă mai faci asta? îl întreb.

— Nu chiar, dar le-am spus c-o să fiu în zonă dacă au nevoie de ajutor. în plus, mi-ar prinde bine să mai exersez.

Se referă la desfăcutul stridiilor. Competiţia e nifiine-seară.

- în cazul ăsta, o să trecem pe acolo la prânz, spune Bridget.

Felix încuviinţează, în timp ce-şi freacă ceafa.

- Super.

Când se întoarce să intre în casă, îmi aruncă o privire întrebătoare peste umăr.

După ce intră, Bridget se întoarce spre mine.

— Vă purtaţi ciudat.

-*Noi* ne purtăm ciudat? încerc eu să-i distrag atenţia.

— S-a întâmplat ceva vara trecută?

Mă simt îngrozitor de vinovată. Nu-mi place să o mint pe Bridget, dar nici nu e momentul să-i spun adevărul.

- Bineînţeles că nu.

— Teoria familiei Clark e că Wolf s-a dat la tine şi l-ai refuzat.

- Serios?

— Da. Asta ar explica de ce nu se ţine după tine ca de obicei.

îmi dau ochii peste cap.

— Familia Clark ar trebui să se mute pe o insulă mai mare, ca să aibă şi alte subiecte de bârfa.

CAPITOLUL 14

în *prezent*

Bridget decide că nu are răbdare pentru turiştii de la Green Gables şi, cum are *poftă de* un cappucino cu lapte de ovăz, mergem cu Mustangul până Ia Summerside. E cel mai mare oraş de pe insulă, după Charlottetown, ceea ce înseamnă că e tot mic. Nu are nici

15 de oameni. O sun pe Farah din maşină ca să văd ce face şi atât ea, cât şi Bridget se răstesc Ia mine şi-mi spun să mă relaxez. Termin conversaţia repede şi îi trimit mesaj cu toate lucrurile pe care mi le-am amintit de dimineaţă în duş.

Când mă uit pe geam şi văd verdele şi roşul, îmr amintesc prima oară când am venit aici cu Bridget M-am îndrăgostit definitiv de insulă, atât de frumuseţea locului, cât şi de cât de primitori sunt oamenii. Atunci m-am îndrăgostit şi mai mult de prietena mea. Erau atâtea lucruri pe care nu le ştiam despre ea. *îi plăcea să se dea cu paddleboardul,* avea reacţie alergică la fiecare muşcătură de ţânţar, ştia să citească muzică şi să tricoteze fulare. Accentul ei era mai puternic când era aici.

Pare *mai binedispusă decât ieri.* Cearcănele i-au dispărut aproape de tot. Cine ştie, poate mi-am făcut griji degeaba. Poate că nu minţise şi chiar îi era dor de casă. Când ne-am întâlnit prima oară, îi era dor cu disperare de familia ej şi de insulă. Se gândea chiar să se mute înapoi

şi Poate ci acum nu are nevoie decât de ocean şi odihnă-

După ce mergem la cafeneaua din centru, Bridget duce în ce poate fi descris ca fiind Turul Nostalgiei, [m] tea Bridget Clark. Trecem pe lângă fostul ei liceu şi pe i" spitalul unde a făcut voluntariat în adolescenţă. Voia să fie doctor, dar a trebuit să-şi schimbe planul, pentru că leşina când vedea sânge. Vizităm casa în stil colonial cu două etaje, unde a stat familia Clark înainte ca părinţii ei să cumpere Summer Wind şi casa unde încă mai locuiesc părinţii primului ei iubit. Parchează pe trotuarul opus şi ne lăsăm în jos pe scaune, în timp ce-mi arată casa din copac unde s-au pipăit.

— Unde e acum? o întreb, în timp ce spionăm casa familiei MacDonald.

încerc să-mi dau seama dacă valul ăsta de nostalgie o să mă aducă în ipostaza de a o convinge să nu-i scrie fostului ei după ce dă iaman whisky. De obicei, prietena mea cea mai bună e foarte previzibilă, dar acum nu ştiu în ce direcţie o să ne ducă comportamentul ăsta ciudat.

- Locuieşte tot aici, aproape de Miscouche.
- E drăguţ? Singur?

— Cred c-a divorţat. E un tip masiv. Are barbă.

- Aşa sunt o treime din bărbaţii de pe insulă. Te gândeşti să îi contactezi?
- în niciun caz! Nu avem nimic în comun. Şi nu cred că Miles ar fi încântat să-l contactez pe iubitul meu din liceu cu doar câteva zile înainte de aşa-zisa noastră nuntă.
- **Aşa-zisa?**
- **Mi-am ales prost cuvintele.**

Se ridică şi porneşte maşina, motorul Mustanguhii punând punct conversaţiei.

Aş vrea s-o oblig să-mi spună totul, dar o cunosc pe Bridget şi, dacă sunt prea insistentă, o *să atace.*

N-a trecut mult de la ultima noastră ceartă. F,[ra] una dintre putinele seri din ultimul timp când eram doar noi două, fără să lucrăm la planurile de nuntă. Adusesem ceapă caramelizată şi sos de Brie, ambele făcute de mine, împreună

cu o baghetă şi nişte vin. Bridget însă nu a gustat nimic, în ciuda faptului că sosul era un triumf personal. Şi-a turnat vodcă cu sifon, în timp ce a bălmăjit ceva despre fotografii şi „încrederea în sine”, la care am pufnit Bridget n-a avut niciodată nevoie de ajutor ca sa se simtă încrezătoare. I-am ţinut un discurs despre standardele nerealiste de frumuseţe şi, în timp ce o certam, s-a înroşit la faţă. Când Bridget se enervează, arată ca un înger iritat, iar uneori e destul de simpatică cât să-mi dispară toată furia, dar nu şi în noaptea aia.

— Dacă trebuie să arăt ca un băţ ca să merg la altar, n-o să mă căsătoresc niciodată, i-am spus, cu mâinile-n şold.

Oricum nu voiam să mă căsătoresc. Mă atrăgea mult mai mult independenţa mătuşii mele, decât traiul în comun şi monoton *al părinţilor* mei.

— Ba n-o să te căsătoreşti niciodată pentru că asta ar însemna că ar trebui să-ţi pese de cineva mai mult decât îţi pasă de slujba ta, mi-a aruncat *Bridget.*

Am privit-o uimită, afirmaţia ei prăbuşindu-se între noi ca o grenadă. Cu toate că preferam relaţiile ocazionale, am avut o relaţie lungă cu Carter. Care se despărţise de mine cu un an m urmă, din cauza jobului meu.

Bridget şi-a cerut scuze repede şi m-a luat în braţe.

- N-am vorbit serios. îmi pare rău, Carter era un cartof. Şi ai dreptate, dietele sunt prosteşti, mi-e dor de carboludraţi. Dă-mi să încerc sosul ăla.

VAHA ASTA VA f I ALTf i t

Dar adevărul afirmaţiei ei mi-a rămas întipărit în nte. Mi-ar plăcea să cred că s-a despărţit de mine pen- ”” că uu era destul de sigur pe el ca să fie cu o femeie ^„centrată pe carieră, dar unele lucruri de care m-a acu- t au părut adevărate. întârziam mereu. Eram mereu pe ^efbn şi verificam conturile În Bloom de pe reţelele de socializare. Anulam planuri dacă cei de la locaţie stricau accidental piesa centrală sau dacă buchetele se ofileau pe neaşteptate.

După cearta noastră, Bridget a început să mănânce din nou pâine şi brânză. Asta a fost una dintre puţinele dăţi când am reuşit s-o fac să se răzgândească. De obicei, certurile noastre se terminau cu mine frustrată şi spunând ceva de genul „nici nu ştiu de ce am început să ne certăm”.

Bridget e distrasă, pentru că e atentă la drum, aşa că

Nu vreau să port acum discuţia asta cu Bridget, dar nici nu pot să ignor faptul că ceva nu e în regulă. Am emoţii că weekendul o să treacă şi eu n-o să aflu nimic.

— Dacă ai vreo problemă, poate că o să te ajute să vorbeşti despre asta. N-o să te judec. N-o să-ţi spun ce să faci. Sper că ştii că poţi să vorbeşti cu mine despre orice.

Ştiu că nu-i place să primească sfaturi, dar uneori îmi se pare că o deranjează în mod special sunt surprinsă când spune:

— Ştiu, Bee. Am încredere în tine mai mult decât în oricine altcineva.

Dar nu-mi spune nimic altceva.

Vinovăţia umple tăcerea care urmează. Sunt o ipocrită. Sunt atâtea lucruri pe care nici eu nu i le-am spus.

Când ne întoarcem spre Shack Malpeque, vorbesc prin mesaje cu Lillian, contactul meu de la Cena

Restaurant Group. Asta *până când Bridget întinde mâna* Ş>-mi ia telefonul.

— Toată dimineaţa ai stat pe telefon. Ce zici să te deconectezi puţin?

încercam să stabilesc o oră nouă pentru întâlnirea noastră de săptămâna viitoare, ca să discutăm despre contract. E o ocazie importantă şi mi-e teamă c-am început cu stângul relaţia cu Lillian. în plus, Bridget n-are de ce să comenteze. Şi ea a stat toată ziua pe telefon, probabil cu Miles.

Bridget găseşte ultimul loc de *parcare* liber de la Shack Malpeque. Restaurantul are vedere spre un *golf de* un albastru strălucitor, ca în ziua când l-am întâlnit pe Felix. Văd o barcă la flotoare şi doi fermieri care inspectează plasele. Parcarea e plină, ca şi veranda cu vedere spre apă. însă spre deosebire de golf şi bărci, nu era aici acum cinci ani, iar clădirea e *mai aranjată* decât în trecut. E proaspăt dată cu o vopsea *albastra marin şi* în ferestre sunt ghivece cu sporul casei roşu.

Dar când intru, e ca şi cum păşesc înapoi în trecut. Dintr-odată, am douăzeci şi patru de ani din nou, Bridget a pierdut avionul şi tocmai m-am certat cu părinţii mei, pentru că voiam să renunţ la postul din PR ca să lucrez pentru mătuşa mea.

Bridget mă trage de cot şi mă readuce la realitate.

— Ce bine! Uite că sunt locuri la bar.

Arată spre scaunele unde lucrează Felix.

Acesta are capul *plecat şi* părul îi cade pe frunte. Antebraţul i se încordează cu fiecare mişcare a cuţitului. Când îşi ridică fruntea, privirile ni se întâlnesc. Pentru o fracţiune de *secundă, Felix mă priveşte* ca în trecut, cu pasiune, şi mima îmi tresare. Dar apoi Bridget se aşază langa noi şi *flacăra dispare.*

VARA ASTA VA FI ALTFEL

Bridge' îşi comandă midii, iar eu homar şi tacos de veţi cu cartofi prăjiţi. Vorbim toţi trei despre vacanţele rt* în timp ce Felix desface stridie după stridie. ÎLee de Trivial Pursuit câştigate şi pierdute. Anul în re Zach a adus 0 dia8rama despre cum să reproducem forul Panmure Island la scară pentru competiţia de construit castele de nisip. Nu flirtează, cum face de obicei. Nu mă tachinează şi n-are nicio licărire în ochi. Dar când ni se intersectează privirile, simt un fior. Dorinţă, pasiune şi ceva mult mai periculos.

Bridget o imită pe bunica ei, care a încercat, şi a eşuat, să mă înveţe un dans country – „Lucy, tu n-ai două picioare stângi, ci trei" – şi Felix râde. Sunt uimită de conexiunea dintre ei, pentru că eu n-am avut-niciodată aşa ceva cu fratele meu. Poate pentru că Lyle e cu şase ani mai mare sau poate pentru că nu avem interese comune. E dentist, ca mama, şi atlet. Cu toate că-l iubesc, mi se pare puţin plictisitor. Soţul lui, Nathan – un agent imobiliar vorbăreţ, obsedat de Harry Styles – e cel mai interesant lucru la el. Dar, spre deosebire de părinţii noştri, Lyle mă susţine în mod deschis.

Stacy era convinsă că ea era motivul pentru care părinţii mei nu erau de acord cu meseria pe care mi-am ales-o, de decorator floral. Credea că motivul nemulţumirii lor era relaţia dificilă pe care o avea cu mama şi nu faptul că voiau să am siguranţa locului de muncă, aşa cum susţineau. Eu cred că era puţin din ambele. în timp, au acceptat reticenţi cariera pe care mi-am ales-o, dar nu sunt entuziasmaţi şi nu încearcă să-şi ascundă anxietatea, încerc să-i calmez, dar n-am reuşit niciodată să-i liniştesc complet. Când am nevoie de încurajare, apelez la Bridget.

Când trece aglomeraţia de la prânz şi fostul şef al lui Felix îi spune să ia o pauză, Bridget şi cu mine ne mutăm pe verandă, în timp ce el îşi pune ceva de mâncare. îi mai trimit lui Lillian un mesaj despre întâlnirea noastră.

Luni seara poţi?

Dacă ne întoarcem luni, pot să mă întâlnesc cu ea mai târziu. Altfel, va trebui s-o amân pe săptămâna viitoare, ca să am destul timp să mă pregătesc pentru nunta lui Bridget de sâmbătă. Asta dac-o să mai *fie o nuntă.* Simt un nod în gât şi îmi frec umărul.

închid ochii şi încerc *să* mă bucur de briză, de huruitul motoarelor bărcilor şi de ameţeala dată de bere. Bridget are şi ea aceeaşi stare. Stăm aşa pană *ii sună telefonul. Se încruntă când* vede numele de pe ecran, apoi se uită la mine.

— Răspunde. N-am *nicio problemă* să stau un pic aici singură, îi spun.

Iese pe verandă şi se îndreaptă spre plaja, destul de departe cât să n-o aud. Stă cu faţa spre apă, aşa că nu pot să-i văd nici expresia. încerc să-i citesc limbajul corpului, când Felix pune o duzină de stridii pe masă şi un coş cu inele de ceapă.

— Asta ca să nu fii nevoită *să te* uiţi la mine cum mănânc, spune el, muşcând din sendvişul cu roşii şi brânză.

Doar că îmi place să-l văd când mănâncă. Până şi felul în care mestecă e sexy. Sunt groaznică.

— Vorbeşte cu Miles? spune Felix, care se întoarce să se uite la Bridget.

— Nu ştiu sigur, îi zic, după ce o analizăm puţin.

Mă întorc din nou spre Felix şi urmează o pauză încărcată.

— Voiam să-mi cer scuze.

îşi pune sendvişul jos şi se concentrează doar la mine. Adrenalina asta pe care o simt când am parte de toata atenţia lui... *e* unică.

- Asta încercam să spun de dimineaţă pe verandă.

Fclix nu se mişcă, dar îmi analizează expresia, optând să continui.

' _ îmi pare rău pentru cum am plecat anul trecut.

• p$_{Ur}$tat atât de frumos cu mine şi n-am avut ocazia ăti mulţumesc aşa cum trebuie. Sau să-mi iau la revedere- Aşa că îţi mulţumesc acum.

Mă studiază o clipă, iar privirea îi devine mai blândă.

- Cu plăcere, Lucy.

Mă simt bine acum că am lămurit lucrurile.

- îţi sunt datoare.

— Aşa e. Cu un mic-dejun, dacă-mi amintesc bine, zice el, în timp ce pe faţă îi apare un zâmbet.

Mă uit peste umărul lui şi o văd pe Bridget, care se îndreaptă spre noi.

Felix îmi urmăreşte privirea şi spune:

— Poţi să mă plăteşti mai târziu.

CAPITOLUL 15

în prezent

Stau într-un scaun Muskoka, lângă focul de tabără de la Summer Wind, dar în loc să admir apusul care învăluie stâncile într-o nuanţă spectaculoasă de roşu, conversez prin mesaje cu Lillian despre întâlnirea noastră, departe de replicile critice ale lui Bridget. O să transformăm micul-dejun scump în cocktailuri scumpe luni seara.

Abia aştept, Lucy. Hai să facem asta odată.'

Ce veste bună! Chiar grozavă. Aş putea să-mi dublez afacerea într-un an. *Dar aud vocea* aia tăcută, care se întreabă dacă pot să fac faţă acestui lucru. Vreau asta? Pentru cine vreau să am succes?

Mă uit spre orizont, unde soarele apune rapid. Când o să dispară, o să ia şi căldura cu el.

„Trăieşte-ţi viaţa pentru tine, nu pentru altcineva.” Ăsta era unul dintre sfaturile înţelepte ale mătuşii mele. Dar dacă nu ştiu ce vreau? Sau cum arată o viaţă plină? Aş vrea s-o pot întreba.

Mă întorc melancolică în casă, dar apoi Bridget intră în bucătărie. îmi spune că Felix o să se întoarcă acasă în curând cu stridii. Trebuie să exerseze pentru

tiţia de mâine-seară şi l-a invitat pe Zach să ne comp® roâncăm. Poartă pantaloni scurţi şi maiou, cu o Să de muştar pe sânul stâng.

P Ai o pată de muştar pe sânul stâng!

Se uită şi ridică din umăr.

_ Nu e mare lucru. O să stăm doar cu Wolf şi Zach.

pe Zach l-am întâlnit prima oară când am venit pe insulă. S-a prezentat ca viitorul soţ al lui Bridget şi, când ea n-a fost atentă, a ridicat repede din sprâncene, semn că ştia ce se întâmplase între mine şi Felix. Simt parteneri de afaceri, dar sunt de nedespărţit de când erau în scutece. Zach e practic al treilea frate Clark, iar Felix îi spune tot.

Bridget scoate whisky-ul din dulap.

— Abia aştept să mă distrez puţin. N-am mai stat toţi patru de ani întregi, e o ocazie specială.

— Aşae.

0 privesc cum toarnă două pahare generoase.

Pentru o clipă, mă întreb cum ar fi dacă mi-aş petrece toate serile aici, cu oamenii ăştia. Să beau cu prietena mea cea mai bună. Să am frigiderul plin. Să-l aştept pe Felix să se întoarcă acasă cu fructe de mare. Ar fi o viaţă frumoasă.

Dau din cap, pentru că niciodată n-o să-mi petrec

Bridget ridică paharul spre mine tocmai când se deschide uşa de la antreu. Intră Felix cu mai multe cutii cu stridii. Ne privim şi inima mea cântă de fericire.

Felix e acasă.

serile aşa. între noi doi nu poate să fie niciodată mai mult. Nu *vreau* ceva mai mult. E fratele prietenei mele celei mai bune. Locuieşte pe Insula Prinţului Edward, în timp ce viaţa mea e în Toronto. Se ştie că Felix are obiceiul să se culce cu turiste, iar eu sunt doar una dintre ele. Am venit aici doar ca s-o susţin pe Bridget. Ar trebui să-mi repet asta în fiecare oră. Să-mi tatuez pe frunte, ca să nu uit.

— Ce se întâmpla aici? Lucy *arată ca şi cum* are rău de mare, iar tu arăţi ca şi cum pui ceva la cale, îi

spune lui Bridget, după ce se uită la paharele noastre, apoi din nou la noi.

Ea se uită spre mine întrebătoare. E felul ei tăcut de *a se* asigura că sunt bine.

încuviinţez.

- Sărbătorim, spune Bridget, îndreptându-şi atenţia spre Felix.

Mai scoate un pahar, îl umple pe jumătate cu whisky şi i-l dă.

— Ce anume?

Felix priveşte sceptic paharul foarte mare cu whisky. Barba e mai închisă la culoare decât ieri. Sunt curioasă cum ar fi să-I văd în fiecare zi, să văd cum îi creşte barba. Trebuie să mă potolesc cu toate gândurile astea.

Iau o gură lungă de whisky. Poate beau până uit de toate.

— Tu, cu mine, Bee şi Zach. Suntem din nou împreună toţi patru.

Eu şi Felix ne uităm unul la celălalt.

Bridget ciocneşte paharul cu noi.

— Noroc.

îi sună telefonul şi se încruntă la ecran. Scrie furioasă, bombăne, apoi pune dispozitivul pe masă cu atâta forţă, că verific dacă a spart ecranul. N-a facut-o, dar văd numele lui Miles la ultima conversaţie şi următorul mesaj:

Ăsta e nebunie curată. Ar trebui să vorbim faţă-n faţă.

Mă uit la Bridget.

- E-n regulă.
- Păăăi...

__ Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

Felix se apleacă şi se uită la ecran.

_ JQU vă mai uitaţi la telefonul meu, zice, şi-l ia.

- Nu-mi place când familia Clark se distrează fără mine, spune Zach din uşă.

_ Ce sincronizare, şopteşte Felix, în timp ce Zach traversează sufrageria.

E un bărbat înalt, de culoare, cu părul tuns scurt şi

îmbrăcat într-un tricou polo şi pantaloni khaki. E atât de scandalos de chipeş, că simplul gând că el şi Felix se plimbă pe insulă împreună ca doi ţipi singuri mă face să vreau să-i pun la colţ.

îi dă lui Felix o pungă cu alune şi o sticlă de whisky „pe post de provizie", apoi întinde braţele spre Bridget.

— A trecut prea mult timp, spune ea.

— Asta e doar vina ta.

Apoi mă salută scurt.

— Lucy.

— Mă bucur să te văd din nou.

— Şi eu, spune Zach, care mă priveşte fără clipească.

— Când ai fost acasă ultima oară? o întreabă pe Bridget, în timp ce ne strângem în jurul insulei din bucătărie.

— Am fost o săptămână de Crăciun.

— Aşa e, spune el, de parcă abia şi-a amintit.

Felix îşi dă ochii peste cap. Zach are un punct sensibil pentru Bridget dinainte de clasa a şaptea, când s-a maturizat, şi nu e deloc subtil.

— Wolf şi cu mine v-am distrus pe tine şi pe Miles la Trivial Pursuit.

Bridget se uită pe geam şi Zach scânceşte. E evident că Felix i-a spus puţinul pe care-l ştim despre situaţia lui Bridget.

— O să fii soţia mea, Bridge, spune Zach după un minut.

— Evident, răspundem eu şi Felix în acelaşi timp, în cameră se aşterne liniştea pentru o clipă, apoi toată lumea izbucneşte în râs, până şi Bridget.

— Vorbesc serios, spune Zach după ce ne liniştim.

— Ştim, spunem la unison eu şi Felix.

Mă uit la el şi văd că zâmbeşte. Nu chiar la mine, dar măcar în direcţia mea.

- Nu cred că pe *Lana ar* deranja-o, Bridge. Are o gândire destul de liberală, spune Zach.

— Cine e Lana? întreb eu.

— Noua lui iubită.

— Nu e chiar atât de nouă, dar clar e cu mult peste nivelul meu.

— Lana ştie c-o placi pe Bridget?

— Bineînţeles. Dar nu o plac pur şi simplu. Să o iubesc pe *Bridget Clark* e un stil de viaţă.

— Abia aştept s-o întâlnesc, spune Bridget. Wolf mi-a spus că e asistentă?

— Cea mai bună din Montreal. O să vină aici în septembrie, de probă. O să vedem dac-o să mă mai iubească după ce o să stea cu mine o lună.

— Bineînţeles că da. Sper c-o să-i placă PEL Nu cred că mulţi oameni din alte locuri pot să-şi imagineze cum e să stai aici după Ziua Muncii, spune Bridget.

Insula Prinţului Edward e plină de turişti vara, dar aşa cum oamenii „din *alte locuri" vin şi pleacă odată* cu vremea bună, la *fel se* întâmplă şi cu multe afaceri, care se închid în afara sezonului.

— E mai bine după Ziua Muncii, spune Zach, *iar Felix* încuviinţează.

ţi torn un pahar de whisky lui Zach, în timp ce Félix ranjează stridiile pe masă. Zach îi arată lui Bridget poze Ju iubita lui-

_ Pot să te ajut cu ceva? îl întreb pe Félix.

O să fiu cea mai normală versiune a mea şi o să fiu cât mai puţin atrasă de el, chiar dacă e ultimul lucru pe care o să-l fac.

Se uită la mine.

- Vrei să te ocupi tu de lămâi? Şi să iei sosul picant din dulap?

Tai lămâile felii când Félix spune:

- Mânuieşti haotic lama aia.

- Ba pardon, mă descurc mai bine. Cel puţin nu e cuţit de friptură.

- O să-ţi tai degetele. îţi aminteşti ce ţi-am arătat?

Tonul lui e jucăuş şi se prelinge de pe buzele sale direct între coapsele mele.

încuviinţez.

- Dar nu pot să tai ca tine.

- Ia încearcă aşa.

îşi pune mâna peste a mea şi sper că nu-şi dă seama că tremur.

— Trebuie să te protejezi.

îmi ajustează strânsoarea, apoi se dă în spate, mulţumit.

— Nu mai tot dezvălui secrete! îl atenţionează Bridget. Wolf, eşti gata odată? Mor de foame.

Félix se uită la mine.

— E rândul tău.

Potrivit tradiţiei familiei Clark, sunt cea mai nouă invitată, aşa că trebuie să mă ocup de cronometrare. E o formă anume de agonie, să stau în faţa lui Félix şi să mă uit la mâinile lui rapide, în timp ce încerc să nu mă

gândesc la alte lucruri pe care pot *să* le desfacă, în seara asta e răcoare, dar după prima rundă, mi-e aşa cald, că trebuie să-mi dau jos puloverul roz pufos pe care mi l-an) pus peste rochia albă.

— Ţi-ai pierdut îndemânarea, îi spune Zach Iui Felix. Două minute şi *45 de* secunde? Patetic.

— N-ar fi trebuit să beau whisky. Hai s-o luăm de la început.

E la jumătatea următoarei serii şi Zach îl sâcâie atât de tare, că nu ştiu cum de reuşeşte să obţină un timp mai bun.

— Două minute şi 29 de secunde, spun eu.

Bridget se strâmbă.

— Ţi-ai ieşit din mână.

— Aşa se pare.

— Şi asta cu penalizări.

— Poftim? întreb eu.

— Juraţii adaugă *timp în plus* pentru orice greşeală, ca de exemplu dacă rămân bucăţi de cochilie sau nisip, îmi explică Felix.

Bridget îi face semn, iar acesta îi dă cuţitul. Se apleacă spre tavă, analizând stridiile. O împunge pe fiecare cu cuţitul şi se strâmbă.

— Asta nu e tăiată complet de muşchi. Şi este praf în două dintre ele, nişte bucăţi de cochilie în alta... Asta înseamnă 12 secunde în plus, pentru un timp total de...

Arată spre Zach, de parcă au jucat jocul ăsta de multe ori.

- Două minute şi 40 de secunde.

— Nu e destul de bine, spune Felix, care-şi trece *mâna prin păr.*

A ~ timP ireHuie să scoţi? întreb, după ce realizez Felix PUtl”e ?tÎU

- Un minut şi 30 de secunde. Cel mult 40.

_ pacă o să le desfacă curat, ar trebui să ajungă în top cinci, spune Zach.

_ Lucrez foarte curat, zice Felix, uitându-se la mine-

.

Nu ştiu ce spune asta despre mine, dar mi se pare că aceste trei cuvinte sunt foarte încărcate sexual.

Mâncăm tava cu stridii, apoi Felix scoate o altă cutie din frigider, alege 18 şi le aranjează pe suprafaţa de lemn. După ce e mulţumit de cum arată, mă priveşte. E atât de concentrat pe mine, de parcă nu mai e nimeni altcineva în cameră. încuviinţează şi număr de la trei.

Simt că Zach se uită la mine în timp ce-i privesc prietenul cel mai bun. Felix desface stridiile şi luăm pauză pentru înc-o rundă de băut şi mâncat. Când Bridget iese afară cu telefonul, iar Felix se duce la baie, Zach se întoarce spre mine şi spune:

— Care e treaba cu voi doi?

— Ce vrei să spui?

Se uită în ochii mei. Ştie că vorbesc prostii.

- Nu e nicio treabă între noi doi, Zach.

— Asta spune şi Wolf, dar nu cred că e adevărat. Tu eşti singură. El e singur.

Trebuie să-mi controlez expresia când îl aud.

— De unde ştii că nu ies cu nimeni?

— Am modalităţile mele.

Ridic sprâncenele, iar Zach ridică din umeri, apoi continuă:

— De la Bridget.

înainte să-l iau la întrebări, adaugă:

— Şi am văzut felul în care vă priviţi. E atât de evident.

Nu-mi dau seama ce i se pare lui atât de evident.

— Nu e nimic între noi. E aceeaşi situări», întotdeauna. 03

— Nu-mi dau seama dacă mă minţi sau te minţi 0»

tine însăţi, pufneşte el.

îi pun o întrebare despre pereţii exteriori, ştiu aşa o să-i distrag atenţia. Zach are mai multe hobby-uri şi interese decât orice persoană pe care o cunosc. îmi povesteşte despre biodiversitatea în mediul urban când Felixse întoarce în bucătărie şi privirile ni se intersectează.

— Vezi, la asta mă refer! Mai că vreau să-mi fac eu un duş rece, şuieră Zach.

Trivial Pursuit vine înainte de al patrulea pahar de whisky al lui Bridget şi după ce îl ţine pe Zach de obraji şi bălmăjeşte un „Mi-a fost aşa *dor de* tine”.

Zach e cu mult înaintea noastră. E campionul actual şi are o plăcere bolnavă să îi facă pe ceilalţi să se simtă foarte prost. Când obţine o a patra felie de plăcintă şi aleargă prin cameră cu braţele ridicate, Bridget aruncă cu perna în el.

— Eşti o enciclopedie supradimensionată.

Felix se aruncă pe canapea, între noi, şi îşi pune braţul după umărul ei.

— Doar trebuie să te impresionez cumva, Bridge. Spune-mi, nunta asta a ta o să mai aibă Ioc sau nu? Nu vreau să te simţi presată, dar Lana şi cu mine ne-am rezervat deja camera şi vreau să mă vadă în costum.

Bridget se încordează şi roşeşte în timp ce se uită la *joc.*

Felix şi cu mine ne uităm unul la celălalt şi, după expresia lui hotărâtă, îmi dau seama că s-a săturat s-o tot lase în pace.

— Ce încearcă Zach să spună e că ai invitaţi care vin tocmai din Australia în câteva zile şi, dacă n-o să te mai

Moreşti. ar fi drăguţ din partea ta să-i anunţi pe toţi cât mai repede.

_ Nu vreau să vorbesc despre nuntă, zice Bridget, i aruncă o privire tăioasă lui Felix.

Acesta se apleacă spre ea, cu mâinile pe genunchi, şi o priveşte în ochi.

_ Ai pus-o pe Lucy să renunţe la tot ca să vină pe insulă. Eu stau aici pentru că m-ai rugat să fac asta. Din respect pentru noi, ar trebui să ne spui de ce ne-ai chemat.

Felix nu ridică vocea, dar vorbeşte cu o forţă tăcută. Nu l-am auzit niciodată vorbindu-i aşa lui Bridget sau oricui altcuiva.

Cei doi se privesc, fără să spună nimic.

- Doar ne facem griji pentru tine, atâta tot. Mai e doar o săptămână până la nuntă. S-a întâmplat ceva între tine şi MUes?

— Nu pot să mă relaxez şi eu, măcar o dată? Nu am voie să fac ceva spontan? Ochii i se umplu de lacrimi şi-i fac semn lui Zach să se ridice de pe canapea.

— Bineînţeles că ai voie, doar că e evident că ce se întâmplă acum nu are de-a face cu asta. Dacă e vreo problemă, te-am putea ajuta să găseşti o soluţie. Nu trebuie să-ţi rezolvi toate problemele de una singură.

- Spune-ne ce se întâmplă, Bridge, îi zic, în timp ce-mi pun braţul în jurul ei. Sau pot să le zic huliganilor ăstora doi să plece, ca să vorbeşti cu mine. îmi fac griji pentru tine.

Mă priveşte şi dă din cap, cu ochii în lacrimi. — Nu pot. Nu sunt pregătită să vă zic

CAPITOLUL 16

în prezent

O privesc pe Bridget, iar respingerea mă răneşte. Atât de mult, că mă lasă fără cuvinte.

— Asta nu pentru că n-am încredere în tine, Bee.

— Sigur, spun eu, înghiţind cu noduri.

Oftează, apoi mă pupă pe obraz.

— Mă duc la culcare.

O privesc uimită în timp ce urcă scările. După ce dispare, mă ridic.

— Mă duc să curăţ bucătăria.

Până o să dispară toată suferinţa asta.

Felix se ridică şi el.

— Mă duc să vorbesc cu ea.

Zach mă ajută şi el la spălatul vaselor. Bridget şi Felix vorbesc destul de tare cât să auzim că se ceartă, dar cuvintele sunt înfundate şi nu desluşim decât câteva.

Felix: „Glumeşti.”

Bridget: ‚Aş vrea eu.”

Nu durează mult până când cearta se opreşte, dar *niciunul* dintre ei nu coboară. Clătesc ultimele vase şi mă uit pe geam, la fâşia argintie pictată de lună pe apă.

_ Mă sperie un pic tăcerea asta. Crezi că Bridget curăţă locul crimei? spune Zach.

- Nu i-am auzit niciodată certându-se. Felix e aşa de echilibrat mereu, nimic nu pare să-l deranjeze.

Zach se uită la mine.

— Cee?

— I-ai spus Felix. Nimeni nu-i spune aşa.

Nu zic nimic.

— Interesant. Dar să ştii că nu e chiar atât de detaşat pe cât crezi. Are şi el sentimente.

- Ştiu, îi spun, încruntându-mă.

Zach mă priveşte îndelung, dar nu spune decât:

— Bine.

Vocea morocănoasă a lui Felix ne întrerupe.

— O să ies să mă plimb.

Deja când mă întorc, a ieşit pe uşă.

— Cred c-a luat sticla de whisky, spune Zach.

Mă uit pe geam şi-l văd pe Felix îndreptându-se spre apă, până dispare.

Peste 20 de minute, când încă nu s-a întors şi Zach aranjează sufrageria pentru culcare, îmi trag puloverul pe mine, iau o pătură din cufăr şi ies în noapte.

Plaja e goală, dar cerul e plin de stele, o pelerină strălucitoare de diamante peste o mare întunecată. Merg pe ţărm. Aerul e înăbuşit, dar e mai frig decât mă aşteptam şi mă zgribulesc.

Mă gândesc să mă întorc, dar apoi îl văd în depărtare, tricoul alb strălucindu-i sub lumina lunii. Pe măsură ce mă apropii, îl văd că ia o gură din sticlă, se şterge cu dosul mâinii şi, fără să se uite la mine, spune:

- Hei.

Vocea lui e aspră.

CABI.IY rOUIHNF

- **Văd că încă mai ai două mâini, spun e$_U$.**
- Am fost la limitA, pufneşte el.

Când mă apropii, văd că are maxilarul încleştat Mai ia o

gură.

— la asta, e frig, îi zic, dându-i pătura.

O ia, dar în loc să şi-o pună pe umeri, îmi dă sticla de whisky şi întinde pătura pe nisip, apoi o aranjează până e mulţumit de cum arată.

După care se uită la mine. Ne privim, fără să clipim, apoi Felix întinde mâna. Timpul se opreşte în loc în timp ce mă uit la palma lui. Pulsul mi-o ia razna.

— Ia loc, Lucy.

Vocea lui e aspră, obosită după cearta cu Bridget. Ştiu cât efort presupune să te cerţi cu ea.

Ezit, dar îl iau de mână. Când îmi atinge încheietura, sunt sigură că poate să-mi simtă bătăile inimii, care sunt nişte bufnituri greoaie şi neîncetate.

Mă trage puţin mai aproape.

— Cred că putem să împărţim o pătură, spune el.

Aşa că mă aşez lângă Felix şi-mi strâng genunchii în braţe.

Privim golful în tăcere, cu sticla între noi. Felix e cald, iar aerul rece nu mai pare aşa înţepător. Briza se simte ca nişte dulci nimicuri şoptite pe obraz.

Felix îmi întinde sticla. îi susţin privirea când mă întind după ea şi iau o gură. Şi el face la fel când i-o dau înapoi. Ce se întâmplă între noi e ciudat de intim.

— Ai aflat ceva de la Bridget? îl întreb, după ce ne mai dăm sticla de whisky de câteva ori.

Felix nu spune nimic pentru mult timp şi deja am dubii dacă am pus întrebarea cu voce tare.

— l-a fost foarte dor de casă, spune el într-un final.

- Cred c-aţi vorbit cam o oră. Care e treaba cu mesajul de la Miles? Nu ţi-a spus nimic?

E destulă lumină cât să-l văd că mă priveşte atent.

- îşi face griji pentru tine.

- Mereu îşi face griji pentru mine.

- Nu. Nu cred că şi-a mai făcut vreodată atâtea griji pentru tine ca acum.

— Acelaşi lucru pot să-l spun şi eu despre ea.

Felix mai ia o gură de whisky şi spune:

— E cazul să-mi fac şi eu griji pentru tine?

Asta mă ia prin surprindere. Vrea să-şi facă griji pentru mine? E cazul să-şi facă cineva griji pentru mine?

— După cearta cu Bridget, ar trebui să te întreb acelaşi lucru. De ce vă certaţi?

Felix mă priveşte îndelung înainte să răspundă.

— Din cauza secretului ei, pe care vrea să i-l păstrez.

Mai iau o gură de whisky, deşi încep să mă simt ameţită.

— Spune-mi cum eşti tu.

— Sunt bine.

îmi analizează faţa şi simt că mă soarbe din priviri.

— Lucy, spune-mi adevărul. Povesteşte-mi ce se întâmplă la florărie. Povesteşte-mi despre Farah şi poezia la care lucrează. Povesteşte-mi despre flori.

Pare puţin disperat şi cuvintele îi curg unele după altele.

— Felix Clark, eşti cumva beat?

Nu cred că l-am văzut nici măcar ameţit până acum, pentru că rezistă la băutură.

— Poate puţin, spune cu un zâmbet care e clar ameţit. Dar chiar vreau să ştiu, Lucy. Vorbeşte cu mine.

Îi studiez trăsăturile frumoase, felul în care luna se reflectă în obrajii lui şi ascunde adânciturile de sub ei. Ştiu că pot să am mai multe probleme dacă vorbesc cu Felix decât dacă îl sărut, şi cu toate astea, o fac.

— Farah scrie elegii.

— Poezii despre morţi, spune el, zâmbind.

— Da, dar mie mi se *par cam* sexy. Am auzit-o recitând versuri despre corpul rigid şi nectarul îndulcit.

Felix se întinde pe pătură, cu mâinile sub cap şi bicepşii încordaţi.

— Ce altceva?

Mă întind lângă el şi privim stelele.

— Cred că s-a săturat de mine. Am petrecut mult timp fie la florărie, fie făcând aranjamente pentru evenimente.

— Cât de mult timp?

— Tot timpul.

— îţi place în continuare ce faci?

Privesc stelele şi simt un nod în gât, atât din cauza întrebării, cât şi a momentului. Sunt aici, în locul meu preferat, cu unul dintre oamenii mei preferaţi. Aş vrea să nu-l plac aşa mult.

— Nu ştiu. îmi place o mare parte din ce fac. îmi plac părţile creative. îmi place să lucrez cu flori, dar nu-mi place tot ce vine la pachet cu asta. Gestionarea oamenilor, strategiile de afaceri, foarte multe e-mailuri. Am devenit decorator floral pentru că nu-mi suportam jobul de la birou, dar încep să mă aflu în spatele unui birou din ce în ce mai mult.

Privesc un satelit care licăre în timp ce se îndreaptă spre Carul Mare.

— Uneori îmi fac griji că, pe măsură ce am înaintat în vârstă, mi-am micşorat lumea în loc s-o măresc.

Culesul florilor, făcutul coroanelor florale, plimbatul prin rădina mătuşii mele, toate astea erau pasiunile mele, dar acum că Stacy a murit, pasiunea mi-a devenit meserie şi meseria îmi ocupă toată viaţa.

îl simt că mă ia de mână şi pentru o clipă, toată inima mea se află între palmele noastre. Mă strânge o dată, apoi îmi dă drumul. Vreau imediat să-l simt din nou.

Mai mult, Felix, şopteşte inima mea.

— Povesteşte-mi despre ferma ta.

Ferma ta. Felix e singura persoană care ştie despre ea şi îmi place cum a spus-o, de parcă e ceva real.

— Nu există nicio fermă, îi spun, şi mă uit la el.

Nu m-am mai gândit la ea de atâta timp. Nu are rost să visez la lucruri care nu se vor materializa niciodată. Am prea multe chestii reale de care trebuie să mă ocup.

— Nu încă. Haide, Lucy, descrie-o.

Felix poate să-mi pronunţe numele într-o mie de feluri diferite. Un *Lucy* care vibrează în spatele gâtului, plin de dorinţă. Un *Lucy* care sună ca ploaia de vară. Un *Lucy* amuzat. Un *Lucy* care e mai degrabă uşurare decât nume. Un *Lucy* care e uimire. Acest *Lucy* e o comandă delicată.

Dintr-odată, toate amintirile dau năvală. Chestia pe care mi-am dorit-o în secret atâta timp, o fermă de flori.

— Nu m-am prea gândit la ea, dar mereu mi-am imaginat o seră.

— Ce altceva?

La început mi-am imaginat o grădină mică, dar care s-a mărit de fiecare dată când mă gândeam la ea. Astfel, s-a transformat într-un teren cu pământ bogat în nutrienţi, undeva în afara oraşului, cu destulă floră cât să ofere provizii toată vara pentru un stand la piaţa fermierilor. Apoi s-a transformat într-o fermă cu flori cât vezi cu ochii, Floarea-soarelui care se roteşte după lumină. Râuri

de salvie albastră. Mărăriţe roz delicate, legănându-se în briză.

Mă uit din nou la stele şi le zâmbesc.

— Un câmp cu pământ bogat în nutrienţi. Floa- rea-soarelui. Salvie. Mărăriţe.

— Dalii, spune el.

Nu e o întrebare, pentru că ştie.

— Dalii, repet eu.

- Spune-mi mai multe, Lucy. Povesteşte-mi tot.

CAPITOLUL 17

Ziua Recunoştinţei, cu trei ani în urmâ

Am devenit proprietara florăriei În Bloom la 00.01, pe întâi ianuarie. Eu şi Stacy am organizat o petrecere acolo, de Revelion, iar prietenii şi clienţii au venit şi au plecat după bunul lor plac. La miezul nopţii, a ţinut un discurs pe care l-a terminat cu o plecăciune, după care mi-a dat cheile şi a spus:

— Ce e al meu e şi al tău acum.

Am sperat c-o să mă întorc pe insulă vara, dar nu eram destul de încrezătoare cât să plec de la florărie. Bridget ieşea cu Miles, aşa că s-a întors cu el acasă. Cum nu voia să ratez complet excursia noastră din acel an, m-a convins să vin şi eu pentru câteva nopţi în weekendul lung de Ziua Recunoştinţei, la începutul lui octombrie.

Nu mai fusesem pe insulă toamna, iar Bridget mi-a spus să-mi iau ochelarii de soare, o pălărie şi puloverele groase. Era o toamnă însorită, dar putea să se facă frig. Când îmi împachetam hainele, m-am gândit c-o să-l văd pe Felix din nou. Trecuse un an şi jumătate de când îl văzusem ultima oară şi voiam să arăt bine, dar să nu pară c-am depus vreun efort pentru asta. Nu că aveam să repetăm ce se întâmplase ultima oară când am venit în vizită. Evitam holurile înguste, nu mă uitam la mâinile lui Şi clar nu intram în băi pline de aburi. îmi ţineam hainele pe mine, şi prosopul, oricât de sugestiv i-ar fi strălu^ ochii

şi indiferent ce ar fi spus.

în plus, tocmai terminasem o relaţie de patru luni cu un pompier şi era posibil ca Felix să fie şi el cu cineva. Lucrurile pe care le ştiam despre el de la Bridget nu includ deau viaţa lui personală. Ce ştiam era că-şi cumpărase un bilet ieftin de avion spre Lisabona şi plecase cu un rucsac în spate. Era prima lui călătorie în străinătate, o vacanţă scurtă înainte ca el şi Zach să înceapă să lucreze la planurile de design pentru Salt Cottages. Avionul nostru a aterizat vineri dimineaţă, al lui Felix urma să aterizeze în noaptea aia.

Cu cinci minute înainte ca Bridget şi cu mine să plecăm spre aeroport, am scos din valiză lenjeria din dantelă, după care am pus-o apoi din nou în bagaj. Nu strica să am o pereche în plus. Nu avea de-a face cu Felix. Eram hotărâtă să respect a doua regulă. Felix şi cu mine nu o să faceam sex din nou. Excursia asta nu va fi ca ultima.

în clipa în care am păşit pe pistă, Bridget a fugit la baie, după ce refuzase să folosească toaleta din avion. Cât aştepta la rând, eu m-am dus direct la vaca Cows Creameiy şi am mângâiat botul roz al statuii.

Ken ne-a dus apoi la Summer Wind. Era o zi de toamnă perfectă. Drumurile erau pline de standuri cu dovlecei şi frunzele galbene şi portocalii care încă se ţineau de ramuri străluceau în contrast cu cerul. Majoritatea turiştilor vizitau Insula Prinţului Edward vara. Mergeau la Green Gables Heritage House, se îndopau cu homari, se plimbau pe plaja Cavendish, cumpărau bilete la *Arme of Green Gables – The Musical* şi jucau golf. Dar zona arăta uimitor la începutul lui octombrie, aşa că nu puteam să-mi imaginez un loc mai frumos sau o perioadă mai minunată. Mereu am fost fascinată de culorile insulei. Verdele ierbii, câmpurile neon de rapiţă, nuanţa arămie bogată a pământului şi nisipului, fâşiile mov de lupin.

însft totul părea şi mai intens sub cerul albastru al toamnei. După înghesuiala din vară, când era sezonul de vârf, insula parcă începea să se dea mare cu farmecele ei.

„Sunt aşa fericită că trăiesc într-o lume în care există luna octombrie”, spunea Anne Shirley, iar acum înţelegeam de ce.

Christine m-a întâmpinat cu aceleaşi îmbrăţişări strânse pe care i le-a dat şi lui Bridget şi mi-a spus să-mi duc bagajul în dormitorul lui Felix. îşi cumpărase propria lui casă, pe partea de est a insulei, şi raftul lui nu mai era, însă în afară de asta, camera era neschimbată. Patul vechi cu stâlpi avea o pătură roşu cu albastru împăturită la capăt. Sub fereastră era un birou mic. Niciun obiect de artă. Mi-am despachetat lucrurile şi, odată cu ele, o amintire din ultima noapte petrecută aici. Presiunea şoldurilor lui Felix. Intensitatea ochilor lui, în timp ce mă privea în oglindă. Vârfurile părului, care se ondulau de la aburi. Săruturile lui cu aromă de Tic Tac.

Vreau să-mi spui Felix.

Am dat toate gândurile la o parte, apoi m-am dus la baie şi m-am spălat cu apă rece. Trebuia să mă adun înainte să vină.

Bridget şi cu mine tocmai ne întorseserăm de la plimbarea de pe plajă când Christine ne-a spus:

— Am veşti proaste. Zborul lui Wolf a fost anulat din cauza unor probleme mecanice. Primul pe care l-a găsit a fost miercuri dimineaţă.

Am simţit un gol în stomac. Bridget şi cu mine plecam marţi. Am încercat însă să nu fiu dezamăgită. Ar trebui să sărbătoresc. Faptul că Felix nu ajungea însemna că puteam să trec fără probleme de weekend. Era un lucru bun. Chiar grozav.

— Fratele tău se vede cu cineva? am întrebat-o np Budget, în timp ce mă dădeam cu tuş sâmbătă seară.

Zach dădea o petrecere şi ne invitase. Acum că ştiam că nu aveam să-l văd pe Felix, voiam să aflu detaliile.

Bridget îşi prindea părul într-un coc mai puţin ciufulit. S-a oprit şi m-a privit atent.

— De ce?

— Pentru că mi-am propus să mă îndrăgostesc nebuneşte de el şi vreau să mă asigur înainte că am undă verde, i-am zis.

Deşi glumeam, faţa mi-a loc foc.

- Şi pe lângă asta, sunt curioasă.

Bridget m-a fixat cu privirea. îi plăcea să facă asta, dar apoi şi-a dat ochii peste cap.

— Mie nu mi-a zis nimic de o iubită. Dacă ar avea pe cineva, clar i-ar spune lui Zach, iar Zach ar vrea să bârfească despre asta cu mine. Aşa că, dacă nu are pe cineva în secret, tot n-a mai avut o relaţie serioasă de la…

— Joy, am terminat eu.

Bridget a evitat să-i spună numele. înainte ca Joy să se despartă de Felix, fusese prietena cea mai bună a lui Bridget, iar acum devenise un punct dureros. Fuseseră nedespărţite încă de la grădiniţă, după care au trecut prin perioada Cercetaşelor şi a Ghizilor. Au făcut patinaj, apoi hochei. Felix fusese fratele mic enervant, până când n-a mai fost aşa enervant. Joy avea o pasiune secretă pentru el şi au devenit iubiţi.

— Exact, a răspuns ea exploziv. Ce cartof putrezit.

Zach locuia într-o căsuţă albastră veselă din Summerside, care aparţinuse bunicii lui înainte ca aceasta să se mute într-un cămin pentru bătrâni. Am fost întâmpinate de un şifonier plin pe hol, o grămadă de cărţi, balerini, adidaşi şi un Zach zâmbitor.

_ Ia te uită, preferata mea din familia Clark, a spus el,

luând-o pe Bridget în braţe. Şi Lucy! Bun-venit.

Zach ne-a dat instrucţiuni să facem turul casei. M-am abţinut să zâmbesc atunci când am văzut amestecul de mobilă – piese de lemn închis la culoare şi lustruit pe care probabil că le-a moştenit de la bunica lui şi alte lucruri, precum televizorul enorm, reprezentativ pentru un *tip* de douăzeci şi cinci de ani.

Restul invitaţilor erau în bucătărie, unde se înghesuiseră cam douăzeci de oameni. Zach stătea lângă frigider şi vorbea cu o femeie cu părul lung, blond-căpşună.

Am simţit-o pe Bridget încordându-se lângă mine.

— Eae...?

— Da, ea e...

- Joy.

Dacă aş fi privit-o cu atenţie pe Joy, aş fi observat că trăsăturile ei erau delicate şi unghiulare, dar gura era rotundă şi dulce. Aş fi observat că se dăduse cu un luciu de buze roşu cireaşă şi că bretonul îi cădea perfect deasupra genelor. Aş fi invidiat-o pentru felul în care era seducătoare purtând doar un pulover Fair Isle şi blugi. Doar că nu mă uitam la ea cu adevărat. Mă uitam la prietena mea cea mai bună, care devenise albă ca varul la faţă.

Pe măsură ce Joy şi Felix s-au maturizat şi relaţia lor a devenit mai serioasă, Joy aproape că făcea parte din familie. Se vorbea despre clopote de nuntă, copii şi mătuşa Bridget. A avut loc o petrecere cu o cerere în căsătorie surpriză. S-au făcut *planuri.*

Bridget a inspirat adânc.

— Vrei să plecăm? Nu m-ar deranja, îi spun. Bridget s-a uitat la Zach şi Joy, dând din cap.

— Nu, mă descurc.

Nc-ain dus spre ei şi Bridget a spus, cu o voc nesigură:

— Bună, Joy.

Aceasta s-a întors spre noi şi am rămas mască Ochii ei aveau o nuanţă uimitoare de chihlimbar ca toamna prinsă într-o sticlă. Culoarea lor mă ducea cu gândul la cocktailuri Old Fashioned, condiment de dovleac şî frunze care trosnesc sub tălpi.

— Joy, ea e Lucy, prietena cea mai bună a lui Bridget şi colega ei de apartament din Toronto, a spus Zach când a văzut că Bridget nu zicea nimic.

în privirea lui Joy s-a citit că s-a simţit rănită, dar apoi a zâmbit. Dumnezeule, era şi mai frumoasă când zâmbea.

— Mă bucur să te cunosc, a spus ea, întinzând mâna.

— Tipic pentru Zach, mereu e înconjurat de cele mai inimoase femei din cameră, a spus un bărbat din spatele meu.

Când m-am întors, m-am trezit faţă-n faţă cu un roşcat voinic. Purta o căciulă, iar părul roşcat i se ondula spre ceafă.

A dat mâna cu Zach şi a pupat-o pe Joy pe obraz.

— Bună, Colin, a spus ea.

— Am mers toţi la aceeaşi şcoală, mi-a explicat Zach, în timp ce Colin a salutat-o pe Bridget.

Colin a arătat apoi spre Joy cu doza de bere.

— Am auzit că te-ai împăcat cu Wolf. El a venit?

Joy s-a înroşit imediat şi a dat din cap.

— Nu suntem împreună.

Colin şi-a frecat barba şi mi s-a părut uşurat.

_ Scuze- Am auzit di vorbiţi din nou şi fratele meu n1i-a spus că v-a văzut împreună la berăria Upstreet.

_ Suntem doar prieteni, a spus Joy, care apoi s-a -ntoi-s spre mine: Urmăresc În Bloom pe Instagram. Ador buchetul de nuntă pe care l-ai postat săptămâna trecută.

] cu varza?

Am privit-o şocată. Mireasa dorise ceva unic, aşa că ¡-am făcut un buchet cu kale, floare grasă, amarant, salvie ci rozmarin. Până şi Farah a fost impresionată.

- Era kale, i-am spus lui Joy.
- Aşa, da. Şi ierburile erau geniale. Eşti aşa talentată. Iar florăria ta arată incredibil. Vreau să trec pe acolo data viitoare când o să vin în Toronto.

Eram şocată. După tot ce-mi povestise Bridget, nu mă aşteptasem ca Joy să fie aşa.

Felix avea douăzeci şi doi de ani când a cerut-o în căsătorie. El şi Joy erau împreună de şapte ani, dar ea a rupt logodna la doar o săptămână după ce a acceptat. Bridget şi cu mine tocmai deveniserăm colege de apartament atunci şi ţin minte c-a fost şocată de felul brusc în care Joy i-a dat papucii fratelui ei, dar a crezut că prietenia lor o să reziste. Supravieţuise momentului când Joy renunţase la hochei ca să se concentreze pe note. Supravieţuise mutării lui Bridget în Toronto şi mutării lui Joy în Nova Scoţia la şcoală. Dar nu i-a supravieţuit lui Felix, iar Bridget a fost devastată.

Despărţirea lui Joy de Felix şi de Bridget ne-a apropiat. începutul unei prietenii bune implică mereu un răufăcător. Al nostru a fost Joy.

„Trebuie să mă regăsesc” şi „nu ştiu cine sunt”. Asta i-a spus Joy lui Felix când i-a dat inelul înapoi, iar expresiile astea au devenit parte din vocabularul nostru, be exemplu:

- Poţi să duci tu ce trebuie reciclat?
- A? vrea, dar *trebuie să mă regăsesc.*

Ani privit-o pe Bridget şocată, pentru că jov

minunată. ”era

- Mulţumesc. Primesc mult ajutor, mai ales d ea, zic eu, arătând spre Bridget. Ea e motivul pentru [6] * contabilul meu mă iubeşte.

- Ai noroc. Nimeni nu iubeşte tabelele mai mult decât tine, Bridge, nu-i aşa?

Joy a privit-o pe Bridget cu un zâmbet timid.

Bridget însă nu i-a răspuns. A privit-o doar cu o expresie îndurerată, de parcă se străduia să nu plângă M-a prins de braţ şi a zis:

— Trebuie să plecăm.

Apoi m-a tras în cealaltă parte a camerei, ca să ne luăm cidru dintr-o ladă cu gheaţă aflată pe masa din mahon.

— Eşti bine?

-Da.

Dar evident că nu era.

— Nu-mi vine să cred că ea şi Wolf sunt prieteni din nou. Noi am fost prietene primele şi m-a abandonat de parcă n-am însemnat nimic. E clar că el a însemnat mai mult pentru ea.

— Sunt sigură că nu e aşa şi că i-e dor de tine. Eşti cea mai tare. Doar că a trecut mult timp. Poate crede că n-ai fi interesată să aveţi o relaţie.

— Chiar nu sunt.

— Serios? Pare de treabă.

Bridget s-a uitat pe lângă mine şi a luat o gură de cidru.

— Nu mai pot să trec prin asta din nou.

M-am uitat în direcţia în care privea. Zach şi Joy erau prinşi într-o conversaţie.

___Ce trădător, a mormăit ea.

Mi-am terminat băutura la fel de repede ca Bridget şi m-am oprit, pentru c-am observat că Bridget bea pahar după pahar. N-am mai văzut-o niciodată atât de afectată de o altă persoană.

— Joy ne-a frânt inima amândurora.

Asta îmi spusese în trecut. Dar abia atunci mi-am dat seama că în viaţa lui Bridget nu exista decât un singur fost care să conteze, şi anume Joy. Persoana care apărea în toate amintirile ei din copilărie. Femeia care îi fiisese alături când purtase aparat dentar şi când îşi făcuse primul iubit. Cea care o văzuse când şi-a rupt braţul pe gheaţă, care o ajutase să iasă de pe teren şi care venise cu părinţii ei la spital. Prietena ei cea mai veche.

Peste o oră şi două pahare de cidru, Bridget mi-a respins sugestia să bea doar apă. Peste încă o oră şi un pahar de cidru, dormea pe grămada de haine de pe patul lui Zach.

Când s-a terminat petrecerea, Zach, Joy şi cu mine am ridicat-o pe Bridget, am convins-o să bea nişte apă şi am ajutat-o să se urce pe scaunul pasagerului din maşina părinţilor ei.

— Vreţi să vă urmez acasă? Pot să vă ajut să o duceţi în camera ei, a zis Joy.

Enervant. Un înger.

— Da, ar fi grozav.

CAPITOLUL 18

Ziua Recunoştinţei, cu trei ani în urmă

Pregătirile de Ziua Recunoştinţei la familia Clark au început Ia scurt timp după micul-dejun. Bridget şi cu mine eram încă îmbrăcate în pijamale şi ne ocupam de piure. Ea purta un tricou *de hochei şi* colanţi găuriţi, iar eu o cămaşă de noapte cu mâneci lungi, acoperită cu flori. Pompierul cu care mă culcam atunci îi spunea moartea erecţiei.

Bridget curăţa cartofii, iar eu îi tăiam în bucăţi mari, cu cuţitul prea mare pe care mi-l dăduse Christine.

— Nu văd care e problema cu un cuţit de curăţat, i-am spus lui Bridget cât mama ei se ocupa de garnitură.

— Bun-venit în familia Clark, a spus Bridget.

Am zâmbit.

— îmi place aici. Lăsând la o parte cuţitul.

Terminaserăm jumătate din cartofi când am auzit uşa de la hol deschizându-se. Parcă atomii din casă s-au rearanjat. Am ştiut că era Felix înainte să strige:

- La mulţi ani de Ziua Recunoştinţei!

M-am întors lent, iar pulsul mi-a luat-o razna.

Era Felix, care traversa sufrageria, cu un rucsac mare pe umăr. Avea părul mai lung decât ultima oară

când l-»[1]” văzut. încă avea barbă, cevă mai mare decât jnainte, şi purta un Pll,over crem pe care sunt sigură că îl tricotase bunica lui. Bridget avea unul la fel. Blugii îi erau băgaţi în nişte ghete gri uzate din piele întoarsă. Părea să se simtă confortabil şi era puţin şifonat. Versiunea de toamnă a lui Felix.

- Wolf! au strigat la unison Christine şi Bridget, îndreptându-se spre el.

Şi-a lăsat rucsacul jos şi şi-a îmbrăţişat mama, apoi sora. Nu puteam să-mi iau ochii de la el.

- Bună, Lucy, mi-a zis după ce i-a dat drumul lui Bridget.

Nu ştiu cum a reuşit, dar mi-a pronunţat numele de parcă era un preludiu. Am inspirat adânc, emoţionată.

— Bună, Wolf.

A ridicat o sprânceană, dar a continuat să zâmbească. Dumnezeule, era splendid.

— Cum ai reuşit să ajungi acasă? a întrebat Bridget.

— Am găsit un zbor mai devreme. M-am gândit c-ar fi distractiv să vă surprind pe toţi.

M-am întors din nou spre cartofi, însă mâinile îmi tremurau. I-am simţit căldura înainte să vorbească.

— Văd că nu ai exersat.

— Exersez acum. Mama ta e o dictatoare, i-am spus, uitându-mă peste umăr.

Privirile ni s-au intersectat şi s-a produs un clic instantaneu.

Felix a chicotit.

— Chiar e. Pot să-ţi arăt?

A arătat spre cuţit. I l-am dat, dar a dat din cap.

- încearcă din nou.

Mi-a îndreptat mâna şi am simţii un fior trecând din degetele hri spre baza spinării mele.

— Aşa.

Fclix s-a dat la o parte şi s-a rezemat de masă, *privindu-mă*. Asta n-a făcut decât să-mi crească emoţiile şi să-mi tremure şi mai tare degetele.

— O să stai pur şi simplu *acolo,* să mă priveşti de sus?

— Nu sunt mult mai înalt decât tine. Nu am cum să te privesc de sus.

M-am întors spre el.

- Umerii tăi parcă au trei metri lăţime. Mă priveşti de sus.

— E adevărat, chiar asta faci, a spus Bridget, ridicând curăţătorul de legume.

— Atunci o să mă duc să fac un duş, a puihit Felix.

Ar fi trebuit să fiu atentă la cuţit, dar m-am uitat la Felix. Privirea lui dansa. Nu era neapărat fierbinte, dar sigur mă tachina.

— Nu prea cred, i-am şoptit şi el a râs.

Pentru că nu avea să se mai întâmple aşa ceva între noi. De data asta, avea să *fie altfel. Nu* conta că Felix arăta ca personificarea sexului.

— Cum vrei, a şoptit el.

Apoi m-a lăsat să mă ocup de cartofi şi să mă gândesc la el făcând duş.

A stat pe lângă noi toată ziua, ajutând cu sosul de merişoare, aranjând masa cu Bridget, povestindu-ne despre hotelul la care stătuse în Lisabona, despre castelele pe care le vizitase în Sintra, lichiorul de cireşe şi vinho verde. *Când Bridget l-a* întrebat de planurile pentru căsuţe, le-a descris cu *detalii* atât de vii, *că* puteam să-mi imaginez cum mă plimbam prin camere şi păşeam pe verandă.

•líxa'va mi mod ˝I$^{wU'}$ ‘,$^{T'}$ ” tomgliil $^{<‘>l}$ hlnforul ** $_{wlc}$ţor. luvni pe cniv nu I observasem hiulnle. l’Arca ţjjţj'i

de uhitnn tun A viliül îl vAzusoin. ítml matur.

IJCÍHA am maucal stridii În cuptor eu şuncA şl sos ^vesterslürc (UH preparat australian pe *vnrn Mlles* **l-a prezentat familiei în vizlln din neon varA), unnalc dr inltvsn. ganiiturA. dovleiic. piuit', fasolo verde, nap zdro bit şi varra de Bruxelles. A fost O cnnlllnle nlwirdA de mâncare. Am mi'mcnt perli! Ín plus din lőnie.**

|.i masă eram mai mulţl decât de ohleel. liouA perechi de bunici, doi verişori şl o mAluşA. Iar locul ora mic. Eram toarte conştientă do prezenţa Iul hellx lângA nune. Ştiam eă ni se lovcnu coaiele ciind mâneam. (’A ni s-au atins degetele vând ml-a dai lava cu curcan şl *un* **curent a trecut din degetul lui mic lulr al meu. Nu mA putvam gândi la altceva decât la elit de bine mirosea, cili de cald ii era (ţapul lângă mine. cât do bine se potrivea corpul lui cu al meu. ('tind m u lovit din greşeală peste genunchi, aproape am sărit de pe scaun. iar asin I a lAcul să râdă iiuvt.**

Volumul sunetului din casa lamlllcl Clark, mimAnil de voci care concurau sA lio tmziie şl se suprapimeaii În discuţii vesele în contradictoriu şl glumo n írtéul ca doar eu să aud când Eelix mi-a şoptit la ureche:

- **Te tulbur, l.ucv?**

- **în mciuncaz. I-am rAspuns, coueenlrfindii mâ la tarfurin meu.**

- **Hnmim. a zis el. gust Aud ganilliiiti.**

- **llmtimi, i-um spus şl eu, InlIgAnd Inreullţa Intr o păstaie.**

Restul serii n-am viabil docili puţin („dA ml sosul'', •dâ-ini sarea"), dar l-um simţii privirea aţlnlllA asupra mea când am strâns masa şl am scos jocul Trivial l'msull (ând Bridgi’t s-u aşezai la plan la miezul nopţii şl loţl s an

strâns în jurul ei cu paharele de whisky să cânte *Let it b*$_e$ m-am trezit holbându-mă la el şi el la mine, Felix avea o voce frumoasă, adâncă şi clară, şi privirile ne-au rămas

împletite pentru restul cântecului.

Mă oferisem să-i eliberez vechea lui cameră, dar a spus că n-avea nicio problemă să doarmă pe canapeaua extensibilă din camera cu televizorul. M-am spălat pe faţă, m-am schimbat în cămaşa de noapte şi mi-am împletit părul, deşi încă îmi tremurau degetele. M-am întins, dar tot n-aveam stare. Chiar dacă Felix nu mai dormea în patul ăsta, puteam să jur că-i simţeam mirosul pe cearşafuri. Cred că m-am foit cam o oră. Mă simţeam ca un sparkler care nu se mai stinge. Sfârâiam şi luceam în întuneric, arzând încontinuu. Niciodată nu mai fusesem atât de frustrată sexual. Niciodată nu dorisem pe cineva aşa cum îl doream pe Felix. în casă era linişte, toată lumea se culcase de mult. M-am ridicat din pat şi m-am plimbat prin dormitor.

Chiar ar fi atât de greşit dacă m-aş strecura jos şi m-aş băga în pat lângă Felix? Nu era ca şi cum Bridget îmi spusese în mod explicit să nu mă culc cu el. Regula fusese să nu *mă îndrăgostesc* de el şi nu aveam de gând să fac asta. însă n-aveam nicio problemă să-i simt buzele şi atingerile peste tot.

M-am dus Ia uşă, dar am ezitat. M-am întrebat dacă n-ar fi mai bine să mă întorc.

— La naiba cu asta, am şoptit.

Meritam un orgasm. Sau şapte.

Am deschis uşa şi m-am strecurat repede la parter. Am bătut aşa cum îmi arătase cu doi ani mai devreme. Cioc, cioc, pauză, cioc.

Felix tocmai îşi trăgea un tricou pe el când a deschis uşa. Era în pantaloni de pijama şi avea o expresie foarte surprinsă. Pentru o clipă, niciunul dintre noi n-a spus nimic.

Acum că eram aici, nu ştiam ce să fac în continuare. ,

Am folosit bătaia noastră, am şoptit.

Uitasem de asta, a zis Felix zâmbind. Te gândeşti la ceva anume, Lucy?

- Da. La tine.

Ne-am privit o fracţiune de secundă, apoi Felix m-a de talie şi m-a sărutat cu disperare. Exact asta îmi joseni, dar tot am fost şocată de cât de rapid a avut loc sârutul şi genunchii au început să-mi tremure. M-a ţinut mai strâns de mijloc şi am gemut.

S-a retras puţin, gâfâind şi zâmbind.

- Ne mutăm înăuntru?

Abia atunci mi-am dat seama că stăteam în uşă. M-am uitat peste umărul lui, la camera cu televizorul.

— Niciodată n-am fost în stare să refuz o canapea extensibilă.

Felix a râs şi m-a tras după el, închizând uşa, după care m-a lipit de el. M-am topit la pieptul lui când ne-am sărutat din nou şi îl mângâiam pe umeri. M-a prins de ceafa şi mi-a înclinat capul, limba lui plimbându-se fierbinte peste a mea. Nu exista spaţiu între noi, doar straturi de material şi el, deja tare. Era ca sexul. Felul în care mă devora, felul în care mă frecam de el şi corpul meu îl căuta înfometat. Mai fusesem sărutată de Felix, dar niciodată aşa.

Şi-a plimbat degetele peste una dintre împletiturile mele, apoi a aranjat-o după umăr. S-a concentrat pe dantela de la gât, desfacând funda subţire de satin, însă cu mişcări foarte lente. Apoi m-a sărutat pe claviculă.

— Suntem de groază. Am spus că n-o să facem asta.

Am tresărit când i-am simţit dinţii şi apoi buzele urcându-se pe gâtul meu.

Pulsul îmi bubuia sub atingerea gurii lui.

Putem să ne oprim, a spus Felix, care şi-a apropiat din nou buzele de ale mele.

Dar nu m-a sărutat, ci a aşteptat.

— Nu, vreau mai mult.

Mi-a mângâiat buza de jos şi i-am supt degetul. A gemut.

— M-am gândit întruna la tine. La cum arăţi goală. La sunetele pe care le scoţi când ai orgasm. Sunt ca un puşti de 14 ani, am avut erecţie din clipa în care am intrat pe uşă. Eşti o minune.

Cuvintele lui au pus gaz *pe foc.* Felix a mai vrut să spună ceva, dar l-am oprit cu un sărut. Orele în care mă preiacusem că nu voiam să-l simt lipit de mine dispăruseră. Sărutul a fost disperat. Buze lacome şi limbi înfometate. Mâini înfăşurate în jurul taliei. Şolduri care se legănau.

L-am zgâriat când i-am dat jos tricoul. Mi-am plimbat degetele peste părul de pe piept, peste umerii lui puternici, *apoi l-am* sărutat *pe* gât. Am tresărit când i-am simţit palma aspră peste coaste, şold, apoi pe coapsa mea.

— Poţi să-mi faci o favoare? m-a întrebat.

— Sunt sigură că sunt puţine lucruri cu care n-aş fi de acord acum.

Mi-a ridicat cămaşa de noapte, apoi mi-a ghidat mâna spre tivul ei.

- Poţi s-o ţii?

— Pot s-o dau şi jos.

- Nu, îmi place să-mi imaginez tot ce se ascunde sub ea, a zis el, îngenunchind. icioarele despărţite, a dat la o simtiti7?’ dar aP0' m‘am încOrdat toată când *'am simţit buzele pe coapsa mea interioară M-a muscat

parte dantela lenjeriei şi gustat până am început să tremur.

- Dacă ai impresia că sunt destul de în formă cât să stau în picioare pentru asta, mi-ai supraestimat nivelul de fitness, i-am şoptit şi am simţit cum m-a străbătut râsetul lui. Vorbesc serios, nu prea trec pe la sală, am adăugat, trăgându-l de umeri.

— Linişte, a spus el, ridicându-se cu un zâmbet pe buze.

M-a sărutat pe tâmple, obraji, în colţul gurii, în timp ce mi-a dat jos cămaşa de noapte şi am căzut împreună pe saltea. Arcurile au scos un zgomot puternic şi am îngheţat. Felix era pe mine, iar zâmbetele noastre se amestecau.

Nu s-a mişcat câteva secunde. Avea mâna peste coapsa mea şi, de parcă a simţit cât de încordată eram, a spus:

— Uşa e încuiată, Lucy. Cel mai rău lucru care poate să se întâmple e să bată cineva în ea.

— Asta ar fi oribil.

Dar apoi degetele lui Felix s-au mişcat între picioarele mele, unde tot corpul tânjea să fie atins, şi au fost urmate de gura lui. Când mi-a dat jos chiloţii, mi-a pus piciorul peste umărul lui şi mi-a spus cât îi plăcea gustul meu, am uitat de mine. Mi-am pus mâna peste gură când am terminat, dar Felix nu s-a mişcat. A rămas între picioarele mele, sărutându-mă, până m-am întins după el. S-a ridicat cu un zâmbet satisfăcut şi a scos un prezervativ din ghiozdan. M-am întrebat câte o fi folosit în excursia lui.

— îmi place să fiu pregătit, a spus când mi-a văzut expresia.

Şi-a dat pantalonii jos şi a rămas gol în faţa mea, pielea strălucindu-i în lumina lunii.

Am rămas blocată când l-am văzut. Imaginea cu Felix gol-goluţ era atât de extravagantă, că m-ar fi pufnit rasul dacă n-aş fi vrut să ating fiecare parte din el. Umerii lui erau enervanţi, sculptaţi în mod intenţionat, sau cel puţin asta am presupus. Nu credeam că poţi să arăţi ca Felix dacă nu petreceai timp la sală. Dar era sculptat şi m alte locuri, mai puţin evidente. Zona de la subraţ, de o parte şi de alta a pieptului, era lucrată, ca şi cum ascundea nişte aripi sexy. Şi avea liniile alea gemene care stră- băteau diagonala de deasupra pelvisului.

M-am întins după mâna Iui şi s-a urcat peste mine. S-a aplecat peste pieptul meu şi a părut să se piardă acolo. M-am foit sub el, dorind să-l simt în mine fix în momentul ăla. I-am spus asta printre gemete şoptite. S-a ridicat în genunchi între picioarele mele şi şi-a pus prezervativul, iară să-şi mute privirea de la mine.

— Ridică-te un pic.

L-am ascultat şi m-am ridicat pe coate. Felix mi-a dat jos unul câte unul elasticele cu care erau prinse împletiturile şi şi-a plimbat degetele prin părul meu.

M-am întins şi părul mi s-a revărsat peste pernă, însă nu mi-am mutat privirea de *la el.* învăluit în întuneric, m-a analizat, a înghiţit o dată în sec, iar în clipa aia, am simţit că ceva s-a schimbat. încărcătura dintre noi era în continuare acolo, dar în loc să fie *o* scânteie, era cumva mai apăsătoare. Felix m-a mângâiat, apoi mi-a tras şoldurile mai aproape, până când era lipit de mine. S-a lăsat peste mine, până când nasurile aproape ni s-au atins.

— Am uitat cât de bine e, i-am spus.

— Eu nu, a zis, sărutându-mă.

Ne-am privit, iar timpul a părut să stea în loc.

- Să nu te îndrăgosteşti de mine, Felix Clark. E regula numărul trei.

— Nici prin cap nu mi-ar trece aşa ceva.

Felix a început să mă pătrundă, întinzându-mă lent, iar asta m-a făcut să gem. S-a oprit şi mi-a dat o şuviţă după ureche.

— Şşş, Lucy.

Nu s-a grăbit şi m-a pătruns până când şoldurile i s-au lipit complet de ale mele. Nu se mişca, dar îl simţeam pulsând în mine.

- Eşti bine?

— Vreau mai mult, i-am zis, înfăşurându-mi braţele înjurai lui.

S-a retras aproape complet, apoi m-a pătruns din nou, în acelaşi ritm lent. Era cea mai plăcută tortură posibilă. Când s-a ridicat în genunchi, mângâindu-mă cu două degete, am tresărit surprinsă. De obicei corpul meu nu era pregătit aşa de repede pentru o a doua rundă. Doar cu Felix puteam să fac asta. Cu cealaltă mână mi-a acoperit gura şi mi-am ridicat şoldurile când am simţit fiorul neaşteptat provocat de gest. Patul a scârţâit.

— Crezi că poţi să nu te mişti şi să nu scoţi niciun sunet? m-a întrebat.

Am şoptit că da, dar când a început să mă mângâie, i-am gemut în palmă. Felix a zâmbit, arogant.

în viaţa mea n-am simţit ceva atât de plăcut ca mâna lui peste gura mea, degetele lui între noi şi ritmul pe care-l stabilise. Mă simţeam ca nisipul peste care se spărgeau valurile. Când mi-a îndepărtat picioarele şi mai mult, pătrunzându-mă mai adânc, i-am şoptit numele în palmă.

- Ador când spui asta.

Şi-a mişcat şoldurile în cerc. Senzaţia m-a făcut să închid ochii, iar Felix şi-a mutat mâna de la buzele mele la unul dintre sâni. A luat sfârcul între degetul arătător şi cel mare, iar eu mi-am muşcat buza de jos.

— Spune-l din nou, Lucy.

Pclix, am şoptit. Vreau mai mult.

nni stat împleticiţi şi am încercat să ne reve-

nim> în timp ce Felix mă săruta pe buze şi pe *obraji.* S-a mutat pe salteaua de lângă mine, trăgându-mă după el Şi

lipindu-mă de pieptul lui. N-a trecut mult până am adormit amândoi.

M-am trezit în clinchetul blând al clopoţeilor. Era un sunet drăguţ, liniştitor, ca şi cum stelele se trezeau la viaţă. Patul s-a mişcat, iar Felix şi-a luat braţul de pe talia mea şi piciorul dintre ale mele. A oprit alarma şi s-a aşezat pe marginea saltelei, stând cu spatele lui excepţional la mine.

— Cât e ceasul?

- Patru jumătate. M-am gândit că poate o să vrei să te duci sus înainte să se trezească lumea.

Vreau mai mult, Felix, ţipa corpul meu.

S-a uitat peste umăr şi m-am ridicat. Acum stăteam faţă-n faţă.

— Bine.

Felix m-a mângâiat pe obraz. Apoi peste buze şi şi-a apropiat gura de a mea.

— Mă bucur că te văd din nou. Mereu ne simţim bine.

Râsul meu a fost ceva între un horcăit şi un hohot.

— Foarte bine.

— Mai bine de atât nu m-am simţit tot anul ăsta, *a zis Felix* zâmbind.

— Tocmai te-ai întors din Portugalia. Sunt convinsă că excursia până acolo a fost punctul culminant al anului.

Privirea i-a dansat într-un mod minunat.

— Lucy... Lisabona... E greu de spus care experienţă e mai memorabilă.

_ Dacă e aşa, atunci trebuie să-ţi faci un itinerar mai bun.

_ Itinerarul ăsta e perfect pentru mine, a zis, apropiindu-şi nasul de al meu.

Ne-am sărutat din nou şi am pierdut noţiunea timpului. a sensului şi a tot ce nu însemna buzele, mâinile şi limbile noastre. Când ne-am separat într-un final, privirile noastre au rămas unite. Felix şi-a pus palma peste obrazul meu, în timp ce degetele îi erau afundate în părul meu. Era un gest nou şi tandru, care mi-a dat emoţii.

- E totul în regulă între noi, nu-i aşa? Putem să ne purtăm normal unul în preajma celuilalt? am şoptit.

Felix şi-a luat mâna de pe faţa mea şi a zâmbit.

- Da, puterii să ne purtăm normal.

CAPITOLUL 19

în prezent
Şase zile până la nunta lui Bridget

Când mă trezesc în vechiul dormitor al lui Felix, iar camera e luminată şi ceasul arată ora zece şi jumătate, prima reacţie e să mă panichez.

O sun imediat pe Farah.

- Ar fi bine să fie important, Lucy. Acum pregătim livrările.

— Am dormit prea mult. Voiam să mă asigur că n-am ratat nimic.

O aud bombănind.

— Ai stabilit altă oră la care să te întâlneşti cu Lillian şi să vorbiţi despre contractul cu restaurantul?

— Da, mâine-seară. O să mă întorc la timp.

— Minunat. Până atunci, vreau să te porţi de parcă eşti în vacanţă. Bucură-te de ultima ta zi acolo. Uită de noi şi, pentru sănătatea mea mintală şi a ta, te rog frumos să te duci naibii.

îmi închide şi eu rămân cu ochii-n ecran. Nu cred că Farah mi-a mai zis să mă duc naibii până acum. Momentele în care îşi manifestă frustrarea fac parte din gama restrânsă *de emoţii pe care le* permite celorlalţi să le vadă.

fi găsesc pe Bridge! şi pe Felix în bucătărie, stând ,., X'ta celuilalt, bând ceai şi vorbind în şoaptă. Felix unul m . nlă vede primul.

Am stat pe plajă aseara şi am vorbit până am în-ut să tremur. Aş fi stat acolo toată noaptea, dacă Felix "'ar fi observat. Aş fi stat lângă el până îmi clănţăneau d'ntii Ş'îmi în8hei au de8etele- Ne-am spus noapte bună în bucătărie pe la două dimineaţa.

- Ce s-a întâmplat? mă întreabă, iar Bridget se

întoarce pe scaun.

- Eşti bine, Bee?

- Am dormit prea mult. M-am panicat că poate a luat foc florăria sau că tipul care livrează a anulat totul, sau a picat website-ul sau răcitorul s-a stricat peste noapte sau Farah a făcut toxiinfecţie alimentară sau o mulţime de alte dezastre care ar putea să se întâmple înainte de io dimineaţa.

Felix şi Bridget mă privesc îngrijoraţi. Acum se vede mai clar ca oricând că sunt frate şi soră.

— Dar totul era bine? întreabă Bridget.

-Da.

Inspir adânc şi afişez un zâmbet, însă Bridget vede foarte clar dincolo de el, pentru că se ridică şi mă ia în braţe.

- Dragul meu cartof dulce. Hai să mănânci ceva. Wolf s-a oferit să facă micul-dejun.

— S-a oferit sau ai refuzat tu?

Mă uit la Felix, care se ridică deja de pe scaun.

— Puţin din fiecare, zice ea.

Nimeni nu s-a îmbrăcat ca să facă faţă zilei. Felix poartă pantaloni de trening, însă dacă te uiţi mai bine la ei, vezi că sunt de-a dreptul obsceni, iar ea e în pantaloni scurţi şi un alt tricou al tatălui ei. Pe acesta scrie

DE ISTORIE. SUBSTANTIV. E CA UN PROFESOR NORMAL, DOAR CĂ MAI TARE.

Sj?

~ Nu mă deranjează *să pregătesc micul-dejun* spune Felix, care se duce la *cafetieră.*

— *Mă* ocup eu de asta, îi spun.

Ma întind spre cutia cu filtre *din* mana lui. Ni se *ating degetele şi,* pentru *o clipă, stăm pe loc şi* ţinem cutia între noi. Cea mai mică bucată din pielea lui e lipită de cea mai mică bucată de piele a mea. E un gest inocent. O atingere neimportantă. Doar că inima mi-a luat-o razna, ca şi respiraţia. Felix îmi *mângâie* degetul arătător, apoi dă drumul cutiei *galbene. Totul se întâmplă* atât de repede, că am impresia că mi-am imaginat faptul că m-a *atins, dar e foarte posibil ca nici el să nu fi observat ce a* făcut. Poate *degetul lui* m-a atins din voinţă proprie. Poate şi coipul Iui îl trădează, Ia fel cum face al meu. Dar acum sunt terminată şi mi-l imaginez doar pe Felix gol, îngenuncheat în faţa mea în camera televizorului. Vărs boabele de *cafea peste* masă şi *pe jos.*

După ce curăţ, îmi umplu cana, iar cu mâna liberă îmi frec inconştient *zona* dintre gât şi umăr. Apoi văd că e cu privirea aţintită asupra mea. E mai aproape decât mă aşteptam. Aş putea să mă întind şi să-l *ating. Mă uit automat să văd* dacă *Bridget* a observat asta, dar nu e la masă.

— E la baie. Ce-ai păţit acolo? întreabă, arătând spre umărul meu.

- Am muncit 70 de ore pe săptămână.

— Vrei să te masez?

într-o fracţiune de secundă trec de Ia nuanţa mea naturală la un roşu intens şi mormăi indecisă.

- N-o să te muşc.

mânpâJ[1]“)" S, trâltiCes(:- Su at ca ; niŞte raze de soare care Xlaiiri le0Ceanului_ftcun^peacestFelix.Sepri- cepe la *flirtat. h* vme natural. Sunt imediat atrasă spre el.

__ E cunoscut faptul că mai muşti, spun eu.

îşi dă capul pe spate şi râde.

, Mai bine altă dată, îi spun.

Mâinile lui Felix pe corpul meu sunt unul dintre lucrurile pe care mi le doresc cel mai mult şi de care am nevoie cel mai puţin.

Bridget ne spune care sunt planurile pentru ziua de azi în timp ce mâncăm micul-dejun pregătit de Felix, omletă şi şuncă. O să vizităm Green Gables Heritage place în Cavendish şi o să luăm prânzul la cafeneaua Blue Mussel din North Rustico. O să-mi comand bere, midii cu lime şi supă cu fructe de mare. Bridget deja visează Ia desertul din fructe de mare. Apoi o să ne întoarcem să ne odihnim la Summer Wind, după care o să mergem până la Tyne Valley cu Zach, pentru campionatul de desfăcut stridii.

Dar când suntem pregătiţi de plecare, Bridget e cu ochii-n telefon.

- O să rămân aici, zice ea.
- Eşti sigură? o întreb, în.timp ce mă uit la Felix.
- Ar trebui să ieşi puţin din casă.

— Sunt bine, ne spune, deşi nu o cred.

- Bridget, dar vreau să fac asta cu tine. De dragul vremurilor trecute, îi zic.
- Nu pot acum. Plecaţi fără mine, îmi spune, fixân- du-mă cu privirea.

— Serios? Nu cred c-o să apreciez la fel de mult ca bne explicaţia lui Lucy despre cum nicio interpretare de-a ui Gilbert Blythe n-o să fie niciodată mai bună decât a lui Jonathan Crombie.

- Jonathan Crombie a fost magic, spune

Bridget.

. . ,[eram] mică am citit *Anne de la Green Gables* [e atatea ori]> că am reţinut toate *replicile.*

Râde şi, pentru o clipă, mi se pare c-am convins-o, dar apoi dă din cap.

— O să *ne uităm la film mai* târziu. Sigur avem DVD-uI undeva.

— Mai târziu e competiţia de desfăcut stridii, îi spun.

Ecranul i se *luminează cu* un mesaj nou.

— *Atunci o să* ne uitam altă dată. Trebuie să mă ocup de asta. Mergeţi voi doi.

Aşa facem.

CAPITOLUL 20

în prezent

Felix e tăcut în maşină, doar mai bate din când în când cu degetele în volan. De obicei nu e agitat.

— Bridget chiar s-a purtat ciudat, nu-i aşa?

Mă uit la el, dar nu cred că m-a auzit.

- Felix?

— Scuze, nu te-am auzit, spune el şi se uită la mine.

— Am spus că Bridget s-a purtat ciudat.

— Cu mesajele?

— Da. Dar nu părea supărată. Crezi că-şi rezolvă problemele?

Felix ridică din umeri şi continuă să bată cu degetul în volan.

- E totul în regulă? îl întreb când intrăm în

parcare.

— De ce n-ar fi? mă întreabă el încruntat.

Bate din nou.

— Pari agitat.

în câteva secunde, i se înroşesc vârfurile urechilor.

— Sper că nu e din cauza mea.

Felix opreşte motorul şi mă fixează cu privirea.

— Nu mă agiţi, Lucy.

— Bine.

Ş ni că mai urmează ceva. Vreau *să-mi mut privirea,* ar nn-e imposibil. Observ că pata aia nu e doar căpruie' Are Şi puţin verde. Pata aia are culoarea alunei.

Se apropie de mine.

— îmi provoci o mulţime de stări, dar nu mă agiţi. Rămân mască, iar el îmi *zâmbeşte,* apoi spune:

— De obicei am emoţii în ziua competiţiei.

— Deci nu *ai emoţii din* cauza mea, dar stridiile au efectul ăsta asupra ta.

Râde şi îşi deschide uşa.

- Exact. Niciodată să nu subestimezi o bivalvă.

Green Gables *Heritage. Place e o fermă albă cu acoperiş* verde şi obloane, aflată pe vârful unui deal. Are un hambar şi o potecă ce şerpuieşte *printre copaci, iar* camerele sunt aranjate să arate ca *la* sfârşitul anilor 1800, cu decoraţiuni inspirate de cărţile cu Anne. *Casa a fost* deţinută de verişorii Iui Lucy Maud Montgomeiy. Când a scris *Anne de la Green Gables* în 1905, Lucy avea doar 31 de ani. Era cu numai *doi ani mai* mare decât mine. Pentru fundal, s-a inspirat din vizitele din copilărie pe care le

Pe proprietate se intră printr-un centru al vizitatorilor, *iar Felix şi cu mine* nu ne grăbim, admirăm locul şi *citim* plăcuţele despre viaţa autoarei. Mama ei *a murit de tuberculoză* înainte ca Lucy să împlinească doi *ani şi a fost* crescută de bunici.

făcea în acest *Ioc.*

— Am uitat cât de tristă e povestea ei, îi spun lui Felix când ieşim din clădire şi păşim în soare.

Frederica, prietena cea mai bună a lui Lucy şi verişoara ei, a murit de pneumonie la 35 de ani. Căsnicia Iui Lucy cu *un preot prezbiterian a fost una dificilă. Amândoi*

aveau probleme mintale şi erau dependenţi de medicamente. Se crede că Lucy s-a sinucis.

_ Dar uită-tc la asta, spune Felix.

Admirăm ferma. Sunt oameni peste tot. Mese de picnic unde familiile se opresc pentru o gustare, un cuplu care se pozează cu rândul în fata clădirii şi la intrarea în casă e coadă. Felix arată spre o adolescentă lungană, care ţine la piept un exemplar cu coperte albastre din *Anne de laGreen Gables* şi plânge.

— Uite câte vieţi a atins. Ăsta e un final fericit.

Soarele e puternic şi trebuie să-mi acopăr ochii ca să-l văd bine pe Felix.

— Ai dreptate. îmi place mai mult perspectiva ta.

Zâmbeşte larg şi îi apare o singură gropiţă perfectă.

— Hai să explorăm locul.

Tot sunt puţin abătută. Am văzut filmul CBC din anii ’80 şi urmarea sa de cel puţin 20 de ori, jumătate împreună cu Bridget. Ar fi fost drăguţ să fie şi ea aici. Mi-e dor de ea. îi duc dorul de când s-a mutat din apartament, însă când ne plimbăm prin casă, Felix şopteşte:

— „Mâine e o nouă zi, lipsită de greşeli.”

îl privesc surprinsă.

— Am citit cartea. Şi când eram mici, Bridget m-a obligat să văd filmul de o mie de ori.

E incredibil cât de mici sunt camerele şi cât de ciudat e tapetul. Deşi ştiu că filmele n-au fost făcute aici, mi le imaginez pe Megan Follows ca Anne şi pe Colleen Dewhurst ca Marilla bătând untul pe pridvor.

— „Sunt în abisul disperării”, zic eu când vizităm bucătăria.

— „Viaţa mea e un cimitir de speranţe îngropate”, răspunde el.

în scurt timp, obrajii mă dor de la atâta zâmbit.

— Ai prefera să fii „divin de frumoasă sau uluitor de isteaţă sau angelic de bună”? îl întreb pe* Felix când urcăm spre etaj.

Râde, apoi spune încet:

- „Sufletele înrudite nu sunt atât de rare p$_e$ câ$_t$ credeam.”

Dormitoarele sunt decorate astfel încât să ai impresia că tragi cu ochiul prin casa familiei Cuthbert. într-o cameră sunt vesta şi pălăria unui bărbat, în şifonierul alteia o rochie cu mâneci bufante.

Afară, Felix şi cu mine o luăm pe potecă, traversăm Lover’s Lane şi apoi podul din Haunted Wood. Nu spunem nimic, dar tăcerea e confortabilă. Poteca e îngustă, aşa că din când în când, ni se ating umerii, dar Felix nu se retrage în urma contactului şi nici eu n-o fac.

Dorinţa de a-l ţine de mână apare de nicăieri. Mă surprinde cât de intensă e. Doar la asta pot să mă gândesc când ne plimbăm prin pădure. Parcă am din nou 12 ani şi sunt la tabăra de vară, unde îmi plăcea de un consilier de 16 ani. îmi amintesc că s-a aşezat lângă mine în autobuzul care ne-a dus la râu, să înotăm, şi mi-am pus mâna pe genunchi, ca să mă ia de ea. Când ne-am dat jos din autobuz, el încă nu mă luase de mână, doar a spus:

- A fost plăcut să merg lângă tine, Lisa.

17 ani mai târziu, sunt atrasă de un tip de care probabil că n-ar trebui să mă simt atrasă şi mă întreb cât de teribil ar fi dacă l-aş lua de mână. M-a ţinut de mână aseară, însă pentru puţin timp, şi vreau să-mi simt degetele unite cu ale lui. Vreau să-mi simt palma mică în palma lui mare. Dar asta n-o să se întâmple niciodată. Să mă ţin de mână cu Felix ar însemna mai mult decât tot ce am făcut până acum. Ţinutul de mână e pentru iubiţi, nu pentru foşti amanţi.

Deja când urcăm dealul spre casă, piciorul meu stâng începe să riposteze. Nici dreptul nu e prea bine, într-un moment de revoltă a stilului, am decis să nu-mi pun adidaşi în valiză. M-am săturat să-i port în fiecare zi la muncă.

- Putem să ne oprim puţin?

Arăt spre o bucată de gazon sub un copac.

Ne aşezăm, cu picioarele întinse în faţa noastră. Felix poartă blugi, ca de obicei, şi eu o rochie de vară galbenă, cu bretele şi nasturi în faţă, precum şi cu buzunare generoase.

— Ai obosit?

— Mai degrabă picioarele mele.

Ridic unul şi arăt spre sandalele cu bretea.

- Le ador, dar ele nu simt la fel pentru mine. Sunt nişte sandale groaznice, dar frumoase.

Felix le studiază.

— Sunt foarte drăguţe. Cataramele roz sunt un detaliu simpatic şi se asortează cu rochia. Dar probabil că nu merită să-ţi pierzi un picior din cauza lor.

Ceva din faptul că Felix îmi revizuieşte încălţămintea mi se pare foarte amuzant.

— Ce e? întreabă în timp ce râd.

Are un zâmbet nedumerit.

— Nu ştiam că Felix Clark e şi critic de modă.

— Sunt plin de surprize. Arată-mi piciorul.

— Vrei să verifici cât de bine sunt făcute? îl întreb.

Mă întorc şi ajung cu faţa la el. Am genunchii îndoiţi şi picioarele lângă coapsa lui.

- Ceva de genul ăsta.

Mă ia de gleznă şi-mi pune piciorul stâng în poala lui. Desface catarama şi mă mângâie. Când tresar, se uită la mine.

— Am făcut asta involuntar, îi spun.

Zâmbeşte.

îmi dă sandaua jos şi o pune pe iarbă. Când începe să mă maseze, îi spun că picioarele mele sunt dezgustătoare. Că sunt murdare după mica noastră drumeţie.

np rn.t [1] -[S]??[ne Ins]^ [tac]> aşa *că-l ascult. Mă* reazem • . [e] f*",[as] să'Şi facă de cap cu degetele *mele de la* ^•[hlchid] ochii şi-mi îndrept *faţa spre* soare, pen- . [03] urmează să-i ofere piciorului meu un orgasm Şi nu pot să mă uit nici *la el, nici* la ce fac mâinile lui.

- Dă-l pe celălalt, spune el într-un *final.*

îmi ia glezna dreaptă şi *desface catarama. Acum picioarele* mele sunt în poala Iui Felix şi, *cu toate că mă* străduiesc să nu mă cutremur, n-am mai *fost aşa* relaxată de foarte mult timp N-am mai avut o zi aşa distractivă de când am fost pe plajă acum un an, tot cu *el. Oasele* mele sunt aur lichid. *Apăsarea de pe piept a dispărut. N-are cum* să fie doar aerul de pe *coastă. Sau masajul.*

— E plăcut, spun eu.

Deschid un ochi, ca să mă uit la Felix. *Deşi* ştiu că n-ar trebui să fac asta, îmi imaginez o altă lume, una imposibilă, în care Felix şi cu mine ne aparţinem unul altuia. *Mâinile lui pricepute. Stridii pe gheaţă. Nopţi petrecute* în îmbrăţişarea lui puternică.

Mă priveşte curios.

— *Pe* insulă?

— Sigur, pe insulă.

Cum să nu.

— Şi să mă odihnesc puţin. *Probabil lucrez prea mult.*

- *Atunci de ce nu te odihneşti* puţin?

Mă uit la cer.

- Nu *pot. Nu e momentul potrivit. Mi se* pare că alerg la un maraton, doar că nu există linie de final.

Azi nu sunt nori pe cer, doar câteva dungi albe în depărtare.

~ [Avem] ° °P°[rtuni]tate imensă la muncă, un contract care ar însemna lucruri importante *pentru* noi O să fie greu să orgamzăm totul ca să ducem treaba la capăt.

_ Poţi s-o feri

ţi întâlnesc privirea lui Felix. E atât de fermă. Atât de sigură- Din punctul ăsta de vedere seamănă cu sora lui.

-Da, ştiu că pot.

- Dar nu eşti sigură că vrei?

- Cum de ţi-ai dat seama?

- Lucy, te cunosc. Ştiu cum vorbeşti când eşti entuziasmată de ceva.

- Ştii cum fac când sunt excitată.

Râde.

- Ştiu ambele variante. Ştiu chiar mai mult de atât.

Felix îmi susţine privirea pentru o clipă.

- Cum ar fi dacă ai refuza contractul?

- Oribil. Imposibil. Aş simţi că am eşuat în afacere, că am dezamăgit-o pe Farah, care e foarte entuziasmată de asta. Mereu am vrut să demonstrez ce pot să fac cu În Bloom. Mereu am vrut să aibă succes, dar asta a părut şi mai important după moartea mătuşii mele. De parcă dac-o să pierd afacerea, o s-o pierd de tot şi pe ea.

Simt că mă emoţionez, aşa că zâmbesc. Uneori, asta mă face să mă simt mai bine.

— Dar n-o s-o pierd. O am pe Bridget alături şi nu ar permite niciodată aşa ceva.

Văd ceva nedefinit în ochii lui.

— Tu nu o să permiţi niciodată aşa ceva. Sunt sigur că Bridget a fost de mare ajutor, dar n-ai nevoie de ea.

Mă pregătesc să protestez, dar îmi ia din nou piciorul stâng.

— Nu ştiam că eşti aşa priceput la asta, spun eu, închizând ochii din nou.

- Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, Lucy.

Când ne întoarcem, trecem pe albe cu mesaje de la vizitatori, puse m sup anâ de Sunt scrise în engleză, franceză, japonez ? scrie: către copii. Mă opresc când ajung la unU p *Sunt*

CARLEY FORTUNE

aici acum şi totul e în regulă.

Pare scris special pentru *mine.*

ochiului

° foaie j,

văd pe Felix luând un pix şi scriind
pune într-un suport gol.

Sunt aici, acum, şi totul e în r

CAPITOLUL 21

Toamna, cu doi ani în urmâ

Bridget s-a mutat cu Miles în toamna aia, iar schimbarea a fost mai dificilă decât mă aşteptasem. Când stăteam împreună, am dansat multe nopţi în bucătărie în şosete, am vorbit până am rămas fără glas şi ni se închideau ochii. Când era bolnavă, îi făceam whisky fierbinte şi banane pisate pe pâine prăjită. Când plângeam, mă ţinea de mână. Dar acum avea slujba ei importantă şi iubitul cu care locuia. în timp ce viitorul se desfăşura în faţa noastră, un fior de teamă mi-a dat târcoale. îmbătrâneam. Ne maturizam. Venise ziua când nu mai dansam în bucătărie în şosete.

Am decis s-o las mai uşor cu mâncarea comandată, cafelele scumpe şi mersul la manichiuristă şi să păstrez apartamentul. Avea să fie greu, dar puteam să mă descurc. M-am convins că mi-ar plăcea să locuiesc singură. Puteam să transform camera lui Bridget într-un birou. Dar când ea şi Miles au plecat, m-am întins pe jos, în dormitorul ei gol, şi am plâns.

Eram atât de singură, acum că plecase. Voiam să umple cineva golul pe care-l lăsase. Până atunci, abordasem întâlnirile ca pe un bufet suedez. Nu mă concentrasem niciodată pe un singur preparat, nu-mi luasem niciodată un angajament faţă de o singură persoană.

Carter era prieten cu Miles şi ieşiserăm la câteva întâlniri anul ăla, dar după ce s-a mutat Bridget, am început să n vedem mai des.

Era cu câţiva ani mai mare decât mine şi lucra în vânzări pentru o companie tehnologică. Era un post n care-l ura, dar care îi aducea un salariu destul de bun cât să nu se plângă. Avea maniere, un ceas de calitate şi

consilier financiar. în plus, era chipeş, înalt, suplu şi emana succes. Mama l-ar fi plăcut, iar asta îmi aducea o satisfacţie mai mare decât ar fi trebuit.

Stacy nu înţelegea de ce petreceam aşa mult timp împreună şi mi-a spus asta cât mâneam spaghete cu chiftele împreună cu Bridget. Stăteam la locurile noastre, la masa din bucătărie a mătuşii mele, când, dintr-odată, mi-a spus că nu crezuse vreodată c-o să fiu cu o persoană aşa fadă.

— Nu e fad. E în regulă, am spus.

— E puţin fad. îmi reaminteşte de tatăl tău, a spus Bridget, cu gura plină de paste.

— Nu mă ajuţi deloc. Şi e dezgustător ce ai spus.

— Lucy, meriţi mult mai mult decât un tip care e doar în regulă. Ar trebui să ai un partener care simţi că te face să zbori.

M-am gândit imediat la Felix.

-N-am nevoie de asta acum. Am nevoie de companie.

— Se fac vibratoare pentru asta, a spus Bridget.

— Nu la asta mă refeream.

— Ştiu, a zis Stacy, care m-a sărutat pe frunte.

Pentru restul serii, n-am putut să mi-l scot din minte pe Felix. Am adormit gândindu-mă la modul în care m-a sărutat anul trecut, de Ziua Recunoştinţei, şi l-am auzit şoptindu-mi: *Eşti o minune.*

Apoi a venit furtuna.

Când uraganul Fiona se pregătea să lovească Insula prinţului Edward în septembrie, l-am urmărit pe telefon. Teama se intensifica cu fiecare articol care prezicea că avea să fie cel mai puternic cu care se confruntase Canada atlantică vreodată. Pene de curent. Avertismente de pre-cipitaţii- Avertismente de vânt puternic. Avertismente de inundaţii. Posibile eroziuni ale ţărmului.

Cum Summer Wind se afla pe coastă, Ken şi Chris-tine au plecat să stea cu bunicii lui Bridget şi Felix. Dar

partea de est a insulei, unde stătea Felix, urma să fie ţinta furiei uraganului şi până şi lui Bridget a părut să-i fie teamă. Carter şi cu mine aveam bilete la simfonie în seara când a lovit Fiona. Roy Thomson Hali era o clădire mare, şi cu toate astea m-am simţit captivă. Muzica părea ameninţătoare, iar toţi de pe scenă erau îmbrăcaţi în negru, ca la o înmormântare.

Am aflat de la Bridget că locuinţa lui Felix fusese zguduită în noaptea furtunii. N-a avut electricitate săptămâni întregi. Dar era bine. Casa lui era intactă. Salt Cottages erau în construcţie atunci şi erau de asemenea neafectate. Peste tot erau copaci dărâmaţi. Unul căzuse periculos de aproape de maşina lui. Acoperişul unui vecin fusese luat de furtună. Felix era norocos.

Summer Wind însă n-a avut atâta noroc. Ferestrele dinspre partea de nord a clădirii au fost distruse. Camerele cu vedere spre mare erau ude. Şindrilele din cedru fuseseră smulse din lateralul clădirii.

După ce Felix a avut din nou curent, Bridget i-a spus să se urce în avion şi să îi facă o vizită.

Era o seară de miercuri în octombrie, iar Bridget şi cu mine eram împreună, chiar dacă nu ne făceam măşti de faţă şi nu comandaserăm mâncare thailandeză. Stăteam pe veranda din spate a unui bar din zona de vest, cu Miles şi Carter. Era una dintre rarele ocazii când ni

„„„. ! Sli I pr° 8rami, le. Spatitil era înconjurat de sticli P mru lunile mai reci şi plin de plante. Era ca o serii care burrata. La masă era şi un al cincilea scaun, dar gol. Felix trebuia să ajungă în orice moment.

Asta avea să fie a doua lui vizită în Toronto. El şi Ken o conduseseră pe Bridget în oraş în primul ei an la universitate. îi căraseră lucrurile în holul clădirii, mâncaseră aripioare la un pub de lângă campus, petrecuseră o noapte la un hotel din nord, apoi plecaseră. Traficul de la ora de vârf, ziua de ridicat gunoiul într-o vară târzie şi faptul că studenţii boboci sunt un dezastru – toate astea au format o combinaţie care nu lăsa cea mai bună impresie despre Toronto.

Potrivit lui Bridget, Felix ieşea acum cu un paramedic pe nume Chloe. Vestea m-a surprins. Felix nu mai avusese o relaţie serioasă de când se despărţise de Joy, în urmă cu patru ani.

- Bee. Piciorul, m-a atenţionat Bridget.

Mi-am cerut scuze. Nu mi-am dat seama că o loveam. N-ar fi trebuit să am emoţii să-l văd pe Felix din nou. Eram amândoi în relaţii, pentru prima oară de când îl întâlnisem. Cu toate că noaptea petrecută de Ziua Recunoştinţei anul trecut păruse să însemne mai mult decât înainte, ziua următoare ne-am purtat normal şi ne-am despărţit cu o îmbrăţişare amicală *la* aeroport. De data asta avea să fie altfel. în sensul bun, mi-am spus.

— Wolf, *ai ajuns!* a exclamat Bridget, uitându-se peste umărul meu.

S-a ridicat şi l-a strâns cu drag de obraji, după care Felix şi-a lăsat geanta jos. Nu-l mai văzusem de 12 luni şi arăta grozav. Mai matur. Barba era în continuare scurtă, dar de data asta şi părul era tuns scurt. Buclele nu i se mai revărsau peste frunte. Purta o geacă de piele care părea îX^rFraîmb?t^y>?i P6Ste ghetele de piele

rta costum, iar Carter avea un pulover de caşmir peste p" ă> dar pentru o persoană atrăgătoare ca Felix, părea fie o mişcare strategică. Ne-am îmbrăţişat politicos, i l-am prezentat pe Carter şi s-a aşezat lângă mine.

_ Cât o să stai? l-am întrebat, încercând să nu mă holbez.

Părea un truc de magie. Felix era aici. în oraş. Pe verandă. Lângă mine.

- Doar câteva zile. Faianţa pentru băile de la căsuţe o să fie livrată în sfârşit sâmbătă. Vreau s-o instalez cât mai repede, ca să chemăm fotograful după. Vrem ca website-ul să fie gata când oamenii o să înceapă să-şi rezerve vacanţele de vară.

N-am avut niciun motiv să am emoţii. La cină totul a fost relaxat. Distractiv. Natural. N-au fost momente ciudate sau priviri cu subînţeles. Felix ne-a povestit cum a fost să vină în Toronto, cum luminile au strălucit în portocaliu şi alb pe cerul nopţii şi apoi a observat artificii explodând în toată zona. Femeia de lângă el i-a explicat că erau pentru Diwali, dar a părut să fie un bun-venit special. O singură dată l-am surprins pe Felix aruncându-i o privire lui Carter, când acesta se juca cu o şuviţă din părul meu.

Carter avea o prezentare dimineaţa următoare pentru un client şi a plecat când am comandat ultimul rând.

— Dacă ai timp, ar trebui să treci pe la În Bloom mâine. O să fiu până la şase, i-am spus lui Felix când ne-am luat rămas-bun în faţa restaurantului.

— Sigur, poate o să vin.

Când ne-am îmbrăţişat, m-a strâns puţin mai tare decât o făcuse mai devreme.

Ziua următoare a trecut fără niciun semn de la Felix, dar nu eram surprinsă. îi făcusem o invitaţie care Păruse de complezenţă, iar el îmi oferise un răspuns pe

Dentri^Â [8] P^ecat devren'e» ca să se pregătească pentru o reprezentaţie.

~ E plătită bine, mi-a zis.

■z incu'at uşa, am închis casieria, am pus banii în seit şi mă pregăteam să dau cu mătura, când am auzit o bataie la uşă.

Cioc, cioc. Pauza. Cioc.

Mâinile mi-au îngheţat pe mătură, dar nu am ridicat privirea până când nu am auzit ciocănitul din nou.

M-am uitat şi l-am văzut pe Felix de cealaltă parte *a uşii. Avea* căciula trasă peste urechi şi aburul care ieşea când respira arăta cât era de frig afară. Înainte să-l întâlnesc pe Carter, am avut fantezii care începeau fix aşa, cu Felix venind la florărie după terminarea programului. Am visat că-l lăsam înăuntru şi el mă săruta înainte să apuc să-l salut. îl trăgeam în birou, îi deschideam şliţul şi îi arătam cât de mult îl doream.

I-am făcut cu mâna, el mi-a răspuns la fel, dar nu m-am mişcat. Nu ştiu exact cât timp m-am holbat pur şi simplu. N-am crezut c-o să vină.

— E frig, Lucy, mi-a spus şi atunci mi-am revenit.

Nu am întrerupt contactul vizual când mă îndreptam spre uşă. De fapt, nici nu cred c-am clipit. Am desfăcut zăvorul şi Felix a intrat.

— Ai venit!

— E în regulă?

Poartă-te normal, mi-am spus.

- Bineînţeles. Intră.

După ce *am preluat În Bloom de la* mătuşa mea, am redecorat-o *complet, mergând pe stilul de fermă urbana. Scânduri pe pereţi,* vopsite cu Cloud White, accesorii *spate Hori? 7 Să nWre d « în St<ijar apfOape de P artea din* spate. *Florile* le-am pus m găleţi din oţel galvanizat şi

aranjat pe culori pe peretele opus uşii. Astfel, eliberau întâmpinaţi de un curcubeu de flori în clipa în *K* păşeau înăuntru. în zilele cu soare, lumina intra pe fciestre şi mi se părea că stau în cel mai frumos loc din Toronto. Dar arăta şi mai incredibil când cerul era înnorat şi oraşul părea întunecat.

_ Deci ăsta e locul. E frumos, Lucy. E ca şi cum intru în primăvară, a zis Felix, în timp ce analiza locul.

A fost unul dintre cele mai minunate complimente pe care le-am primit vreodată, dar n-am putut să-i spun decât:

— Mulţumesc.

— Tu le-ai făcut?

Stătea lângă o găleată cu buchete, în care mai rămă-seseră doar două. Am schimbat şi florile când am preluat În Bloom. Stacy prefera aranjamentele dense şi dramatice. Dacă era vreo cală în apropiere, mătuşa mea o punea într-o vază. Ea era uimitoarele grădini Butchart, în timp ce eu eram un pat de flori englezesc, simplu şi romantic.

— Doar pe ăsta, i-am zis, arătând spre buchetul de ranunculus galben deschis şi culoarea piersicii şi trandafiri.

-Câte?

Deja roşeam.

— Am închis deja casieria, dar e al tău. Consideră-l un cadou de bun-venit în Toronto.

— S-a făcut. Atunci fac cinste cu cina.

- Cină?

— Da. Asta dacă nu ai planuri.

Aveam. Şi mă priveau prin vitrina florăriei, cu sprâncenele ridicate. I-am făcut semn lui Stacy să intre, încă mai avea cheile locului. L-am văzut pe Felix analizân- du-mi mătuşa. Avea părul alb, tuns scurt şi buzele vişinii. *$ţ*^{ac}*y* ^{era} sora mamei, mai mare cu cinci ani, şi avea obrajii ca ai mei. Era îmbrăcată în roşu din cap până-n picioare – pantalonii, helanca din caşmir, haina de lână, toate erau într-o nuanţă de roşu intens. Era remarcabilă şi am văzut pe faţa lui Felix că şi el o considera aşa.

— Draga mea, ce am întrerupt?

M-a pupat pe obraz, în timp ce se uita Ia Felix.

- Stacy, el e Felix, fratele lui Bridget. Stacy e mătuşa mea.

- Ce distractiv, a zis ea. Sora ta e nepoata mea surogat. O iubesc. Vorbeşte ca un marinar, dar are o strălucire aparte.

— Mă bucur să te cunosc. Lucy îmi făcea turul locului. Arată incredibil.

Stacy l-a analizat.

- Aşa e, deşi nu pot să-mi asum meritul. Lucy *a făcut totul.*

Felix a încuviinţat.

— Se vede amprenta ei.

— Interesant, a spus ea, privindu-I în ochi şi zâmbind cu subînţeles.

Am presimţit că urma să spună ceva periculos.

— Felix, mătuşa mea şi cu mine avem planuri de cină, dar eşti binevenit să ni te alături.

I-am aruncat o privire lui Stacy, în speranţa că avea să înţeleagă că trebuia să se poarte cât mai frumos.

Stacy s-a uitat când la Felix, când la mine.

— leşiţi voi doi şi distraţi-vă *fără* mine.

— Dar nu ne deranjezi. Nu-i aşa? spun eu.

— în niciun caz. Lucy vorbeşte despre tine tot timpul.

L-am privit surprinsă. Chiar observase asta?

- Sună tentant, dar nu în seara asta. Lucy, o să ne vedem la cină duminică, împreună cu Bridget. Am comandat lasagna, a zis ea, zâmbind.

— Bine, ne vedem atunci.

- Mă bucur că te-am cunoscut, i-a spus lui Felix.

Apoi s-a întors spre mine.

- Draga ea, condu-mă până la uşă.

Din fericire, a aşteptat până am ajuns afară ca să-mi spună:

— E absolut delicios.

Dacă Felix nu ne-ar fi privit prin geam, cred că Stacy şi-ar fi frecat mâinile şi s-ar fi lins pe buze.

— Aşae.

Nu puteam să neg.

— Te-ai culcat cu el.

M-am înroşit imediat, pentru că nu era o întrebare. Ştia.

— Nu i-am spus lui Bridget.

— Trebuie s-o faci.

— N-a fost nimic serios şi acum oricum s-a terminat. Nu are rost s-o supăr.

— Lucy, nu cred că s-a terminat. Tensiunea dintre voi era palpabilă. Creatura aia superbă e fermecată de tine, şi la cum te-ai înroşit, aş spune că şi tu îl placi.

— S-a terminat. A fost doar o *aventură,* nimic mai mult. Nu înţeleg de ce faci să pară mai mult de atât. Asta în condiţiile în care te-ai opus aşa mult să mă întâlnesc cu Carter.

Stacy a oftat.

— Mi-e teamă că te-am influenţat aşa de tare, că nu mai ştii ce vrei de fapt. Eu mi-am trăit viaţa pentru mine, îmi iubesc independenţa. Nu cred într-o iubire unică.

Dar asta mi se aplică strict mie. Avem atâtea lucruri în comun, dar nu cred că suntem la fel şi din punctul ăsta de vedere. Ţie îţi plac oamenii, îţi place să ai grijă de alţii şi ca alţii să aibă grijă de tine.

Asta nu înseamnă că am nevoie de un bărbat.

— Bineînţeles *că nu.*

S-a gândit puţin înainte să vorbească.

— Cred că ţi-ar plăcea să ai un partener. Dar ai ales să ieşi cu cineva de care n-o să te îndrăgosteşti niciodată, îţi pierzi timpul cu Carter.

- N-ai de unde să ştii asta, i-am zis, deşi ştiam că avea dreptate.

— Ba da.

Stacy m-a pupat de două ori, apoi mi-a întâlnit privirea.

- Orice s-ar întâmpla, să nu ai secrete faţă de Bridget. Ai încredere în mine.

M-am întors spre Felix după ce a plecat mătuşa mea. Eram bulversată.

— Trebuie să termin treaba aici ca să închid, dar dacă nu te deranjează să aştepţi, putem să plecăm după, i-am spus, ducându-mă direct în spate după mătură.

Felix m-a urmat. M-a întrebat dacă poate să mă ajute cu ceva, aşa că i-am dat mătura în timp ce mutam florile în răcitor. înainte să plecăm, i-am înfăşurat buchetul în hârtie maro şi am pus o panglică mare cu dungi albe şi negre.

I-am dat *florile* şi i-am întâlnit privirea pentru prima oară de când m-am întors înăuntru. Am fost uşurată că n-am văzut niciun pic de pasiune în ochii Iui. Mătuşa mea se înşelase în privinţa Iui Felix. EI era cu Chloe, eu eram cu Carter. Poate că ăsta putea să fie începutul a ceva nou. Ceva mai sigur. Aşa cum ar fi trebuit să fie.

_ Eşti bine? m-a întrebat.

-Da.

Părea că eram în sfârşit pe teren stabil.

Mi-am luat haina şi ne-am plimbat pe Queen Street East spre barul cu vin unde mai mergeam cu Farah după muncă. Felix s-a oprit lângă vitrina unei librării independente.

- Hai să intrăm, i-am spus.

Ne-am uitat separat la cărţi. Eu m-am dus în secţiunea Casă şi grădină, iar Felix cred că s-a dus să caute ceva publicat înainte de invenţia automobilului. Răsfoiam *Floret Farm's Cut Flower Garden* când a venit. Avea în mână florile şi o pungă cu logoul librăriei pe ea.

— Te-ai mişcat repede, am spus, închizând cartea.

Felix s-a uitat la fotografia de pe copertă. Era cu o femeie care se plimba pe câmpuri, cu cizme de cauciuc şi un braţ de dalii portocalii.

A citit subtitlul cu voce tare „Creşte, recoltează şi aranjează uimitoarele flori de sezon". Apoi s-a uitat la mine.

— Pot să mă uit şi eu?

I-am dat cartea şi a răsfoit paginile.

— Autoarea deţine o fermă de flori în Washington. A început cu o grădină mică, pe care ea şi soţul ei au transformat-o într-o companie uriaşă care oferă produse, dar şi training celor pasionaţi de domeniu.

Ii urmăream pe Instagram şi le priveam pozele cu invidie şi admiraţie.

Felix s-a uitat la început, iar ochii lui au parcurs rapid pagina al cărei titlu era: „Plante-cheie pentru o grădină cu flori". Citea repede. Am observat asta în prima vară când l-am cunoscut.

‘Moe°pIX*rW ri ** ■ "‘a ı do n? ” ’P” W<

. e(;ut credeam că să-l privesc pe Felix în ochi era CP 9 o*1?1.1”8 uıtani la O bucată de gheaţă, dar mă înşela- nţ. Pnvirea lui era caldă, nu glacială. Când mă uitam în ochii Iui, era ca şi cum pluteam într-o lagună albastră.

— E prostesc.

— Nu mi se pare.

— Cred că, într-o zi, mi-ar plăcea să-mi cultiv propriile flori. Mi-ar plăcea *să* am o fermă.

Nu mai spusesem nimănui asta, nici chiar lui Bridget.

Felix s-a uitat în *ochii mei* câteva secunde lungi, timp în care eu m-am uitat la pata de căprui din ochiul lui drept.

— Vezi? Ţi-am spus că e prostesc.

— Ba nu e. *E perfect. Te şi văd la o* fermă, înconjurată de flori.

— E doar un vis.

— E un vis bun, a spus, apoi s-a dus spre casier şi i-a dat cartea.

— Nu trebuie să faci asta. Nu am o grădină şi balconul meu nu are destulă lumină cât să cresc ceva pe el.

— îndrăzneşte să ai visuri măreţe alături de mine, Lucy!

CAPITOLUL 22

Toamna, cu doi ani în urmâ

Când ne îndreptam spre barul de vinuri, i-am arătat locurile mele preferate din cartier. Peretele din lateralul măcelăriei. Cafeneaua cu cele mai bune prăjituri cu fulgi de ciocolată sărată. Felix avea o pungă de cumpărături într-o mână şi buchetul de flori în cealaltă. Arăta bine.

— Ce ţi-ai luat? l-am întrebat, după ce ne-am aşezat pe scaunele de la bar.

A scos un exemplar din *Dinţi albi* şi a pus-o pe masă.

— Nu e tipic pentru tine. De obicei citeşti lucruri scrise cu câteva decenii înainte să ne naştem.

A părut uimit că observasem.

— Am o listă cu titluri de literatură modernă.

— Am înţeles, am spus, în timp ce analizam lista cu vinuri.

— Au vinho verde.

Felix a arătat spre meniu şi am zâmbit. Se pare că şi el observase câteva lucruri despre mine.

Am comandat tapas. I-am povestit de Carter şi el mi-a zis de Chloe. Aceasta se mutase de curând pe insulă din Ottawa. Se întâlniseră în Charlottetown, când ea l-a

dTcât [618] W[ater] Ponce Corner Shop. Ieşeau deja

— Ai rămas în sfârşit iară turiste? am glumit când barmanul ne-a adus două pahare de vin alb.

Dar Felix n-a râs, doar şi-a înclinat capul.

— Oricum nu erau prea multe.

— Ei, fii serios. Nu sunt ofensată că n-am fost specială. Ştiu că foloseai lista de recomandări ca să obţii numărul de telefon al fetelor.

Felul în care m-a privit m-a făcut sa simt o durere în piept.

— Am trimis lista aia multor oameni. Am mceput-o deoarece ştiam că într-o zi, voiam s-o pun într-o broşură pentru invitaţii de Ia căsuţe.

— Asta s-a întâmplat acum trei ani. Nu ştiam că tu şi Zach vă gândeaţi la Salt *Cottages de atunci.*

— Da. Am început să facem planuri cu câteva luni înainte să te întâlnesc. îmi dau seama că arătam ca un ratat care desface stridii – care era părăsit de logodnica lui şi locuia cu părinţii Iui – dar în perioada aia economiseam.

— Nu *asta a fost* părerea mea despre tine.

Felix a ridicat dintr-un umăr. Nu ştiu dac-a făcut asta pentru că nu mă credea sau chiar nu-i păsa ce părere aveam

despre el.

— Mă rog, ideea nu e *că am rămas fără* turiste. Nu asta caut. Niciodată n-am fost genul care să vrea aventuri.

— Dar Joy te-a dat peste cap?

- Parţial, a spus, cu privirea fixată asupra mea. Şi-n plus, e greu să rezist unei femei îmbrăcate într-o faţă de masa, care-ţi spune că e larg deschisă.

Ochii i-au licărit. M-au tachinat.

- Cum ai putea să rezişti la aşa o replică?

- N-am putut, a fost imposibil.
- Mereu ţi-a plăcut să citeşti?

M-am gândit la copia din *întinsa Mare a Sargaselor* pe care o văzusem pe noptiera lui în acea primă noapte.

- Nu ştii că n-am fost la colegiu?
- Nu. De ce?
- N-am văzut rostul. Credeam că ştiu exact ce vreau să fac. Zach a mers la Dalhousie în Halifax şi când se întorcea acasă, vorbea despre atâtea lucruri. Idei noi, oameni noi, informaţii noi. Până şi felul în care se exprima se schimbase puţin. Cred că îi plăcea să-şi etaleze vocabularul. Dar am simţit că ratez ceva, aşa că l-am rugat să-mi spună ce liste de cărţi avea la şcoală. Le-am citit pe toate şi nu m-am oprit la ele. La început, nu voiam să rămân în urmă, dar apoi mi-am dat seama cât de mult îmi place să citesc. Părinţii mei aveau de lucru pe tot timpul anului şi venituri stabile, dar nu toţi de pe insulă au parte de asta, în afară de călătoria în Portugalia, n-am călătorit mult pentru că am fost atent cu banii, dar îmi place cum cărţile pot să te transporte aproape oriunde.

— Te-ai gândit să şi scrii?

Apărut surprins de întrebarea mea.

— Sunt sigură că te pricepi.

— Am un jurnal, dar majoritatea timpului scriu pe marginea cărţilor.

- îţi întinezi preţioasele romane? Sunt şocată, Felix Clark!

A chicotit şi, când ni s-au întâlnit privirile, am simţit căldura. Scânteia încă era acolo, dar într-un mod diferit. Nu mai era un sfârâit periculos, ci mai degrabă o Ş°aptă confortabilă.

— Deci ai vizitat Portugalia. Ce urmează pe lista ta? Şi-a muşcat buza de jos.

~ Nu pot să aleg. Peste tot. Oriunde. Franţa sau Italia. Un rucsac, trenuri, baghete, o carte bună intr-un

parc mare. Sau Anglia. Are o istorie literară aşa de bogată. Dar peste tot e atâta istorie. Germania. Turcia. India. Mi-ar plăcea să vizitez Japonia şi, datorită lui Miles, Australia. Scoţia. Brazilia.

— Acum nu faci decât să iei toate ţările la rând, am zis eu râzând.

— Dac-aş putea, le-aş vizita pe toate. Dar mereu m-aş întoarce acasă în PEI.

Am oftat.

- E şi locul meu preferat. Când sunt acolo, mă simt ca acasă.

— Poate că într-o zi ar trebui s-o transformi în casa ta. Ai putea să-ţi iei câteva hectare pentru ferma ta. Nu e aşa de scump ca aici.

Mă gândisem la asta, însă doar în trecere. Viaţa mea era în Toronto. Florăria, mătuşa, prietena cea mai bună. N-aş putea niciodată să locuiesc departe de ele. în plus, nu ştiam nimic despre gestionarea unei ferme. încă încercam să-mi găsesc ritmul la florărie.

— Poţi să-mi faci o favoare? am zis mai târziu, când am terminat o farfurie de brânză manchego cu miere.

Ultimele ore cu Felix fuseseră o uşurare. Poate aveam s-o luăm de la capăt ca prieteni şi să lăsăm trecutul în urmă.

M-a privit cu coada ochiului.

- Sigurcăda.

— Să nu-i spui surorii tale despre treaba cu ferma.

— De ce? N-o s-o fac, dacă mă rogi, dar de ce nu vrei să afle Bridget?

„ — 0 cunoşti pe sora ta? Dacă-i spun despre asta, ma trage după ea să văd hectare de pământ în nici o

antămână. Dacă i se pare că am un vis, nu se opreşte 2nă când nu-l îndeplinesc.

îmi plăcea susţinerea lui Bridget, dar voiam să fac lucrurile în ritmul meu.

— Bine, promit că n-o să-i spun lui Bridget despre ferma ta. Mă pricep să păstrez secrete, a zis el cu subînţeles.

Seara următoare, Miles a gătit ceva complicat, care sigur a presupus să treacă pe la treisprezece aprozare specializate şi o măcelărie. Ăsta era raiul pentru el. Felix şi cu mine ne-am aranjat. A fost ceva simplu, doar noi patru, împreună. Era o atmosferă de familie, de prietenie şi încă ceva, ce nu ştiam să denumesc.

L-am văzut pe Felix din nou vineri dimineaţa, la micul-dejun înainte să plece la aeroport. Bridget avea oră de yoga la şase dimineaţa şi n-avea nicio problemă să-şi lase fratele în grija mea. Am mâncat ouă Benedict şi mi-a povestit tot ce făcuse la Salt Cottages. Mi-a cerut sfatul cu privire la reţelele de socializare şi website şi mi-a luat răspunsurile în serios. Chiar şi-a notat câteva lucruri în telefon şi mi-a ascultat monologul despre recenziile ordine.

— Data viitoare când vii pe insulă, ar trebui să vezi căsuţele. Sunt mai departe de Summer Wind, dar tu şi Bridget aţi putea să vă organizaţi o zi pentru asta. Să mergeţi la Basin Head şi Souris. Putem să facem grătar la mine acasă.

— Mi-ar plăcea, i-am spus zâmbind.

Ce se întâmpla între noi era o prietenie care înflorea. Erau muguri noi pe o tijă veche, aşa cum e hortensia primăvara.

— Tu mi-ai văzut proiectul de suflet. Vreau să-l văd Şi eu pe al tău. Şi o să trag cu ochiul prin biblioteca ta. Sunt sigură că e impresionantă.

- Poate vara viitoare, a spus el, cu un zâmbet cald.

CARLEY
FORTUNE

_ Am primit primul pachet de seminţe săptămâna următoare, intr-un plic galben. Pe el era scris numele meu şi atât. Nu era decât un plic de hârtie cu o poză cu dalii pe el. L-am dus în birou şi am scos cartea pe care mi-o luase Felix. Am studiat-o pe *femeia* de pe coperta volumului *Florei Farm's CutFlower Garden* şi buchetul de dalii portocalii pe care-l avea pe umăr.

După ce am închis în seara aia, m-am dus la librărie. M-am plimbat printre rafturi, nu eram sigură ce căutam. Dar apoi am văzut o ediţie superbă a cărţii *întinsa Mare a Sargaselor.* Ziua următoare am trimis-o pe Insula Prinţului Edward. Nu am scris nimic. Nu era nevoie,

Darul meu spunea: *Mă gândesc la tine.* La fel ca al lui.

CAPITOLUL 23

în prezent
Şase zile până la nunta lui Bridget

— Ce şanse sunt ca sora ta să fi profitat de timpul petrecut singură ca să-şi rezolve problemele şi acum să ne spună tot? l-am întrebat pe Felix când ne întorceam de la Green Gables.

Am vorbit toată ziua, ca acum doi ani, când am petrecut timp împreună în Toronto. Sunt conştientă că mi-a fost cam prea dor de chicotelile lui şi întrebările atente. Zâmbetul lui îmi trezeşte anumite sentimente. Dar nu el e membrul familiei Clark la care ar trebui să fiu atentă.

— Chiar sper că da, spune Felix.

— Dacă nu, va trebui să vorbesc cu ea. Trebuie să mă lămuresc care-i treaba cu comanda pentru nuntă înainte să te vedem diseară desfăcând stridii până nu mai pofi.

Nu vreau s-o implor pe Bridget, dar se căsătoreşte în şase zile şi e timpul să ne mobilizăm. Licitaţia de flori e în mai puţin de 48 de ore. Trebuie s-o forţez puţin.

— Mi se pare o idee bună. A avut destul timp.

Când ajungem la Summer Wind şi Felix opreşte maşina, se întoarce spre mine.

- Să mă anunţi după ce vorbeşti cu Bridget. Trebuie să trag un pui de somn înainte să desfac stridii Cineva m-a ţinut treaz până târziu azi-noapte.

Iese din maşină cu zâmbetul pe buze.

Felix se retrage în camera cu televizorul şi canapeaua extensibilă. Eu mă duc la Bridget, care se plimbă cu telefonul la ureche prin faţa şemineului. Aştept până

termină, apoi trec la atac.

— Trebuie să vorbim.

O luăm spre apă, peste dune, şi în clipa în care păşim pe nisip, ne descălţăm şi lăsăm pantofii pe o stâncă.

— Mă doare că nu mi-ai spus ce se întâmplă.

Bridget se uită în jos.

— Şi nu pot să te oblig, deşi, dacă rolurile ar fi inversate, ai scoate informaţia cu forţa de la mine.

Mă fixează cu privirea.

— Oare chiar aşa aş *face?*

întrebarea pluteşte în aer, după care spune:

— Nu crezi că, dacă mi-ai ascunde ceva, aş respecta faptul că probabil ai un motiv bun pentru asta şi te-aş lăsa să-mi spui când te simţi pregătită?

Mi se strânge stomacul. E o senzaţie familiară, pe care o am când mă gândesc la secretele care se strâng între noi. Daca Bridget o să afle că m-am culcat cu fratele ei, şi nu doar o dată, tot timpul în care i-am ascuns asta doar o sa înrăutăţească lucrurile. Ar fi trebuit să-i spun.

- Cred că m-ai tenta cu paella lui Miles şi vin şi ai încerca să scoţi informaţia de la mine.
- Poate.

_ Clar ai face asta.

Bridget nu ar trece peste, dacă ar suspecta că-i ascund ceva.

_ Vreau doar să ştiu dacă pot să-ţi comand florile pentru nuntă. Spune-mi măcar asta.

— Da, comandă-le, a spus ea încet.

— Bine.

O studiez pe Bridget. Nu are strălucirea ei obişnuită.

— O luăm spre dreapta?

Bridget mă ia de braţ.

— Hai să ne mai plimbăm.

Mergem în tăcere şi o ţin aproape.

în trecut ne spuneam tot, dar între noi a avut loc o ruptură. A devenit mai uşor să-i ascund lucruri. Ferma de flori. Situaţia cu Felix. Nu i-am împărtăşit dubiile legate de Carter, deoarece ştiam cum va reacţiona. Nu i-am mai împărtăşit detaliile zilelor mele. întârzierea unei livrări de flori părea ceva prea neînsemnat ca s-o deranjez. Dar abia acum văd că tot ce i-am ascuns a creat o fisură în relaţia noastră, ne-a furat intimitatea simplă pe care o aveam odată. Mă întreb dacă şi Bridget a ascuns părţi din ea de mine.

O strâng mai tare.

— Când o să fii pregătită, o să fiu aici să te ascult, însă şi de data asta mă lovesc de tăcerea ei.

. A Nu pot să mă întorc acasă până când nu aflu ce se întâmplă. Prietenia noastră e fracturată şi trebuie s-o ^Par- Nu e nimic mai important decât Bridget. Nici contractul cu un lanţ de restaurante. Nici stresul meu. Nici raacar florile. Asta înseamnă că nu pot să plec până când ¿ld§et nu-mi spune adevărul ei. Nu pot să plec până nu-i ^un adevărul meu.

CAPITOLUL 24

în *prezent*

Felix e haotic, emoţionat şi neobişnuit de stângaci, în cele cinci minute înainte să plecăm spre Ţyne Valley, reuşeşte să dărâme crăciuniţa lui Christine, să spargă un pahar cu apă şi să-şi piardă cheile.

— Mereu e aşa în ziua competiţiei. Are tot felul de superstiţii ciudate, cum ar fi că trebuie să poarte o anumită şapcă şi o anumită cămaşă, spune Bridget.

Mă uit la Felix. Stă întins pe burtă şi-şi caută cheile sub dulap. Când se ridică, observ că poartă o cămaşă gri aproape transparentă. Abia desluşesc literele albe, dar sunt sigură că unul dintre cuvinte e STRIDIE. Şapca de baseball oliv e şi ea uzată. Are şi o porţiune de plasă, iar în faţă scrie McINNIS SEAFOOD. Am tras cu ochiul pe reţelele de socializare şi ştiu că asta e afacerea familiei lui Joy.

— Wolf a purtat şapca prima oară când a câştigat campionatul pentru juniori de desfăcut stridiile, acum un milion de ani, a zis Bridget.

— Acum *11* ani, o corectează Felix.

— Cred c-o porţi ca să-l faci să plângă pe tatăl lui Joy, pentru că eşti fiul pe care şi l-a dorit mereu.

Felix îi aruncă o privire tăioasă, apoi îl aud pe Zach dm bucătărie:

— Le-am găsit.

Ridică cheile.

— Erau în dulap, cu paharele.

Felix se duce să le ia, dar se împiedică de covor.

— Eşti mai împrăştiat decât de obicei, Wolf, spune Bridget.

— Aş spune că e la fel, adaugă Zach.

— E ceva important pentru mine.

— Ştim. E chestia ta. Singura ta chestie.

— Nu e adevărat. Are două chestii: stridiile şi cărţile.

— Am mai mult decât două.

— Spune-le, zice Bridget.

— Lasă-mă în pace.

Se întoarce spre mine, râzând. Are privirea caldă şi, când se uită la mine, mă simt de parcă înot în paradis.

— Vrei să adaugi ceva?

— încearcă să nu te înjunghii.

— Nu promit nimic, spune el şi-mi face cu ochiul.

— Ce zici să conduc eu? îl întreb pe Felix când ne îndreptăm spre camionete, dar refuză.

— E-n regulă.

Şi totuşi, nu e. Bate cu degetele în volan tot drumul de 45 de minute spre Tyne Valley. Din când în când, le face cu mâna maşinilor care vin, sau îşi ridică şapca, apoi o pune la loc.

La secţia de pompieri se serveşte masa pentru întreaga comunitate şi ne îndopăm cu stridii prăjite, salată de cartofi, salată coleslaw şi plăcintă de lămâie. Mă rog, Bridget, Zach şi cu mine facem asta, pentru că Felix mai mult se joacă cu mâncarea.

rarp Apoi ,ravFrsăm slr*la Şi o luăm spre arena spre nieig niulţi oameni. Felix e aşa distras, că se împie- d,cain propriile picioare.

- Ai grijă, fiule, spune un bărbat voinic, care-l naică de braţ.

~ Ray, mă bucur să te văd, spune Felix şi-I îmbrăţişează.

Ray are barba cărămizie, presărată cu alb, e bronzat şi are ochii în nuanţa bourbonului. Tricoul Iui e aceeaşi nuanţă de verde ca şapca lui Felix. îmi ia ceva timp să observ că pe piept scrie McINNIS SEAFOOD şi îmi ia încă pe atât ca să pun informaţiile cap la cap. Ray e tatăl lui Joy.

— Ia uite cine e aici, spune Felix.

Zâmbetul lui Ray se măreşte când o îmbrăţişează pe Bridget.

— A trecut prea mult de când te-am văzut. Eşti prea slabă. Nu te hrănesc în Toronto?

— Nu aşa bine ca acasă, îi spune ea, în timp ce-l mângâie pe burtă.

Ray râde, iar sunetul e puternic.

— Mă bucur să-i văd pe ambii copii Clark aici. îmi vin în minte tot felul de amintiri, spune Ray, după ce Felix mă prezintă. N-o să uit niciodată noaptea când ai câştigat premiul *la* campionatul pentru juniori. Cât aveai, optsprezece ani?

— Şaptesprezece.

- Aşa e. A fost unul dintre momentele în care m-am simţit cel mai mândru.

- Şi a mea, spune Felix solemn.

- Mă duc să-mi caut nevasta. Are emoţii înaintea concursurilor importante. Baftă diseară, fiule.

- Mulţumesc, Ray. Multă baftă, spune Felix.

- Deci el era tatfli lui Joy, îi spun lui Felix când ne îndreptăm spre intrare, în spatele lui Bridget şi Zach.

- Da.

E preocupat şi se uită în jur, la mulţime.

— Şi membrul fondatorul al fan-clubului tău. Te place mult.

- Da. Ray e în regulă, spune Felix.

Arena e deja pe jumătate plină când intrăm. Toată lumea s-a strâns pe suprafaţa de ciment unde este gheaţa, într-un capăt e o scenă în faţa căreia sunt câteva sute de scaune pliabile. în spate sunt nişte spaţii acoperite, precum un bar şi un stand cu stridii. Din boxe răsună Guns N'Roses, iar voluntarii umblă în tricouri roşii pe care scrie TYNE VALLEY OYSTER FESTIVAL.

Sunt absurd de aranjată pentru ocazie. Majoritatea oamenilor poartă tricouri din bumbac şi pantaloni scurţi. Papuci sau tenişi. Eu însă m-am îmbrăcat într-o rochie de mătase cu maci supradimensionaţi, pe care am luat-o în cazul în care Bridget voia să ieşim o seară în Charlotte-town. în plus, mi-am făcut şi un machiaj *cat eye.*

— De ce nu mi-ai spus că nu e un eveniment elegant? am întrebat-o pe Bridget când am trecut pe lângă o tânără cu tiara şi eşarfă pe care scrie MISS OYSTER PEARL.

Dar până şi ea poartă pantaloni scurţi din blugi şi maiou. Bridget poartă ceva similar, dar nu mi-a bătut la ochi, pentru că aşa se îmbracă ea de obicei.

— Ce anume a sugerat că evenimentul ar fi unul elegant? Suntem într-o arenă comuitară unde se desfac stridii. Şi oricum, de ce-ţi pasă? Aşa arăţi mereu când ieşi.

E adevărat. De multe ori am fost cea mai aranjată persoană din cameră. Asta e chestia mea şi nu m-a mai deranjat până acum.

— Ai dreptate, nu-mi pasă.

Dar cred că, de fapt, îmi pasă. Asta e *lumea lui Felix* -j-e d,n m ı ne Se întreabă dacă a? P utea să ’ mi găseac

Felix e tras într-o parte de cineva, apoi de altcineva. Un bărbat puţin mai tânăr decât tatăl lui îl bate pe spate Şi-l întreabă de bunici. Un tip de vârsta noastră îl întreabă de ce n-a venit la sală săptămâna asta. Un cuplu – care, după şepcile asortate cu ISLAND *SPUDS, presupun că* deţin o fermă de cartofi – îl invită pe Felix la cină la ei săptămâna viitoare. Multe dintre persoanele *care-l opresc* sunt femei. Multe sunt frumoase. Văd cum o brunetă îşi pune mâna pe pieptul lui, deasupra inimii. Mi se strânge stomacul, ceea ce e o prostie, din moment ce Felix nu e al meu.

Prezentatorul e deja pe scenă şi spune regulile. Are barbă, poartă şapcă şi un tricou pe care scrie DĂ IAMA ÎN STRIDII.

- După ce vor desface stridii juniorii, urmează concursul de sortat. Apoi va avea loc campionatul de des-făcut stridii.

— Avem la dispoziţie câteva ore până o să concureze Wolf, îmi explică Bridget.

— Ce facem până atunci?

Felix apare cu trei cutii de bere şi ne dă câte una.

— Bem.

— Şi tu?

- N-am voie să beau alcool înainte să desfac stridii. Dar o să *recuperez* după.

- 0 să conduc eu înapoi acasă, aşa că n-o să mai beau nimic după asta, spune Zach.

O văd în spatele lui Felix, fix înainte să-l bată pe umăr. Părul ei are o nuanţă ştearsă de roşcat, e aproape blond. îi ajunge pană la mijlocul spatelui şi bretonul e impecabil. Joy e şi mai uimitoare decât acum trei ani, când am întâlnit-o prima oară.

îmi ţin respiraţia când văd că Felix îşi îmbrăţişează

fosta iubită. Nu i-am văzut niciodată în aceeaşi cameră şi e şocant cât de relaxaţi sunt. După ce se îmbrăţişează, Bridget întinde braţele şi... o îmbrăţişează pe Joy?

— Joy, mă bucur c-ai venit! Wolf nu ne-a spus că eşti voluntară, spune ea, arătând spre cronometru! de la gâtul lui Joy.

Parcă am păşit într-o dimensiune alternativă, în care prietena mea cea mai bună n-ar fi suspectul principal dacă Joy ar fi ucisă în somn.

— Surpriză, zice Felix, zâmbindu-i lui Joy şi etalân- du-şi gropiţa.

— Ai în faţa ta una dintre persoanele oficiale care cronometrează anul ăsta la campionatul canadian de des-făcut stridii, spune Joy, umflându-şi pieptul în glumă.

— Sper să te *striduieştil* glumeşte Felix.

— Cum să nu! spune ea, dându-şi ochii peste cap.

în mare parte, îmi plac formele mele, dar Joy e aşa tonifiată, că mă face să mă simt ca un elan îmbrăcat într-o rochie largă. Are părul prins într-o coadă ridicată şi poartă tricoul roşu al voluntarilor şi pantaloni de biciclist, care-i scot în evidenţă coapsele.

— Bună, Lucy.

Se apropie să mă îmbrăţişeze. Groaznic. Nu e doar de treabă, dar mai miroase şi bine. Ca o îngheţată de caramel. Dar una aparte. Care ar costa 20 de dolari în Toronto.

— Mă bucur să te văd din nou.

- Şi eu.

Deşi dacă e să fiu sinceră, aş fi preferat să nu mi se reamintească cât de perfectă şi foarte de treabă e femeia cu care a vrut Felix să se căsătorească. Sau să văd cât de relaxaţi sunt unul în compania celuilalt.

— Trebuie să mă duc pe scenă. *Lucy,* dacă ai timp, aş avea o întrebare mai târziu despre bujori. Ai mei sunt cam nefericiţi.

Oribil. Fata asta e minunată.

— Sigur că da.

Apoi se întoarce spre Felix.

— Doamna Stewart te caută. Vrea să-ţi facă lipeala cu nepoata ei din Borden-Carleton.

Felix o priveşte tulburat, iar ea râde.

— Doar te-am avertizat.

— Mulţumesc.

Când mă uit la ei, am o senzaţie vecina cu spaima. Sau poate că e o formă de gelozie. Nu e vorba de ideea că Iui Felix i s-ar face lipeala cu cineva. Nu e nici măcar vorba de Joy. E vorba de revelaţia că are un motiv să se teamă de nepoata doamnei Stewart şi eu nu ştiu care e acesta. Dar Joy ştie. Pentru că Joy îl cunoaşte. Felix are prieteni care-l înţeleg şi foste iubite cu care se mai întâlneşte ocazional. Are oameni care-l văd pe tot parcursul anului, nu doar când e cald afară. Oameni care-l văd la sală şi care ştiu când nu-şi respectă rutina. Oameni care-l invită Ia cină într-o seară oarecare de miercuri.

— Trebuie să mă întorc Ia muncă, spune Joy.

Apoi pleacă, iar părul prins în coadă i se leagănă în urmă.

Probabil că mi se citeşte pe faţă tot ce simt, pentru că Felix îmi aruncă o privire întrebătoare. Zâmbesc, îl ignor şi mă întorc spre Bridget.

- N-am crezut c-o să vă văd aşa apropiate. Vrei să-mi explici?

— Mi-a scris acum ceva timp.

- Serios? E grozav. De ce nu mi-ai spus?

Un alt lucru neîmpărtăşit între noi.

— Nu e mare lucru, Bee. Doar ne-am mai scris din când în când.

Mă oblig să zâmbesc.

— Vreau să aflu toată conversaţia mai târziu. E foarte important.

Ne aşezăm la locurile noastre tocmai când primul val de concurenţi adolescenţi sunt chemaţi pe scenă. Doi băieţi şi o fată. în spatele lor stau trei persoane care o să-i cronometreze, printre care se numără şi Joy. Când încep

proba, Felix dă din picior şi bate cu degetul în genunchi.

— Linişteşte-te, spune Bridget.

— Am emoţii doar când mă uit.

— Du-te şi plimbă-te puţin. Bee, du-te cu el. Nici tu nu eşti în stare să stai locului.

Nu putem să mergem un metru fără ca să-l salute cineva pe Felix. Dă mâna cu toată lumea şi vorbeşte nimicuri cu ei, ca un politician. Conversaţiile sunt scurte, dar fiecare îmi reaminteşte că Felix Clark aţe o viaţă chiar şi când eu nu sunt pe insulă. Evident, ştiam asta, dar e mai simplu să mi-l imaginez stând în siguranţa cabanei lui din pădure, ocupat cu munca, aşa cum În Bloom îmi ocupă mie timpul când sunt în Toronto. Dar Felix are o viaţă întreagă de care nu ştiu nimic.

— Cineva e regele balului, îi spun, după ce terminăm discuţia cu prietenii părinţilor lui.

Admirăm nişte diorame decorate de copii – grădina unei caracatiţe, un coafor roz intens, trei pui de rechin îmbrăcaţi pentru şcoală. Pe scenă cântă cineva la vioară. Juniorii au terminat şi stridiile lor sunt evaluate de juraţi.

— Chiar am fost regele balului, spune Felix.

— Bineînţeles.

Joy şi Felix, cuplul perfect.

— Deşi nu pare să-ţi placă să fii în centrul atenţiei.

- Nu-mi place, dar comunitatea e *importanta* pentru mme.

- Ăsta e motivul pentru care faci asta?

— Da. *Şi poate şi egoul* are ceva de-a face cu asta.

— Dar îţi şi place.

— Da, deşi uneori, când sunt aici, *mă simt din* nou ca la şaptesprezece ani, zice el, uitându-se înjur, la arenă.

- *Şi asta* e de rău? *Dacă-mi amintesc bine, la şaptesprezece ani erai campion la desfăcut stridii.*

Râde.

— Eram un nemernic Ia vârsta aia.

— Am ceva *dubii în privinţa asta. Ray a* spus că rareori în viaţă a *fost* atât *de* mândru ca atunci când ai câştigat.

— Da. *Ştii că am* lucratpentru el?

N-am prea *vorbit* cu Felix *despre* trecutul lui cu Joy *şi cu familia ei.*

— *Nu cred.*

— *Ray m-a învăţat tot ce ştiu despre stridii,* inclusiv cum *să* le desfac. A *fost şeful, dar şi mentorul* meu. Ani întregi, am *petrecut mai* mult *timp* cu familia Mclnnis decât cu a mea. Când *am câştigat, am* concurat în numele afacerii lor de *familie. A* însemnat mult pentru el.

— Cât ai lucrat pentru el?

— Cam *toată perioada* în care Joy şi cu mine am *fost împreună, deci* aproape şapte ani. Cu jumătate de normă în perioada liceului şi cu normă *întreagă* după. Când Joy era *plecată la universitate, îi vedeam pe părinţii ei mai des decât o vedeam pe ea.*

Pare nedrept că şi-a pierdut logodnica şi locul de *muncă intr-o singură zi.*

- Te-ai *gândit să rămâi* la ei?

Felix dă din cap.

- Ar fi fost prea greu şi trebuia să las în urmă acea parte din viaţa mea.

încuviinţez.

- E impresionant că tu şi Joy puteţi să fiţi prieteni.

— Am căzut de acord să facem un efort şi să fim civilizaţi. Doar cunoaştem aceiaşi oameni.

Se apropie şi-mi susţine privirea cu o intenţie care mă face să mă foiesc.

— M-am gândit că viaţa ar fi mai uşoară dacă am putea să stăm în aceeaşi cameră împreună.

Cineva îl bate pe umăr înainte să apuc să-i răspund.

Când începe concursul de sortare, ne întoarcem la locurile noastre. Se pare că Felix nu are palpitaţii când se uită la oameni care sortează o grămadă de stridii după dimensiune. Privirea îmi tot alunecă spre Joy, care e pe scenă. Observ că între runde, se uită când la Felix, când la mine. Ar avea sens să fie împreună. Au un trecut împre una. Ştiu că familiile lor au fost apropiate. Sunt prieteni, nu doar cunoştinţe. Şi locuiesc în aceeaşi provincie. Se plimbă în aceleaşi cercuri. Joy face parte din comunitatea pe care Felix o iubeşte.

Zach şi Bridget o încurajează pe mama lui Joy, o blondă minionă care îi face de râs pe ceilalţi concurenţi care sortează stridiile.

— Te-ai gândit să mai dai o şansă relaţiei cu Joy? îi şoptesc.

Mă priveşte insistent, analizându-mă de parcă încearcă să citească o hartă ţinută invers. Privirea i se limpezeşte, de parcă a găsit adevărul în labirintul minţii mele. Apoi îmi şopteşte la ureche:

- Eşti geloasă, Lucy?

Pieptul îmi ia foc, iar Felix se retrage. Mă uit în ochii lui, încercând să-mi dau seama ce gândeşte, dar [a]Poi Bridget se apleacă peste mine.

— Wolf, cred că e timpul să faci ce ştii tu mai bine. Concurent« se strâng acolo.

Arată spre un grup mare din spate.

Felix îmi aruncă o ultimă privire, de parcă ştie toate visurile, dubiile şi pericolele care se află dincolo de pielea mea. Apoi pleacă.

CAPITOLUL 25

în prezent

Din spatele arenei răsună un cimpoi şi ne întoarcem toţi spre sunet. Muzicianul începe să înainteze lent spre scenă. Pare să aibă douăzeci şi ceva de ani, poartă o şapcă englezească şi e urmat de un grup de 40 de oameni. în spatele lui e un bărbat cu un trofeu de lemn enorm, ridicat deasupra capului, care are o stridie imensă în centru.

— Nu mi-am dat seama că vor fi atâţia participanţi, i-am spus lui Bridget.

Felix e mai în spate, cu capul în jos, astfel încât şapca îi acoperă aproape toată faţa. Ray merge lângă el şi are braţul trecut peste umărul lui.

— E un eveniment important. Concurenţii vin aici din toată ţara şi câştigătorul participă la etapa mondială din Galway, mi-a explicat Bridget.

— Deci fratele tău o să meargă în Irlanda dacă o să câştige?

— Teoretic, da. Dar n-o s-o facă. Nu te uita aşa la mine, e şi el conştient de asta. însă aici nu e vorba de victorie. E vorba de tradiţie. De mândrie.

- Comunitate, şoptesc când Felix trece prin apropiere şi se uită spre noi.

— Te iubim, Wolf, strigă Bridget.

— Te iubim tare, tare, ca o stridie, strigă şi Zach.

Bridget şi Felix nu au timp pentru jocurile mele de cuvinte cu desfăcutul stridiilor, dar dacă am juca un joc de shot-uri pe baza glumelor spuse în seara asta, am fi beţi morţi.

„Ce moluscă mea?”

„Eşti ca o stridie desfăcută alaltăieri.”

„Vai, mă ruşinez ca o stridie.”

Deja când Felix ajunge la scenă, are urechile de un roz aprins. Concurenţii se strâng pentru o poză de grup, iar Ray îşi scoate telefonul ca să se pozeze cu Felix. Amândoi arată spre hainele lor cu însemnul Mclnnis Seafood.

Trupa e dată la o parte, iar prezentatorul trece în revistă regulile. Fiecare concurent o să primească 20 de stridii şi o să aleagă 18 pe care să le desfacă cât de repede poate. După, juraţii vor evalua moluştele bivalve şi vor adăuga timp suplimentar pentru orice eroare.

— Există o penalizare de 30 de secunde pentru stridiile scoase din cochilie. E o penalizare de 30 de secunde şi dacă e sânge pe stridie.

— Nu ştiam că stridiile au sânge, i-am spus lui Bridget.

— Se referă la sângele celui care o desface, zice ea, iar eu mă strâmb.

— Tyne Valley, să înceapă competiţia!

Sunt chemaţi primii patru concurenţi, printre care se numără şi Ray. îşi aranjează cutiile de Malpeques înainte să înceapă. în spatele fiecăruia e câte o persoană care cronometrează. Joy cronometrează o femeie care a adus o platformă mică din lemn pe care-şi pune stridiile. Doi concurenţi poartă câte o mănuşă. Ray şi-a pus un prosop împăturit pe bucata lui de masă. Nu ştiam că există atâtea metode. Felix îşi foloseşte mâinile goale şi blatul mesei.

-Sunteţi pregătiţi să cronometraţi? strigă prestatorul.

Concurenţii se apleacă peste masă, cu mâinile ridi-

cate deasupra capului. Cei care cronometrează încuviinţează.

— Concurenţi, sunteţi pregătiţi?

Niciunul nu-şi ridică privirea.

— Tyne Valley, eşti gata?

în arenă erup urale.

— Atunci haideţi să începem numărătoarea inversă. Trei. Doi. Unu. Desfaceţi!

îl privesc pe Ray. îşi pune stridiile pe prosop şi îşi afunda cuţitul în cochilie, învârte din încheietură ca s-o deschidă, apoi trece lama prin interiorul părţii de sus a cochiliei, dând-o la o parte cu o mişcare rapidă.

Mă uit după Felix. E lângă scenă, cu braţele încrucişate la piept. Lângă el e mama lui Joy.

în clipa în care Ray pune a optsprezecea stridie pe o tavă cu sare, loveşte de trei ori în masă cu mânerul cuţitului. A terminat primul.

— Două minute şi 22 de secunde pentru Ray Mclnnis. E un timp bun, spune prezentatorul.

Ray coboară de pe scenă şi se duce direct la Felix şi soţia lui. Dar îl îmbrăţişează mai întâi pe Felix. Cei doi râd.

— Sunt apropiaţi, nu-i aşa?

— Erau. îmi pare rău pentru el.

— Pentru fratele tău?

— Pentru Ray, răspund Zach şi Bridget în acelaşi timp.

— Se baza pe Wolf c-o să se alăture afacerii familiei. Cred c-a fost la fel de devastat ca fratele meu din cauza despărţirii. Dumnezeule, parcă s-a întâmplat acum o veşnicie, nu-i aşa?

încerc să-mi aduc aminte. Era octombrie, acum mu^ an*> Bridget şi cu mine ne-am mutat prima oara împreună, înainte să-l întâlnesc pe Felix. Se întorsese în oraş după ce-şi vizitase familia de Ziua Recunoştinţei şi mi-am dat seama că era supărată. Am vrut s-o înveselesc, aşa că am ieşit amândouă.

Bridget se întoarce spre mine.

— îţi aminteşti barul la care am fost? Cel cu băuturi tiki?

— Am băut un boi uriaş de punch.

— Şi mi-ai povestit de cina de Ziua Recunoştinţei cu familia ta. Parcă atunci s-au certat mătuşa şi mama ta?

— Mama voia ca Stacy să se descalţe în casă.

— Şi noi râdeam cu lacrimi pentru că mătuşa ta...

— A ameninţat c-o să-şi umple *pantoful* cu sos şi o să-l pună pe masă. A spus că era prea fabulos ca să nu fie apreciat. Apoi ai început *să* plângi dintr-odată. A fost prima oară când te-am văzut plângând.

Bridget a spus povestea printre lacrimi şi sughiţuri.

— Perioada aia a fost groaznică, şi pentru Wolf, şi pentru mine. Dar acum, ca am mai crescut, îmi dau seama că probabil a fost Ia fel de greu şi pentru Joy.

Şi eu am crezut mereu asta, dar sunt surprinsă s-o aud spunând cu voce tare. Zach, care stă lângă Bridget în partea cealaltă, mă priveşte şocat.

— Dumnezeule!

— Joy şi-a pierdut iubitul şi cea mai bună prietenă. Cred c-a fost oribil. Dar poate găsiţi o cale s-o luaţi de la început.

Bridget îşi înclină capul şi mă studiază.

- Credeam c-o să ţi se pară o idee proastă. De asta nu ţi-am spus c-am reînceput *să vorbim.*

Bridget mi-a judecat foarte greşit reacţia.

— Cred c-o să-ţi prindă bine să vă împăcaţi. Nu e prea târziu.

Oftează şi se reazema de mine.

— Poate. Niciun tip nu merită să sacrifici o prietenie pentru el.

Mă uit la Felix, care stă lângă scenă, apoi la Zach, care mă priveşte cu subînţeles.

— Aşa e, îi spun lui Bridget.

VARA ASTA VA FI ALTFEL

Numele lui Felix e strigat abia la a 18-a rundă de desfăcut stridii, care e şi cea finală. Sunt puţini care termină cu timpi de un minut şi 30 de secunde, ceea ce e şi ţelul lui Felix. Până acum, cel mai rapid a fost un restaurator din Vancouver, cu un minut şi 27 de secunde.

Am emoţii când Felix urcă pe scenă. Joy stă în spatele lui, puţin spre dreapta. Ea o să-l cronometreze.

înainte să înceapă, Felix se uită prin cutia lui cu stridii. Are mâini sigure. Nu se vede nicio urmă de emoţie. Zach şi Bridget deja ţipă şi îl susţin, dar nu cred că-i aude. După ce aranjează moluştele în rânduri organizate, îşi întoarce şapca invers.

Ceva din acel gest băieţesc şi familiar mă emoţionează. Se apleacă peste masa lui, cu mâinile ridicate deasupra capului şi cu privirea în jos.

Prezentatorul strigă:

— Sunteţi pregătiţi să cronometraţi?

Şi atunci Felix îşi ridică privirea. Mă găseşte imediat Şi sunt transportată în restaurantul unde ne-am întâlnit acum cinci ani, când Felix mă privea din celălalt capăt al camerei – o străfulgerare de albastru electric sub genele negre.

— Concurenţi, sunteţi pregătiţi?

mit»«?[6] privim cuprinde un sentiment atât de *ct n/r* -[C]' [c"'mi] ridic mâna la piept. *Inima urlă* în mine. *El. Mai mult.*

~ Tyne Valley, eşti gata?

[u] Felix îşi lasă privirea în jos, în timp ce publicul ţipă numărătoarea inversă.

Felix desface o stridie, apoi alta şi alta, mai repede decât l-am văzut făcând asta vreodată. Bridget urlă cât o ţin plămânii, dar *apoi tace.*

O aud exclamând „Dumnezeule" şi ştiu că nu l-a văzut niciodată mişcându-se aşa repede.

îmi rup privirea de la el doar pentru o clipă, ca să mă uit Ia Joy. Aceasta are privirea aţintită asupra mâinilor lui Felix şi e roşie în obraji. Buzele i se mişcă.

— Hai, hai hai, îi tot repetă.

După un minut, Felix a desfăcut peste jumătate dintre stridiile Iui.

Pune ultima stridie pe tava cu sare şi loveşte o dată cu mânerul cuţitului. Joy *strigă şi îi* arată prezentatorului cronometru! ei.

— Felix Clark termină după un minut şi 33 de secunde, spune prezentatorul, iar Felix face ochii mari.

Toţi suntem în picioare şi-l aplaudăm, în timp ce Felix ridică braţele deasupra capului. Se uită în sus şi un zâmbet fermecător îi apare pe faţă. Apoi Joy sare *pe* el şi-şi înfăşoară braţele şi picioarele în jurul lui, ca o maimuţă roşcată. Felix se învârte lent şi o ţine de coapse. Amândoi râd.

Inima îmi stă în loc. Şi-mi şopteşte: *E al meu.*

Cred că am spus asta şi cu voce tare, dar nu se aude nimic din cauza zgomotului.

Joy alunecă de pe Felix, apoi îl trage jos de pe scenă. îm2S[inat] Î ^[nnt]" e' Ş1 de altl [concuren]ti- Felix se jmpiedică, şocat, jar noi ne îndreptăm spre el.

- Ai reuşit, Wolf! Ai reuşit! spune ea.

Eu stau în spate, în timp ce restul lumii îl felicită. de rândul meu, îl îmbrăţişez. Voiam să fie o îmbră- . detaşată, însă Felix mă lipeşte de el, aşa că suntem Tpt P^e P^iept' şold pe Şold' Mă Uit la Joy peSte umărul £ Expresia ei e surprinsă.

- Hai să ne luăm ceva de băut, spune Joy şi o trage pe Bridget după ea.

Le privesc cum se îndepărtează. Două foste cele mai bune prietene, care se ţin de mână şi se strecoară prin mulţime. Apoi mă întorc spre Felix.

- Felicitări, ai fost incredibil! îi spun, în timp ce mă îndepărtez. Ar trebui să sorbi stridii din buricul unei sirene şi să faci sărituri într-o piscină plină cu şampanie.

- N-am câştigat, Lucy, răspunde el ridicând un colţ al gurii.

- Greşit Ai stabilit cel mai bun timp al tău. Dacă nici asta nu merită sărbătorit, atunci nu ştiu ce ar merita. Haide, spun eu, arătând spre bar.

Felix dă pe gât trei doze de bere, ca pe apă, de parcă ar fi revenit din deşert. La un moment dat, văd că bruneta de mai devreme îi şopteşte ceva care îl face să râdă, apoi să dea din cap.

Zach mă surprinde când mă încrunt. îmi urmăreşte privirea spre Felix şi spre brunetă, care acum îşi muşcă buza de jos.

- Interesant, spune el.

Când juraţii termină evaluarea, Felix are un braţ în jurul lui Zach şi altul în jurul unui tip cu care au fost la liceu. Privirea îi e pe jumătate înceţoşată, dar se îndreaptă când e anunţat top zece. Când concurentul de pe locul Şase urcă pe scenă, devine evident că Felix a câştigat un l°c în top cinci, asta dacă nu a obţinut penalizări foarte mari.

E anunţat locul cinci şi un chef din Vancouver urcă pe scenă.

E anunţat locul patru şi toţi îngheţăm, cu excepţia lui Felix, care se apropie de mine. Stăm unul

lângă altul.

Ni se ating degetele, după care mă ia de mână. Inspir adânc. Nu suport cât de plăcut e să-i simt palma lipită de a mea. Nu suport că nu vreau ca mâna lui să mai atingă altă femeie în afară de mine. Cel mai mult nu suport că aventurile lui Felix nu m-au deranjat atât de mult cât m-a deranjat altceva – am înţeles că nu contează dacă îmi găsesc locul în lumea lui, pentru că sunt doar un invitat temporar. Locul meu nu e aici.

- Pe locul trei, cu penalităţi de 18 secunde şi un timp total de un minut şi 51 de secunde, e Felix Clark, din Insula Prinţului Edward.

Bridget începe să ţopăie, iar Zach aplaudă, însă Felix nu se mişcă.

— Haide, urcă pe scenă, îl îndemn.

Se întoarce cu faţa spre mine şi ridică mâinile noastre împreunate la nivelul buzelor. Mă priveşte intens şi-mi sărută degetele. Totul dispare. Uralele. Şocul lui Bridget. Până şi pulsul meu, care răsună ca o tobă, e redus *la* tăcere. Nu sunt conştientă decât de degetele mele sub buzele lui Felix. Totul durează doar o fracţiune de secundă, după care Felix pleacă.

Bridget mă priveşte şocată. Gestul fratelui ei a fost mai intim decât dacă m-ar fi pupat repede pe gură.

— Ce a fost asta? mă întreabă.

Habar n-am. Mă uit la Felix, care se îndreaptă spre scenă ca să-şi ia trofeul.

— Cred c-a băut prea mult.

Felix pluteşte pe un nor în următoarea oră. Din când în când, privirile ni se intersectează prin marea *de oameni şi se uită la mine la fel de* deschis precum

zâmbeşte. Gropita i se vede permanent. Fericirea lui fără limite e ameţitoare. Toţi din jurul său se desfată în căldura lui.

Când petrecerea se linişteşte, Felix se urcă pe bancheta din spate a camionetei, iar Bridget se urcă în faţă. Ea şi Zach au o dezbatere aprinsă despre un joc de Trivial Pursuit care a avut loc în adolescenţă. Cred că Bridge a uitat de răul meu de maşină.

în întunericul banchetei din spate, simt privirea lui Felix aţintită asupra mea. Când mă uit la el, se întinde şi mă ia de mână. îşi lasă capul pe spate şi adoarme imediat Mă uit la mâinile noastre unite. Ar fi foarte uşor să mă las cuprinsă de sentimentul provocat de acest gest, să mă obişnuiesc cu el, să-i duc dorul când o să dispară. Dar după vara trecută, ştiu cum e să simt căldura atenţiei lui şi apoi să trăiesc fără ea. Fiecare parte pe care Felix mi-o oferă, fiecare bucată pe care îmi dau voie s-o savurez, e un alt lucru la care va trebui să renunţ. Chiar dacă Felix n-ar fi fratele lui Bridget, nu fac parte din lumea lui, iar asta n-o să se schimbe niciodată.

Aşa că-mi retrag mâna şi ignor protestele inimii mele.

EL Mai mult.

Dimineaţa următoare, mă trezesc prima. Zach se ridică cu greu de pe canapea când se face cafeaua. Felix e întins pe canapeaua extensibilă, îmbrăcat cu hainele de aseară.

Ieri, timp de câteva ore, am avut o pauză de la stresul constant al muncii. Abia dacă mi-am verificat e-mai- lul. Dar acum îmi vine să-mi scot ochii, din cauza gestului derutant al lui Felix, când mi-a pupat mâna, şi din cauza nunţii lui Bridget, care se apropie.

— Mulţumesc. Cred, spune Zach când îi dau o cană. Pari nervoasă, Lucy.

- Sunt doar obosită.

— Cum să nu. Expresia ta încruntată n-are nimic de-a face cu Courtney?

— Courtney?

— Femeia pe care ai înjunghiat-o aseară din priviri. Brunetă. Drăguţă.

Mă pregătesc să-i spun lui Zach că nu ştiu despre ce vorbeşte, dar mă răzgândesc. M-am trezit morocănoasă şi n-am de gând să schimb asta.

— Cu câte femei s-a culcat în ultimul an?

Zach mă priveşte surprins.

- Adică în ultimul an, cât tu şi Wolf nu aţi fost într-o relaţie?

Bine punctat. Scrâşnesc din dinţi.

-Da.

— Asta nu e o informaţie pe care s-o împărtăşesc. Dar nu e călugăr, Lucy. A mai ieşit cu ţipe, a căutat pe cineva alături de care ar putea să construiască un viitor.

Simt un nod în gât. Nu ştiu ce voiam să aud, dar clar nu asta.

Privirea lui Zach se îmblânzeşte.

— Vrei să vorbeşti despre asta? Dacă vrei să-mi spui ceva, să ştii că n-o să-i zic. Sunt un maestru când vine vorba de păstrat secrete.

— Nu, dar mulţumesc.

Zach e un om bun, dar dac-aş avea ceva de mărturisit, Bridget e persoana cu care ar trebui să vorbesc.

Zach ridică din umăr. Exact ca un Clark.

— Cum vrei. Vă purtaţi ca nişte idioţi de câţiva ani. Cine sunt eu ca să te opresc?

— Din nou, îţi mulţumesc.

- k x® ridget coboară în bucătărie şi ne spune să ne îmbrăcăm pentru călătoria la North Cape.

- Bee, ce ai? mă întreabă, după ce a intrat în camera cu televizorul ca să-l trezească pe Felix.

E veselă, autoritară şi zâmbitoare, iar schimbările ei

de stare încep să mă afecteze. Nu ştiu ce se întâmplă şi, în ciuda spuselor ei, nu sunt sigură c-o să se căsătorească în cinci zile. Iar eu mă pregătesc să cheltui mii de dolari pe florile ei.

Ies afară, ca s-o sun pe Farah. Va trebui să se ocupe de licitaţia de mâine. I-am trimis lista mea cu comanda, inclusiv ce-mi trebuie pentru nunta lui Bridget. Nu suport să deleg sarcini aşa importante, dar nu am de ales. Nu pot să mă întorc în Toronto fără să lămuresc lucrurile şi să-i spun lui Bridget de Felix.

Farah răspunde cu eternul:

— Sper că e important.

— Ştiu c-am spus că azi o să urc în avion, dar...

— O să fugi cu fratele lui Bridget şi n-o să te mai întorci niciodată?

După ce mătuşa mea l-a întâlnit pe Felix acum doi ani, i-a descris lui Farah în detaliu cât de frumos era: „Interesant. Lucy n-a menţionat niciodată că e sexy.”

— Nu e vorba de asta.

— Nu pari să te fi relaxat, spune Farah. Vorbeşti ca un şobolan din canalizare.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, dar m-am culcat târziu. Sunt obosită.

— Ştii că eşti o bombă cu ceas când nu dormi destul.

— Cum e Sylvia? Mi-e dor de ea.

Cel mai bun mod de a schimba subiectul e s-o întreb pe Farah de câinele ei.

— E o zeiţă, spune Farah, apoi o pune pe Sylvia la telefon, ca s-o salut.

După ce închid, o sun pe Lillian. I-am scris deja să-i spun ca trebuie să reprogramăm din nou, dar vreau să iau pulsul situaţiei.

— îmi pare rău, spun eu, şi îngheţ când văd un raton care traversează gazonul şi intră într-un tufiş. Probabil că începi să te întrebi dacă sunt de încredere, dar îţi promit că sunt.

— E-n regulă, Lucy. înţeleg, deşi aud în vocea ei că nu e chiar aşa. Toţi avem vieţi personale.

I-am descris călătoria mea subită ca fiind „o problemă personală urgentă".

— M-aş întoarce în Toronto chiar acum daca aş putea. Ăsta e ultimul loc unde vreau să fiu.

— Mai bine anunţă-mă când te întorci şi putem să ne facem planuri atunci, ce zici?

— Sigur.

Am o strângere *de inimă.* Când am întâlnit-o pe Lillian, era aşa entuziasmată c-o să lucrăm împreună, dar simt că are din ce în ce mai puţină încredere în mine.

— Lillian, chiar îmi pare rău. După ce o să mă întorc, o să ai toată atenţia mea. Munca e singura mea prioritate.

însă adevărul afirmaţiei mele mă face să simt un gol.

— Perfect. Vorbim în curând.

închid şi mă întorc. Sunt surprinsă când îl văd pe Felix în uşă. Poartă blugi albaştri. Un tricou alb. E ciufulit. Proaspăt ras. Unde i-a fost mintea, de m-a sărutat aşa pe degete aseară? M-a ţinut de mână. Nu cred că încerca să mă deruteze în mod voit, dar aşa s-a întâmplat. Sunt furioasă pe mine, dar şi pe el.

- Bună dimineaţa, spune el.

— Bună.

Mă uit undeva peste umărul lui.

- Eşti bine? Mahmură?

_ Sunt bine.

- Nu pari prea bine. Cred că n-ai dormit bine. îmi

dau seama că eşti obosită după expresia de pe faţa ta.

_ De ce are toată lumea o problemă cu faţa mea în dimineaţa asta?

- Lucy, ce s-a întâmplat?

în momentul ăla îi susţin privirea. Ce bărbat periculos şi superb.

— Nimic.

- Ei, haide, te deranjează ceva. Vrei să vorbeşti despre asta? Pot să te ajut.

— Nu, chiar nu poţi.

CAPITOLUL 26

Vara, cu un an în urmâ

Viaţa mea s-a destrămat pe parcursul a trei evenimente. Am ajuns la În Bloom într-o dimineaţă şi vitrina principală era spartă. Florăria fusese devastată. Flori împrăştiate în răcitor, apa peste tot. Raftul cu vazele fusese dărâmat. Pe jos erau cioburi şi bucăţi de porţelan. Biroul meu fusese distrus. Am plâns când am văzut pe jos paharele de vin din cristal ale mătuşii mele, sparte. Poliţia a suspectat ca fusese un act de vandalism comis de nişte copii, dar mie mi s-a părut un atac personal. O violare a locului căruia îmi dedicasem viaţa.

Dimineaţa următoare, Carter s-a despărţit de mine. A spus că nu i-am arătat nici jumătate din devotamentul pe care l-am demonstrat faţă de magazin.

— Ştiu că nu mă iubeşti Ia fel de mult pe cât îţi iubeşti afacerea, dar mă *placi măcar?*

Cuvintele lui m-au durut. Nu m-a durut faptul că s-a despărţit de mine, ci motivul pentru care *a* facut-o.

Nu-l iubeam pe Carter. Nu aveam nevoie de el. Şi-l tratasem ca pe un şezlong – un loc moale unde să mă aşez o parte *din* decorul vieţii mele. Putea fi înlocuit. Eu nu observasem asta, dar el da.

Ţi^i zile mai târziu, am primit un telefon de la ma mea- Era deja în spital. Cancerul avansase repede. [111] Cel puţin o să mor cât sunt încă tânără şi fTunloasă.

în timp ce-mi spunea asta, o dadeam cu ruj cu o

„ensulă subţire, aşa cum mă învăţase. I-am dat apoi cu mult blush pe obraji. Pielea îi devenise gri. Farah mi-a ţinut locul la florărie şi am petrecut orele de vizită lângă patul mătuşii mele, ţinând o doză cu bere de ghimbir în ¿mp ce ea bea cu paiul. Era prea slăbită ca să se ridice şi să bea singură.

La o săptămână după ce Stacy a fost internată, am fost surprinsă când am auzit râsetul mamei mele şi al mătuşii răsunând din salonul ei. De puţine ori au râs împreună. Am stat dincolo de uşă şi am ascultat-o pe Stacy povestindu-i mamei despre ultimul bărbat cu care a ieşit. Cum stătea lângă frigider şi punea sos sriracha şi hoisin în lingură. Asta era gustarea lui de la miezul nopţii. Dimineaţa, Stacy găsea pete portocalii şi maro peste tot pe podea, „ca arta abstractă de proastă calitate”.

— Dar era bun la pat.

Am auzit-o pe mama oftând.

- Pare distractiv. Te-ai distrat aşa de mult. -Da.

Am auzit un foşnet de cearşafuri, apoi mătuşa mea a zis încet:

— Nu plânge, Cheryl. Eu sunt cea care moare.

A urmat o tăcere lungă.

— Ştii, ai avut dreptate, a zis mama.

— Ştiu.

Am auzit un scârţâit de scaun pe podea şi am tras cu ochiul. Mama se aplecase peste patul lui Stacy şi-şi îmbrăţişa sora. Mătuşa mea avea lacrimi pe obraji.

CARLEY FORTUNE

„ Tot cred că n-ar *fi trebuit* să-mi spui cu o zi înainte de nuntă, a spus mama, pe un ton înfundat.

Nu ştiam la ce se referea.

Recunosc că momentul ales nu a fost prea inspirat.

Stacy m-a văzut în uşă şi mi-a aruncat un zâmbet trist.

— Ar fi trebuit să-ţi spun ceva mai demult.

Peste patru săptămâni, a murit.

Mi-a lăsat un bilet. Nu era scris de ea, probabil o ajutase una dintre asistente.

Te-am iubit ca şi cum *erai a* mea.

Bridget a resimţit moartea lui *Stacy de* parcă erau rude. Şi-a procesat suferinţa ajutându-mi părinţii cu aranjamentele de înmormântare. Nu ştiu când a vorbit cu Felix. Poate când Stacy era în spital şi se ofilea sub ochii noştri. Sau după înmormântare, când m-a găsit plângând pe podeaua duşului. Şi nu ştiu când şi-a eliberat Felix una dintre căsuţe pentru mine. Din ce-mi spusese Bridget, totul era rezervat. Dar Ken şi Christine renovau Summer Wind după furtună. Nu erau pregătiţi pentru oaspeţi.

— O să te trimit pe insulă. Aş vrea să pot veni cu tine, dar n-am cum să plec de Ia muncă. *Wolf şi* cu mine am organizat tot. Nu trebuie să faci nimic, decât să ajungi acolo. Ai nevoie de aer proaspăt, Bee. Ai nevoie de timp ca

Nu-l văzusem pe Felix de la vizita lui din Toronto de toamna trecută, dar în fiecare lună, primeam la florărie un plic galben cu seminţe. Aveam deja zece pachete. Carciumarese, gura-leului şi margarete. Şi în fiecare lună, n trimiteam cate o carte. Una de self-help despre cum să cu fiusriar[at Ca glumă_ ° Carte P[eiltru C°P» cu ilustraţii, numită *Fehx qfter the rain,* care s-a dovedit

să-ţi revii, mi-a zis Bridget printre lacrimi.

, mai emoţionantă decât anticipasem. M-am întrebat

părere avea iubita lui, Chloe, despre cărţi. Nu ştiam 00 r ce însemna schimbul ăsta sau cum să-l explic. Căr- fi]e şi seminţele păreau să fie limbajul nostru secret. Ceva al nostru. Nu ştiam cum se încadra în regulile stabilite, poate că nu mai aveam nevoie de ele.

Felix mă aştepta la terminal. între noi era o mulţime de oameni, dar am văzut cele mai minunate pete de albastru printre umerii străinilor. M-a strâns în braţe şi m-a legănat, ca un vas pe ape liniştite, după care mi-a şoptit:

— îmi pare aşa rău.

Drumul de la Charlottetown până la Salt Cottages a părut să dureze o eternitate. în realitate însă, Felix şi cu mine am mers cam o oră, clar pe măsură ce marea dispărea şi pădurile deveneau mai dese, aveam impresia că ne îndreptam spre capătul lumii. I-am spus lui Bridget că pot să-mi închiriez o maşină şi să conduc până acolo, dar a zis că Felix a insistat să vină să mă ia. Acum mă bucuram c-o tăcuse.

Nu era ca drumul spre Summer Wind, unde peisajul era presărat cu hambare, biserici şi vite, iar străzile erau pline de viaţă. Un camion cu cartofi aici, un tractor acolo, un remorcher care trage o barcă. Nu mai vedeam clar de la cât plânsesem în avion. Totul părea distorsionat.

Abia am vorbit, dar eram conştientă de privirea îngrijorată a lui Felix.

— De ce nu te culci puţin? m-a întrebat.

Mi-am lipit fruntea de fereastra rece.

Am încercat să adorm, dar stomacul nu-mi dădea Pace. Nu mâncasem în ziua aia. Nu-mi aminteam dacă •nancasem ziua anterioară. Cu cât mergeam mai spre est, eu cat înaintam în comitatul Kings, cu atât mă simţeam n|ai rău. Mi s-a făcut aşa de greaţă, c-a trebuit să-i rog pe l'dix să oprească maşina. Cu o mână mi-a ţinut codiţele,

iar cu cealaltă m-a mângâiat pe spate, în timp ce şoptea „Bravo” şi eu vomitam într-un tufiş de pe marginea drumului.

Deja când am trecut pe lângă semnul pentru Salt Cottages ma simţeam mai bine.

- Am ajuns, Lucy.

v M-am îndreptat când a intrat pe o alee lungă. în depărtare se vedeau patru case identice, una lângă alta. Aflate Ia distanţă de ţărmul oceanului, fiecare avea acoperiş de metal negru *şi laturile erau din lemn, vopsite* cu alb. Spre fiecare uşă duceau alei din *pietriş şi pietre decorative pe care* ştiam că le pusese *chiar Felix,* iar lângă intrăn erau ghivece negre cu *ferigi. Felix* a parcat lângă căsuţa aflată în stânga şi am ieşit din maşină.

Mi-a adus valiza înăuntru şi a spus c-o să *mă lase să* mă odihnesc, dar am dat din cap. Ştiam cât de importante erau căsuţele pentru Felix.

— Nu vrei să-mi faci un tur?

în timp ce m-a condus prin casă, m-a *cuprins un sentiment* ciudat. Ferestrele aveau vedere spre verandă, câmpuri şi ocean. în bucătărie erau nişte blaturi superbe din lemn şi electrocasnice de calitate superioară. în duş era faianţă *turcoaz,* o nuanţă asemănătoare ochilor lui Felix. Erau trei *dormitoare* decorate cu alb şi nuanţa spumei mării. Nu erau imense, dar destul de spaţioase cât să fie confortabile.

Felix mi-a *arătat toate detaliile de* care era mulţumit, precum capul elegant *al* duşului, întrerupătoarele care diminuau lumina, felul în care ferestrele erau aranjate pentru *privelişti optime şi intimitate, faianţa pe care o instalase în bucătărie.*

. Ja “am la tot ce_mi arăta- moment, *un’ trecuseră sufennţa şi răul* de maşină. Ştiam cat de priceput era Ken şi *că-l învăţase* pe Felix cum să folosXă

răstrăul şi să pună parchet, precum şi importanţa "reciâei. Bridget îmi spusese cât de multe făcuse Félix de Pnul singur, dar m-a dat pe spate când am văzut de ce era fflpabil. Era atât de talentat.

Félix mi-a arătat masa în mijlocul căreia se afla un coş. înăuntru era o pungă cu chipsuri Covered Bridge, caramele din cartofi, o hartă cu insula, ca aceea pe care o aveam acasă, două sticle de cidru Red Island şi un carneţel mic, legat cu aţă albastră. Pe coperta maro scria Ghidul *unui localnic pentru PEI.* L-am răsfoit şi am scanat sugestiile de restaurante, localuri cu homari, magazine, cafenele, gelaterii, activităţi pentru copii, plaje, bere făcută în zonă, precum şi brânză şi săpun. Fiecare includea câteva fraze care explicau de ce locul respectiv era special. Se pricepea la scris. Am dat prima pagină şi am citit paragraful care-l întâmpina pe cititor pe insulă şi în locurile preferate ale lui Félix. Toate erau recomandări pe care le strânsese în cei 27 de ani în care locuise pe insulă.

M-amuitatlael.

— Ţi-am spus, a zis el, arogant.

— Tot nu cred că nu încercai să agăţi zeci de turiste pe sezon.

— Doar una sau două.

Ca şi la Summer Wind, căsuţa avea o uşă glisantă care dădea spre verandă. Am stat în faţa ei, unul lângă celălalt, admirând priveliştea. Cerul era indecis azi, schimbându-se în doar câteva minute. Nori, ploaie, soare, un curcubeu în depărtare, oceanul care strălucea argintiu.

— Aş vrea să mă mai ocup de exterior. Să adaug o vatră şi nişte grădini. O să fie mult de muncă, dar nu juă deranjează. De Crăciun o să arate ireal. O să punem lumini peste tot. Mă gândeam să construiesc un patinoar acolo, mi-a zis, arătând spre câmp. O să chemăm din nou fotograful. Vreau ca afacerea noastră să meargă şi iarna. Ce părere ai?

J l”lal ıa Fe,ix>Ci,re analiza câmpul ce se întin-n faţa noastră. Era aşa de mândru şi de frumos. Atât ae isteţ, talentat şi sigur pe el. în cei patru ani de

când ne Ştiam, se transformase intr-un bărbat. Era aici, în viaţa pe care şi-o construise, mai solid decât înainte. *Se dezvoltase* în persoana care fusese menit să devină. Nu mai era puştiul posac de 23 de ani care încerca să-şi revină după despărţirea de Joy. Nu mai era tipul care flirta şi mă tachina.

— îmi pare rău, tu nu te simţi bine şi eu te plictisesc, a spus el, în timp ce i s-au înroşit urechile.

-Nu.

Mi-am pus mâna pe braţul lui, ignorând cat de fierbinte îi era pielea. Era ca un şemineu personal.

— îmi pare rău. Vreau să aud totul. A trecut mult timp. Doar că nu prea pot să port o conversaţie acum. N-am prea dormit. Şi nici mâncat, ceea ce a intensificat răul de maşină. Mă *simt de parcă* m-a lovit un camion.

— Ce zici să-ţi pregătesc ceva? Am făcut cumpărături de dimineaţă, aşa că frigiderul e plin. Poate vrei un sendviş? Am luat untul care-ţi place.

— Mulţumesc, dar e-n regulă. Ai făcut deja atâtea pentru mine.

Felix m-a studiat, cu capul înclinat într-o parte, şi am încercat să zâmbesc.

— Hai să facem ceva înainte să mă întorc în Toronto. O să te scot Ia cină drept mulţumire.

Chloe putea să stea fără el o noapte.

— Poate la The Inn at Bay Fortune? Mereu am vrut să merg acolo.

Felix a devenit serios.

— Dacă vrei, pot să stau să-ţi ţin companie.

- Felix, nu trebuie să faci pe bona cu mine. Nu vreau să te deranjez mai mult decât am făcut-o deja.

_ Lucy, nu m-ai deranjat.

Am început să simt înţepături în ochi. Eram prea vulnerabilă pentru genul ăsta de bunătate.

- Mulţumesc, i-am şoptit.
- în plus, sora mea m-a ameninţat c-o să mă bată dacă n-o să am grijă de tine.

Am râs şi mi-am şters lacrimile. Nu-mi venea să cred că plângeam în faţa lui Felix. Când am petrecut timp în Toronto, am pus bazele unei prietenii, dar nu ajunseserăm în stadiul în care să ne alinăm în momente de criză.

— Scuze, sunt foarte emotivă acum. Nu e foarte distractiv să fii în preajma mea. Tu fă ce ai de făcut şi o să-ţi scriu când o să fiu într-o formă mai bună.

Bridget îmi trecuse în telefon numărul lui Felix.

După ce l-am mai asigurat o dată că eram bine, m-a lăsat singură. M-am uitat la mare şi am ascultat cum motorul maşinii lui s-a trezit la viaţă, iar apoi s-a îndepărtat. După asta, m-am prăbuşit pe canapea şi am plâns în pernă.

După ce mi s-au uscat lacrimile, m-am uitat în jur. Casa era goală. Mă simţeam singură. M-am gândit să-i scriu lui Felix, să-l întreb dacă ar putea să petreacă seara cu mine. însă n-aveam curajul să-i cer asta. Avea iubită Şi, dacaş fi fost în locul ei, n-aş fi fost deloc încântată de situaţie.

Am inspectat bucătăria. Pe masă era o pungă d.e cafea, de la un magazin bun din Charlottetown. în frigider era o sticlă de vinho verde. Mai aveam şi ouă, brânză cheddar din Avonlea, legume de toate culorile, o pâine Proaspătă din secară, o cutie cu batoanele mele preferate un pachet roz de la Cows Creamery, cu unt din smântână fermentată. Nu ştiam dacă Bridget îi trimisese lui Felix o listă de cumpărături sau dacă reţinuse chiar el ce-mi plăcea să mănânc, aşa cum şi eu reţinusem ce-i plăcea să citească. La cină am mâncat o felie de pâine cu unt, deasupra chiuvetei.

Am fost surprinsă să-l văd pe Felix la uşă

dimineaţa următoare. încă purtam hainele de ieri şi nu mă uitasem în oglindă, dar simţeam că aveam ochii umflaţi. în *gură* aveam gust de metal. Nu mă spălasem pe păr de câteva zile. Când stăteam în Summer Wind, primul lucru pe care-l făceam dimineaţa era să mă fardez, pentru ca Felix să nu mă vadă nemachiată. însă de data asta nu m-am sinchisit să-mi iau mai mult decât balsamul de buze şi n-aveam destulă energie cât să-mi pese.

Dar am observat lucruri la Felix pe *care nu le* observasem ieri. Blugii erau noi şi aveau o nuanţă intensa de indigo. Adidaşii erau din piele, noi şi ei. Purta un tricou cu decolteu în V, diferit de tricourile lui obişnuite, din- tr-un bumbac mai gros. îşi făcuse ceva la păr ca să-şi cuminţească buclele.

Făcea propria lui inspecţie, apoi s-a încruntat.

— Lucy, ce zici să faci un duş? în timpul ăsta o să pregătesc micul-dejun.

Nu m-am sinchisit să-i spun să plece. Aveam senzaţia că oricum nu m-ar fi ascultat. încă nu mă obişnuisem să locuiesc singură şi îmi plăcea să am pe cineva prin preajmă. îmi plăcea să-l am pe Felix prin preajmă.

A stat toată ziua cu mine. Am mâncat sendvişuri din secară prăjită cu ou *prăjit şi* brânză cheddar şi ne-am uitat la *The Great British Baking Show,* emisiunea mea preferată. După-amiază târziu ne-am plimbat pe ţărm. Briza m-a ajutat să-mi revin puţin, precum şi senzaţia nisipului sub tălpi şi sunetul valurilor, dar am obosit repede. Am adormit cu capul în poala lui Felix, undeva între partea *tehnică* (baghetele) şi creaţiile impresionante *(sculpturile 3D din pâine). M-am* trezit în întuneric, cu obrazul pe coapsa lui, învelită într-o pătură. Felix m-a

„în pat în dimineaţa următoare l-am găsit dormind ^dormitorul de lângă al meu.

M-am simţit vinovată că l-am monopolizat pe Felix <ii după ce mi-a pregătit micul-dejun pentru a doua zi ^nsecutiv, i-am spus că eram bine. Ba chiar i-am promis

asta. îmi plăcea compania lui, ştiam c-o să-i duc dorul când pleca, dar i-am zis că îmi reveneam.

Şi aşa şi era. Am citit pe verandă, m-am plimbat pe plajă şi prin pădure, uneori plângând, alteori zâmbind soarelui. Erau atâtea păsări prin copaci – codroşi, pitulici, vireo. M-am obişnuit cu cântecul lor, mă făceau să nu mă mai simt atât de singură. Am cules braţe pline de flori sălbatice şi am umplut căsuţa cu genul de aranjamente nestructurate pe care mătuşa mea le-ar fi numit cu drag „comune”. Am simţit-o alături de mine cât lucram. Şi cu fiecare zi care trecea, apăsarea din piept mai dispărea puţin. Dar ştiam că va fi greu să mă întorc în oraş. Că mă voi simţi mai singură ca oricând.

Eu: Nu ştiu sigur dacă vreau să mă întorc acasă.

Bridget: înseamnă că Wolf te tratează bine.

Eu: Da. Dar nu suport ideea că o să mă întorc în apartamentul meu gol. Tu n-o să fii acolo. Stacy n-o să fie acolo.

Bridget: Mereu o să fiu alături de tine.

Dacă aş fi putut sta pe insulă pentru totdeauna, cred c-aş fi făcut-o. Viaţa era mai simplă acolo. Respiram mai bine. Dormeam mai bine. Am luat-o mai uşor, aşa cum n-aş fi putut s-o fac niciodată în oraş.

în următoarele zile, l-am văzut pe Felix pe la căsuţe, fetădinărind, verificând cum se simţeau oaspeţii, tăind ‘arbă la bustul gol, pielea lui bronzată fiind presărată cu lj mboane de transpiraţie. A jucat fotbal cu copiii de la

căsuţa vecină, lăcându-mi cu mâna din iarbă. M-a vizitat n necare zi, ca să se asigure că eram bine. într-o seară, a venit cu o cutie de stridii şi un cuţit şi le-am mâncat pe verandă cu vinho verde.

Felix mi-a spus că el şi Zach căutau încă o proprietate. Felix prefera pe coasta de est, Zach voia în nord. Voia să-mi afle părerea. M-a întrebat de florărie, despre florile mele preferate şi de Farah, pe care ar fi vrut s-o cunoască când venise în Toronto. Nu cunoştea nicio poetă care să fie şi decorator floral.

Uneori ni se întâlneau privirile şi ieşeau scântei, îmi aminteam când îmi spusese „Vreau să-mi spui Felix" în urmă cu trei ani. Dar apoi unul dintre noi îşi muta privirea şi scânteia era trecută cu vederea. Am observat însă *că* Felix n-a pomenit nici măcar o dată de iubita lui. Iar eu nu l-am întrebat.

în penultima mea zi acolo, a venit cu Mustangul.

Avea un zâmbet larg pe faţă, ca şi mine. Felix iubea maşina aia, iar eu îi adoram gropiţa din obraz.

— Ce e asta?

— Mergem la o plimbare. M-am gândit c-o să-ţi placă s-o facem cu stil.

Mi-a dat cheile.

— Nu pot. Sunt o cauză pierdută. Bridget a încercat *să mă* înveţe cum să conduc o maşină cu cutie manuală.

— O să-ţi arăt eu, a zâmbit el.

— Ha. Dar vorbesc serios. Părinţii mei n-au vrut să-mi iau carnetul, erau convinşi c-o să le distrug maşina. S-au oferit să-mi dubleze alocaţia dacă acceptam să amân testul.

Când mătuşa mea a aflat asta, s-a certat rău de tot cu mama. într-un final, Stacy a condus din Toronto în St. Catharines ca să-mi dea chiar ea lecţii de şofat.

Privirea lui Felix a devenit dură.

_ Asta e oribil. Oricine transformă plantele în piese de artă poate să conducă o maşină manuală.

Zece minute mai târziu, bâjbâiam pe alee, iar Felix mă

învăţa cum să folosesc ambreiajul şi schimbătorul de viteze. Am tresărit la fiecare mişcare a maşinii. Eram îngrozită c-o s-o stric. Până când mi-a ieşit. Conduceam la ţară, iar câmpurile şi fermele treceau pe lângă mine.

- Poate ar trebui să-mi iau un câine, am spus zâmbind.

- Poftim? m-a întrebat Felix şocat.

— Mereu am vrut unul când eram mică, dar părinţii nu mi-au dat voie.

Aşa că am legat o coardă de sărit de gâtul câinelui meu de jucărie şi l-am târât prin casă. Am mângâiat-o pe burtică, am hrănit-o cu mâncare invizibilă şi i-am băgat botul într-un castron cu apă.

— Au spus că nu eram destul de responsabilă, dar tot ei au zis să nu-mi iau carnetul de şofer şi uită-te la mine acum.

— Vrei să mergem să căutăm un magazin de animale? îţi cumpăr un câine în momentul ăsta, Lucy.

Am râs.

— Nu cred că am loc în valiză.

— Eu am învăţat să conduc înainte să fie legal. L-am convins pe tata să-mi arate. Ne-am tot plimbat pe alee. La paisprezece ani, ştiam să fac o parcare laterală.

— De ce te grăbeai?

— Mi s-a părut că arăta distractiv, dar în acelaşi dmp, voiam să pot să invit o fată la întâlnire după ce-mi luam carnetul, fără să ne aducă părinţii noştri. Aveam urnite idei despre sexul pe bancheta din spate.

— Sunt convinsă. Şi s-au materializat?

Felix era cu Joy când şi-a luat carnetul.

— Poate, de câteva ori, a zâmbit el.

Hmnun, am zis eu, deşi a părut un mormăit.

Am mers la farul Point Prim, cel mai vechi de pe insulă. Dintre multele faruri pe care le vizitasem de-a lungul anilor, am decis că ăsta era preferatul meu. înalt, rotund şi vopsit într-un alb strălucitor. Point Prim era unul

dintre cele mai minunate locuri: o peninsulă cu terenuri agricole superbe care se înălţa din ocean.

— Aş putea să locuiesc aici, i-am spus lui Felix.

Luam prânzul într-un restaurant aflat pe marginea unui ţărm stâncos, lângă far.

S-a lăsat pe scaun, privindu-mă într-un fel care m-a emoţionat.

— Ai putea, ţi se potriveşte insula.

— Pe Chloe nu o deranjează că petreci atâta timp cu mine? l-am întrebat când mergeam la plajă ziua următoare.

De data asta am luat camioneta.

- Nu. Eu şi Chloe ne-am despărţit, a spus el, uitându-se la mine.

— Ce? Când? Bridget nu mi-a spus nimic.

— N-a trecut mult timp. Voia să se mute înapoi în Ottawa şi eu nu voiam să mă mut cu ea. Niciunul dintre noi nu voia o relaţie la distanţă. A zis că oricum, nici când locuiam sub acelaşi acoperiş n-am lăsat-o să se apropie prea mult. Poate chiar aşa şi e.

— îmi pare rău. Credeam că merge bine. Nu ştiam.

— E-n regulă. Aveai multe pe cap. Sunt sigur că de asta nu ţi-a zis Bridget nimic.

— Probabil. Carter mi-a dat papucii luna trecută.

— Am auzit. Păcat.

Felix *mi-a* povestit cât de mult îi plăcea coasta de est a insulei. A spus că era mai liniştită decât ţărmul de nord, mai sălbatică şi plajele erau superbe. Pe Souris

uţffli să cauţi sticlă de mare, iar Bothwell era una din-preferatele lui. Noi am mers însă la Basin Head, unde gx-eai cabine ca să te schimbi şi o cantină în clădirile mici din lemn de lângă ţărm.

Nisipul era de un alb şters şi se întindea cât vedeam cu ochii spre nord, împreună cu iarba dunelor şi pinii subţiratici. Spre sud era o stâncă roşie încoronată cu vegetaţie. Ne-am descălţat şi ne-am plimbat pe ţărm, unde era mai linişte şi auzeam nisipul zdrobindu-se sub tălpile noastre.

— Se numesc nisipurile cântătoare.

Mi-am frecat picioarele de nisip, încercând să creez o melodie. Dar a rezultat mai degrabă un sunet pe care l-ar scoate o focă afonă.

Am întins o pătură şi am mâncat picnicul nostru format din baghetă, brânză cheddar, măsline şi cidru Red Island. Am căutat o bucată de sticlă de mare prin grăme zile de alge ajunse pe ţărm, dar, ca întotdeauna, n-am găsit niciuna.

- încep să cred că sticla de mare e de fapt o farsă pe care le-o fac cei de pe insulă turiştilor.

Felix a zâmbit.

— Cât pe ce să uit.

A băgat mâna în buzunar şi a scos o piatră de un alb lăptos, care arăta ca o bucată mică de cuarţ.

- Asta e pentru tine. Am văzut-o dimineaţa trecută. Cred că ai noroc, pentru că n-am mai găsit una de foarte mult timp.

Mi-a pus bucata de sticlă de mare în palmă.

- Cele albe nu sunt aşa de rare ca alte culori. Alea portocalii, roşii şi albastre sunt însă greu de găsit.

Am studiat comoara şi apoi l-am privit. între noi era din nou un fior electric. Se întâmpla ceva, dar nu ^'iain sigur (¡jj anume Şt,am cun) Felix şi nu o tăcea

Acum era tandru. Dulce.

l-am mulţumit, am zâmbit emoţionată, apoi am râs Şi mi-am scos crema de protecţie solară.

- O să te dau eu pe spate. Rochia ta e destul de decupată, mi-a zis.

— Sigur, am spus cu voce răguşită. Mulţumesc.

M-am întors şi Felix mi-a dat coada împletită peste umăr. Şi-a plimbat palmele peste spatele meu şi am închis ochii. Era nedrept cât de plăcută era atingerea lui şi cum îmi direcţiona sângele de la cap direct între coapse. Dar trebuia să ignor efectul pe care-l avea corpul lui asupra corpului meu. Nu voiam să stric ce era între noi. Prietenia asta timidă care a început când a venit în Toronto şi a crescut cu fiecare carte pe care i-am trimis-o şi fiecare pachet de seminţe primit.

Am petrecut ore întregi întinşi pe burtă, relaxându-ne, eu citind reviste şi el *Preaiubita.*

După-amiază, s-a ridicat, şi-a dat jos cămaşa şi mi-a întins mâna. Nu-mi luasem costum de baie, dar era destul de cald cât să-mi ridic rochia şi să intru în apă până la genunchi, cât Felix a înotat. Plaja era aglomerată, dar când a ieşit din ocean, am uitat că mai era lume înjurai nostru. A străbătut valurile, în timp ce apa i se prelingea pe piept şi pantalonii portocalii de înot i se lipeau de coapsele tari. Prietenia asta ar fi fost mai simplă dacă el n-ar fi arătat aşa. M-am uitat la Felix în timp ce se îndrepta spre mine şi rochia îmi aluneca din mână. S-a uitat la materialul lila care se învârtea în jurul meu, apoi la mine. A zâmbit şi mai larg când a văzut roşeaţa care mi se întindea pe piept.

Ne-am uscat, ne-am băut cidrul, apoi Felix m-a întrebat de mătuşa mea. I-am povestit de grădina lui *Stacy, care fusese locul meu* fericit când eram mică. I-am spus că *fusese* singura persoană din familia mea care mă înţelesese. I-am spus cât de dor îi era lui Bridget de insulă când am intâlnit-o şi cum Stacy a inclus-o în mica noastră familie. I-am povestit de filmele vechi. Pastele de la qtturaI1tul din apropiere. Discursurile când eram abţi- p^ite despre cum să-ţi trăieşti viaţa din plin. Ieşirile la teatru.

Mi-am şters lacrimile cu tivul umed al rochiei, iar Felix şi-a pus braţul în jurul meu. Am stat aşa, unul lângă

altul, privind un vas din depărtare, iar într-un final, mi-am pus capul pe umărul lui.

Ne uitam la un câine Mare Danez care încerca să prindă valuri, când Felix m-a întrebat cu blândeţe:

- Ce s-a întâmplat cu Carter?

Am oftat zgomotos.

— Credeam că lucrurile merg bine, dar mi-a spus că nu m-a văzut niciodată atât de emotivă în privinţa lui cum m-a văzut în legătură cu spargerea magazinului.

Apoi am ezitat. Nu ştiam dacă să-i spun lui Felix şi următoarea parte. Nu voiam să mă desconsidere.

- A spus că am fost o iubită nasoală.

— Ce nemernic.

— Ştiu, dar într-un fel, avea dreptate. Chiar mi-a păsat mai mult de afacere decât de el.

— Bineînţeles. Doar e o parte din tine. Ar fi trebuit să-şi dea seama cât de norocos era.

M-am îndreptat, ca să-l privesc. Eram aşa de aproape, că puteam să-i număr firele genelor. Felix mi-a dat coada împletită pe spate.

— Nu era tipul potrivit pentru tine.

M-a mângâiat uşor pe spate. Atingerea lui, felul în care mă privea, dorinţa lui evidentă m-au lăsat fără aer.

— Uneori mă întreb dacă nu cumva nu vreau să Săsesc tipul potrivit, de fapt, am şoptit.

Gândul ăsta îmi tot dăduse târcoale. Dacă ieşisem 9arter tocmai pentru că ştiusem că relaţia noastră n-o K dureze? Mătuşa mea credea c-ar trebui să fiu deschisă unei relaţii semnificative, dar singurul bărbat spre care r geam iar şi iar stătea chiar lângă mine. lzx*uia la mai

bine de o mie de kilometri depărtare şi părea la fel de reti- NI . J[8].?[1] ?'NE ,a un angajament. N-ar putea să fie niciodată al meu.

— Cred că sunt defectă.

— Lucy.

Atât a spus. Doar mi-a pronunţat numele, dar l-am simţit *în tot corpul.*

Ceva se schimbase între noi de când venisem şi acest lucru era imposibil de ignorat. Felix devenise mult mai mult decât o simplă aventură, dar nu ştiam ce să fac cu asta. Nu puteam decât să-mi ascult cea mai zgomotoasă şi urgentă nevoie: de când ne-am întâlnit dorisem să simt buzele lui Felix, mâinile şi pielea lui. Mă simţeam ca o sticlă de şampanie, agitată şi gata să explodeze.

— Nu eşti defectă.

Spaţiul dintre noi s-a micşorat.

— Eştip...

L-am sărutat.

— Te vreau, i-am şoptit.

A zâmbit şi şi-a întaşurat mâna în jurul cozii împletite,

— Şi eu te vreau.

— Da, i-am şoptit.

Mai mult.

CAPITOLUL 27

Vara, cu un an în urmâ

Felix era întins lângă mine când m-am trezit, iar soarele îl învăluia în auriu. Pentru o clipă, am admirat priveliştea. Pieptul gol, cearşaful din jurul taliei. Apoi m-am ridicat şi m-am uitat înjur. Eram în dormitorul lui Felix Clark. în casa lui.

Era destul spaţiu cât pentru un pat matrimonial, două noptiere şi un dulap cu patru sertare, care se afla sub fereastra ce dădea spre partea din spate a proprietăţii. în duda dimensiunii, camera era elegantă şi avea o cromatică bine gândită, pentru care nu cred că era responsabil Felix. Pereţii aveau două tonuri – negru mat de la podea până la mijloc şi maro deschis în partea de sus. Cearşafurile erau gri, iar pernele aveau nuanţa bronzului. De o parte şi de alta a patului era câte o lampă şi pe un perete era atârnată o hartă veche a insulei, pusă într-o ramă frumoasă. Singurul lucru care nu se asorta perfect era una dintre păturile făcute de bunica lui, care era împăturită în partea de jos a patului.

Ieri, când Felix m-a adus aici, n-am fost atentă la detalii. Ne am întors direct de pe plajă şi am petrecut restul zilei şi al nopţii încolăciţi unul în jurul celuilalt. Eram acopenţi de nisip şi, după a doua rundă, Felix m-a trimis să mă spăl, iar el a schimbat cearşafurile şi a venit lângă mine la duş. Nu era prima oară când făceam sex, doar că de data asta a fost diferit. Prima oară a fost lent. Fruntea lui lipită de a mea, iar săruturile ca nişte confesiuni.

Tu. Asta a tot repetat. *Tu.*

Felix, am tot spus eu. *Mai mult.*

Pieptul mă durea pentru că Felix era din nou al

meu, iar când a îngenuncheat în duş şi mi-am înfipt mâinile în părul lui, m-am gândit pentru o fracţiune de secundă că sunt în mare încurcătură. Dar nu puteam să ne oprim. Eram gălăgioşi, lacomi şi jucăuşi. Mă simţeam ca o veveriţă, ca şi cum n-aveam să supravieţuiesc iernii dacă nu-mi luam doza de Felix înainte să mă întorc în oraş.

L-am privit acum. Părea aproape inocent când dormea, dar avea buzele umflate şi coapsele mele erau iritate de la barba lui.

Stomacul îmi cerea de mâncare, aşa că m-am dat jos din pat, mi-am tras pe mine un tricou de-al lui şi m-am dus în bucătărie. Locul lui era mic, dar îngrijit Pereţii exteriori erau din ardezie şi într-o parte era un iaz mărginit de nişte meri bătrâni. Nu erau case prin preajmă. Felix refacuse baia, înlocuise ferestrele şi cuptorul, schimbase ţigla de pe acoperiş. Nu renovase încă bucătăria. Mi-a spus toate astea când ne întorceam de la plajă.

— Nu e mare lucru, m-a avertizat, în timp ce bătea agitat din degete pe volan.

— Sunt convinsă că e grozav. Dar hai să facem turul mai târziu, i-am spus şi mi-am aşezat mâna pe coapsa lui.

Ne rupeam hainele de pe noi înainte să ajungem la uşă.

Am pus o felie de pâine în prăjitor şi, cât aşteptam sa se *iaca, am* studiat o poză de pe frigider, cu Felix şi Zach m pragul uneia dintre căsuţe. Zach avea o mână pe umerii hii şi amândoi zâmbeau larg. M-atn dus în sufragerie. Era văruită într-un verde închis, iar mobila era din piele. într-o nuanţă de caramel. în colţ era un şemineu drăguţ. M-am întrebat dacă Chloe decorase totul. Sau poate Joy. Ştiam că-l ajutase cu Salt Cottages, ştiam că Felix şi fosta lui erau prieteni, dar tot am fost surprinsă de senzaţia provocată de acest gând. Mă simţeam incomod.

Avea o bibliotecă mare, în care nu încăpeau însă toate cărţile lui Felix, care erau aranjate în grămezi peste tot. Am luat un exemplar din *Dinţi albi* de pe masă şi l-am răsfoit. Felix îşi făcuse notiţe pe margine, marcând cu negru

pasajele preferate.

Pâinea prăjită era gata, dar privirea mi-a fost atrasă de un raft pe care erau toate cele zece cărţi pe care i le trimisesem lui Felix. *întinsa Mare a Sargaselor, Felix After the Rain, Marile speranţe,* inclusiv cartea de self-help. Toate stăteau pe propriul lor raft, etalate ca nişte comori între capete de carte din cupru.

Mi-am trecut mâna peste cotoarele lor, iar inima a început să-mi bată cu putere. Am dat peste *Lumina pe care am pierdut-o,* cumpărată în aprilie, pentru că librarul meu preferat, Addie, a zis c-ar trebui să încerc să scriu ceva secolul ăsta. S-a gândit c-o să-mi placă. Am citit-o şi m-am gândit c-o să-i placă şi lui Felix. în mai i-am luat *Happy Place,* pentru că ideea că Felix va ţine în mână cartea asta de un roz intens m-a încântat şi nu puteam să mă gândesc la un loc mai fericit decât Insula Prinţului Edward. Am scos din raft *Marile speranţe.* Avea o copertă minunată. I-am trimis-o pentru că l-am auzit spunând odată cât de mult îi plăcuse cartea asta. Am deschis-o la o pagină oarecare şi am rămas fără aer când am văzut propoziţia pe care o sublimase.

„O iubeam în ciuda raţiunii, promisiunii, păcii, speranţei, fericirii. O iubeam în ciuda tuturor dezamăgirilor care puteau să apară.”

Am pus-o repede înapoi pe raft, pentru că mă simţeam de parcă îi citisem însemnările din jurnal.

— Bună dimineaţa.

M-am întors. Felix purta doar nişte pantaloni de bumbac largi, lăsaţi pe şolduri. Avea o dungă de la pernă, care se întindea de la tâmplă spre obraz, dispărând în barbă. Privirile ni s-au întâlnit, însă nu m-au uimit scânteia sau fiorul acela pe care-l simţeam de fiecare dată. Ci toate momentele pe care le-am împărtăşit, toate lucrurile pe care le observasem şi le admirasem la Felix.

Ţineam într-o cutie de sticlă cele zece pachete de seminţe pe care mi se trimisese, laolaltă cu harta insulei, dar strânsesem şi toate informaţiile pe care le tot aflam despre Felix, stocându-le neintenţionat. Acum erau toate puse cap la cap, o listă nesfârşită de amintiri. Privirile aruncate pe ascuns. Săruturile furate. Cărţile ţinute în blugi. Ambiţia lui tăcută. Felul în care-şi bea ceaiul dimineaţa, suflând în cană ca să-l răcească. Viteza cu care putea să desfacă o duzină de stridii. Felul în care îmi atinsese corpul aseară, de parcă era preţios. De parcă era *al lui.* Felul în care asculta, cu capul înclinat într-o parte şi pleoapele uşor îngustate. Palmele lui aspre. Felul în care i se încordau muşchii spatelui sub cămaşă. Felul în care ajuta la gătit şi curăţenie şi mergea la magazin să cumpere vin portughez când Bridget şi cu mine rămâneam fără. încrederea lui relaxată. Toate lucrurile minunate pe care le spunea.

L-am cunoscut pe Felix la 23 de ani – rănit din dragoste, încercând să-şi refacă viaţa – şi îl ştiam acum, Ia 27 – hotărât, puternic. Devenise cel mai bun bărbat pe care-i cunoşteam.

L-am privit şi am simţit o apăsare în piept.

- Lucy, a spus el, iar eu doar am clipit.

A traversat camera, m-a apucat de şolduri şi m-a privit cu atenţie.

_ Erai cu gândul departe.

Am privit raftul cu cărţile pe care i le-am trimis şi m-am panicat. Mi-am amintit ce mi-a spus mătuşa mea în

noaptea când l-a întâlnit pe Felix. „Creatura aia superbă e îndrăgostită.”

Dar n-avea cum. Am fost atenţi. Nu ne-am implicat emoţional. Am *fost nevoită* să ţin sentimentele la distanţă. Mătuşa mea murise şi trebuia să protejez afacerea. Trebuia să mă concentrez. Nu puteam să am *mai mult.* Nu acum, şi evident nu cu Felix. El locuia pe Insula Prinţului Edward. Nu aveam timp pentru o relaţie, cu atât mai puţin pentru ceva la distanţă. Şi chiar dac-aş fi avut, Felix era fratele lui Bridget. Mi-am amintit cât a plâns Bridge când mi-a zis de despărţirea lui de Joy. M-am gândit la noaptea când a stabilit regulile pentru prima noastră vacanţă pe insulă.

„Să nu te îndrăgosteşti de fratele meu. N-aş suporta să te pierd.”

Bridget, pe care o iubeam mai mult decât pe oricine altcineva. Bridget, de care aveam nevoie mai mult ca oricând, acum că mătuşa mea murise. Bridget, pentru care eram în stare de orice. Aceştia erau cei doi stâlpi din viaţa mea pe care trebuia să-i păzesc. În Bloom şi prietenia cu Bridget. Chiar dacă-l plăceam pe Felix mai mult decât pe orice alt bărbat pe care-l cunoscusem, o relaţie cu el era imposibilă.

— Tu, a spus Felix, cu un zâmbet leneş. Părul tău.

Mi l-a dat după umăr şi m-a sărutat pe tâmplă. Şi-a plimbat apoi buzele peste gâtul meu, muşcând uşor pielea de sub ureche. A gemut.

- Pielea ta. Cred că n-o să mă satur niciodată de tine.

Ani Simţit că nu puteam să respir. Chestia asta dintre noi escalada, nu mai putem s-o controlez, dar dacă nu eram singura?

— Lucy?

Felix s-a uitat la mine şi m-a mângâiat pe obraz.

— Ieri n-ai prea mâncat, cred că ţi-e foarte foame. O să-ţi fac nişte pâine prăjită cu şuncă.

Preferata mea.

Ce a spus când era în Toronto? Că nu era genul de tip care să aibă relaţii ocazionale.

Inima mi-a luat-o razna.

— Trebuie să plec.

— Ce? De ce? E totul în regulă?

-Nu. E legat de muncă. Sistemul nostru de comenzi online s-a prăbuşit. Poţi să mă duci la căsuţă? Am nevoie de laptop.

Asta a fost prima minciună care mi-a venit în minte.

Felix m-a privit îndelung, încruntat. Niciodată nu mă mai privise cu intensitatea asta, cu privirea atât de întunecată. Dar a încuviinţat şi apoi s-a relaxat din nou, ca şi cum cineva oprise un întrerupător.

— Bineînţeles. Nicio problemă. Hai să mergem, a zis, făcând un pas în spate.

Dacă şi-a dat seama că minţeam, a fost destul de drăguţ cât *să nu* pomenească nimic despre asta. Ne-am îmbrăcat şi, *pe* drumul de întoarcere, s-a tot uitat la mine. Dar eu nu puteam să-I privesc. Aveam nevoie să fiu departe de Felix. Departe de mirosul lui, de dorinţa pe care o simţeam pentru el şi de îngrijorarea provocată de chestia asta dintre noi. Sentimentele mele explodau în mine ca nişte artificii. Erau o explozie de respect, afecţiune şi dorinţă. Dar oare toată treaba asta devenise ceva mai mult şi pentru el?

— O să fiu ocupată toată ziua cu asta. Dar ne vedem mâine, da? Putem să luăm micul-dejun înainte să mă duci la aeroport. Fac cinste.

După asta, am ieşit imediat din camionetă.

Eram la jumătatea drumului spre căsuţă când Felix m-a strigat. Stătea lângă maşină.

— Ţi-ai uitat geanta.

A ridicat-o, apoi s-a îndreptat spre mine şi mi-a pus-o pe umăr.

— Gata.

— îmi pare rău că nu mai pot să stau.

Mă simţeam ca şi cum căzusem de pe o stâncă în ocean şi mă scufundam, străduindu-mă să respir. Dar Felix a zâmbit, iar ochii i-au licărit.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, Lucy. Eu m-am simţit bine. Asta facem noi, nu-i aşa?

Parcă a aruncat cu apă rece peste mine. *Ne-am simţit bine.* Pentru Felix, asta era tot. Asta fusese mereu. Doar eu pierdusem controlul, nu şi Felix.

M-am forţat să zâmbesc.

— Da. Şi eu. A fost distractiv.

— Mereu e, a zis el, pupându-mă pe obraz. 0 să trec mâine să te iau. N-o să uit ce-ai spus de micul-dejun, a zis el, apoi a plecat.

însă nu Felix a apărut la căsuţă ziua următoare.

— A intervenit ceva. Wolf nu poate să ajungă, a zis Zach când am deschis uşa.

CAPITOLUL 28

în prezent
Cinci zile până *la nunta lui* Bridget

Urcăm pe coastă, pe marginea stâncilor. în

dreapta, pământul cade abrupt în golf. Mori albe de vânt se înalţă în depărtare. Lângă hambare şi anexe sunt puse capcane pentru homari.

Drumul până la North Cape, vârful părţii de vest a insulei, durează mai bine de o oră. E prea mult timp pentru ca Zach să stea înghesuit în spate. Mă uit pe geam şi sper *să nu mi se* facă rău. Nu reuşesc să admir peisajele incredibile. Bridget spune că priveliştea merită efortul. O să mergem după aceea să mâncăm. Lumea zice că în Tignish găsim rulouri cu homar bune.

— Sunt 61 de faruri şi clădiri cu lumini de semnalizare, spune Zach de pe scaunul pasagerului.

— Habar n-am ce sunt clădirile cu lumini de semnalizare, spun eu.

Toată lumea mă enervează. Bridget, pentru că m-a dus la Maritime« şi m-a făcut să anulez întâlnirea cu Lillian. Felix, pentru că mi-a sărutat mâna. Pentru că vrea să găsească pe cineva cu care să-şi construiască viitorul aici, pe insulă. Pentru emoji-ul de baftă pe care mi

■ «îs şi an»[11] (,e ,flcere care a urmflt Zrich. Pen,ru 03 e ’ j’e informat. Şi eu. Pentru că sunt foarte proastă.

* _ Luminile de semnalizare sunt ca farurile, folosite ^marcarea intrării în port, aşa că mereu sunt câte pe insulă sunt 20 de perechi.

- Mulţumesc, Zachaiy, spune Bridget, la care Zach întoarce şi-şi flutură genele spre ea.

Din când în când, Felix se uită la mine în oglindă, dar îi evit privirea. Am căzut în orbita Iui Felix şi l-am lăsat să se strecoare dincolo de apărările mele. E din nou *a* vara trecută. Trebuie să stau la distanţă.

Mă uit pe geam şi inspir adânc. Nu mi-e rău doar de la mersul cu maşina.

— Eşti bine? întreabă Felix.

- N-o să-ţi vomit în maşină, dacă de asta îţi faci griji.

— Să ne spui dac-o să se schimbe ceva.

Zach ridică cutia cu batoane cu nuci adusă de Felix.

- Wolf e un cercetaş excelent. Am venit pregătiţi.

Coborâm în faţa unei clădiri mari, aflată pe vârful peninsulei. E North Cape Wind Energy Interpretive Center. îşi merită numele din clipa în care ies din maşină. Rochia îmi flutură cu putere şi trebuie să-mi ţin părul ca să nu-mi intre în ochi, în timp ce traversăm bolovanii roşii spre ţărmul stâncos. în depărtare se află un far octo- gonal, a cărui vopsea albă s-a mai şters. Vântul are gust de ploaie. Toate gândurile astea Sini aprind un foc în piept. *Simt* pri-

- Are peste 150 de ani, spune Zach. A fost construit în 1865. Nu e cel mai vechi de pe insulă, Point Prim Lighthouse e pe primul loc. E unul dintre cele două faruri rotunde din Canada, construite din cărămizi.

Point Prim. îmi amintesc de luna iulie a anului trecut, când Felix şi cu mine am vizitat farul, şi de ziua urmă- °are, când am petrecut ore întregi virea lui Felix aţintita asupra mea, dar mă uit intenţionat la apă.

— Bine, Zach, am înţeles. Ai un creier *uriaş.*

— Ai văzut valurile? mă întreabă Zach.

Mă uit în direcţia în care arată cu degetul.

— Acolo e un recif din rocă, cel mai lung din America de Nord.

— De asta e şi nevoie de faruri. Poţi să mergi pe el când e la reflux, dar acum... Vezi? adaugă Bridget.

— Valurile?

Se rostogolesc uşor, lovindu-se unele de celelalte într-o linie care se îndepărtează de ţărm.

— Ce e aia?

— Două valuri care vin din direcţii opuse şi se întâlnesc acolo. Golful St. Lawrence şi strâmtoarea Northumberland.

îmi ridic mâna la ochi.

— N-am văzut niciodată aşa ceva.

Mă apropii şi reuşesc să desluşesc fâşia de roci dintre valuri. Privesc fenomenul hipnotizată, timp de câteva minute.

— E incredibil. Dar arată ciudat Valurile n-ar trebui să se lovească aşa.

E ca o iluzie optică.

— Şi totuşi, asta se întâmplă, spune Felix, aproape de mine.

Abia când mă uit peste umăr îmi dau seama că Zach şi Bridget se plimbă pe plajă. Am rămas cu Felix.

— Sunt atrase unele de celelalte, spune Felix încet, în timp ce mă fixează cu privirea. N-au încotro.

Mi sc face pielea de găină şi, pentru o clipii, nu pot ţj.nii mut privirea. Dar apoi dau din cap şi arăt spre Zach şi Bridget.

— Mă duc după ei.

Mă întorc şi o iau pe ţărm, lăsându-l cu privirea aţintită asupra mea.

Apa curge pe parbriz ca o cascadă. Felix opreşte motorul camionetei şi stăm toţi patru înăuntru, aburind geamurile. Distanţa până la uşa de la Summer Wind pare mult mai mare decât atunci când e soare afară.

Pe bancheta din spate, Bridget a vorbit tot drumul cu Miles prin mesaje, în timp ce Felix mi-a aruncat priviri în oglindă, iar Zach a încercat să detensioneze atmosfera explicând relaţiile de putere ale ligii lui de baseball ideale. M-am săturat de toţi trei. Vreau să ies din camioneta asta. Vreau să plec de pe insula asta.

— Ploaia n-o să se oprească prea curând. Ar trebui să fugim până la uşă, spune Zach.

Lui Bridget îi sună telefonul, iar pe ecran apare numele lui Miles.

— Hei, te sun eu imediat, bine?

Mă uit la ea când închide, iar ea se uită la mine.

— Deci, îi spun lui Bridget.

— Deci, răspunde ea.

Afară se vede un fulger, iar în momentul ăla, îmi pierd toată răbdarea.

— Deci nunta ta e în mai puţin de cinci zile şi noi stăm într-o camionetă, în mijlocul unei furtuni, pe Insula Prinţului Edward. Am şi eu o viaţă, să ştii. Şi nu e aici.

— Ştiu, spune ea încet.

— De dragul liniştii mele, poţi să-mi spui ce naibii se întâmplă?

Bridget sc înroşeşte, însă nu arată ca un înger iritat. Mai degrabă pare că e gata să plângă.

— O să te duc înapoi în Toronto, Bee. Dacă pentru asta îţi faci griji, o să-ţi rezerv biletul chiar acum, spune ea.

— Ştii că nu pentru asta îmi fac griji.

Mă ignoră şi se concentrează pe ecran.

— Mâine nu mai sunt locuri.

La naiba.

— Dar e un zbor miercuri dimineaţă.

— Slavă cerului. Trebuie să plec de aici.

— Auci, îl aud pe Zach.

— Nu aşa am vrut să meargă călătoria asta, şoptеşte Bridget.

- Cum credeai c-o să meargă? Spune-mi, te rog. Chiar ard de nerăbdare să aflu.

îşi ridică privirea din telefon. Are ochii înceţoşaţi.

— N-am vrut decât să petrecem timp împreună.

— Putem să facem asta şi în Toronto!

— îmi pare rău, spune ea încet, fără să riposteze.

Asta nu e Bridget pe care o cunosc. După ce îmi aruncă o ultimă privire plină de rugăminţi, deschide uşa şi fuge spre casă.

Nu pot să respir acelaşi aer cu ea şi Felix acum.

— Mă duc să mă plimb.

Nu aştept un răspuns şi ies în furtună. Plouă aşa de tare, că picăturile mă înţeapă. E plăcut. Vremea pare că s-a potrivit perfect cu starea mea. în doar câteva secunde, rochia e udă *leoarcă* şi mi se lipeşte de corp, iar pe picioare sunt plină de noroi roşu. Ajung pe ţărm înaintea lui.

- Lucy, opreşte-te.

— Lasă-mă în pace.

Mă simt ca fulgerul care despică cerul. Mă simt ca tunetul care zguduie pământul. Sunt un nor negru gata să se descarce. O iau la stânga şi continui să merg.

— Plouă prea tare ca să rămâi aici.

S-a apropiat.

Mai fac câţiva paşi până mă prinde de mână.

Mă întorc. Tricoul lui Felix e ud şi lipit de piept. îi curg picături de pe gene şi din păr.

— Eşti bine? Lucy, vorbeşte cu mine.

— Eşti ultima persoană cu care vreau să vorbesc.

Felix tresare, dar nu-i dau ocazia să-mi răspundă.

— De ce ai venit după mine? De ce te prefaci că-ţi pasă? N-am nevoie să te porţi drăguţ cu mine, Felix. Vreau să mă laşi în pace.

Se încruntă.

— De ce crezi că mă prefac? Am venit după tine în toiul unei furtuni. Lucy, chiar îmi pasă de tine.

— îţi pasă să faci sex cu mine.

La asta ajungem mereu.

— îmi pasă *de tine.*

Un alt fulger străbate cerul. Mă gândesc la mesajul pe care mi l-a trimis anul trecut.

— Ei, haide. Ştiu că sunt doar o distracţie pentru tine. Nu te preface că însemn mai mult de atât.

Mă priveşte cu o expresie serioasă.

— Şi asta te deranjează.

Clipesc. O dată. De două ori. De trei ori. Felix se apropie. Sunt blocată, îl privesc în ochi. Vreau să-i răspund, dar n-am încredere că n-o să-mi tremure vocea.

— îmi dau seama că te deranjează. Dar vreau să ştiu de ce. Lucy, credeam că toată treaba asta e doar distracţie.

îmi studiază expresia şi se mai apropie un pas.

- Am fost de acord cu asta de la bun început.

Asta ai vrut.

Mi-am şters picăturile de ploaie din gene. ~ Ei bine, nu mai e distractiv pentru mine, îmi dă la o parte o şuviţă de pe faţă şi-mi întorc capul.

— Lucy.

E cel mai tandru *Lucy pe care* l-am auzit vreodată. Cuvântul răsună în jurul nostru, vibrând peste câmpuri, rostogolindu-se odată cu tunetul.

— Nu face asta. Nu-mi spune numele aşa.

— Atunci cum vrei să-l spun?

— Aşa cum e în realitate. Ca şi cum sunt doar o aventură. Persoana căreia i-ai trimis emoji-ul ăla stupid. Ca şi cum nu însemn nimic pentru tine.

Vocea îmi tremură şi mă dă de gol.

— Eşti supărată din cauza unui emoji?

încearcă să nu zâmbească, iar asta *doar ma înfurie şi mai* tare.

— Lucy, spune el din nou.

E un *Lucy plin* de speranţă. Un *Lucy* îmbibat de încântare.

— Nu-mi mai spune numele aşa. De parcă sunt importantă. De parcă te fac fericit. De parcă suntem prieteni. Ştiu că sunt nesemnificativă. Ştiu c-ai ieşit cu alte femei şi ştii ce, nu-mi pasă. A trecut un an întreg în care n-am vorbit. Am înţeles, nu suntem prieteni. Nu suntem nimic.

Felix face un pas spre mine, intrând în spaţiul meu. Dintr-odată, devine serios.

- Prieteni? Asta ai crezut că suntem?

ÎI *privesc şi* gâfâi. Nu ştiu ce să înţeleg din privirea Iui, care devine mai intensă. E lipită de a mea, ca ultima piesa a unui puzzle.

— Am crezut că am putea fi.

- Lucy.

Numele meu e un mârâit, o vibraţie care vine din adâncul pieptului.

— Nu vreau să fiu prietenul tău.

îl privesc uimită, dar Felix îmi ia faţa în mâini şi îmi

acaparează gura. Mâinile îi coboară pe talia mea şi mă lipeşte de el. îmi suge buza de jos şi geme. Deşi ar trebui să ştiu mai bine de atât, sunetul mă termină. Buzele mi se despart şi-l primesc înăuntru. îmi înfig degetele în părul lui şi sărutul nostru devine o coliziune de limbi încinse, piele udă şi degete disperate. Căldura gurii lui, *gustul* lui îmi trimit fiori prin tot corpul. Se retrage destul cât să-şi lipească fruntea de a mea, cu ochii închişi. îmi mângâie nasul cu al lui şi-şi plimbă degetele peste obrajii mei.

— Ce e asta? Ce se întâmplă acum, Felix? şoptesc.

- îmi pare rău. îmi pare atât de rău. Credeam că ţi-ai dat seama. Credeam că de asta ai plecat aşa brusc în dimineaţa aia acum un an. M-a durut. De asta nu te-am dus la aeroport. De asta am ieşit cu altele în ultimul an. Lucy, am încercat să te uit. însemni atât de mult pentru mine, că nu pot să gândesc, nu pot nici măcar să respir bine când suntem împreună.

Inspiră adânc, ca să se calmeze. Simt în corpul lui efortul de a se controla, de parcă abia reuşeşte să se ţină în frâu. Privirea lui o găseşte pe a mea şi mă sfredeleşte.

— Spune-mi că mă doreşti, ca să pot să te sărut din nou.

îşi încordează degetele pe talia mea.

- Te doresc, dar ştii asta deja, îi răspund. Dă din cap, iar ploaia îi curge de pe frunte.

— Nu, vreau să-mi spui că mă doreşti *pe mine.* Nu doar să faci sex cu mine. Ci pe mine.

- Pe tine?

~ Pe mine.

Atunci am o revelaţie.

~ Deci asta nu e doar o distracţie pentru tine?

îmi ia faţa în mâini.

- Nu. Dacă e să fiu *sincer,* nu mai e de ceva timp, vara trecută mi s-a părut că simţi ceva pentru mine, dar la cum ai plecat... M-am gândit că mi s-a părut. Credeam că Ştn ce simt pentru tine. După tot timpul petrecut împreună. Ziua de pe plajă, noaptea de la mine. *Lucy,* spune-mi că nu sunt singur în treaba asta. Spune-mi că *şi* tu simţi ceva.

— Mai mult, încuviinţez.

în clipa în care spun asta, mă sărută. Dar e mult

Dintr-odată, privesc vara trecută din altă perspectivă. Felul îii care Felix a eliberat una dintre căsuţe pentru mine. A umplut frigiderul. A luat vinul care-mi *place.* M-a îmbrăţişat la aeroport. Mi-a ţinut codiţele când mi-a fost rău. A stat cu mine. A verificat cum mă simt. *Şi au mai fost şi* orele petrecute în *patul lui.* Mi-a tot repetat *Tu.*

Mi-am îngropat sentimentele pentru Felix într-o grădină secretă ascunsă sub coaste. Nu credeam că *şi el a făcut la fel.*

— Şi eu am simţit ceva *special anul* trecut. Nu eşti singur în chestia asta. Te vreau *pe tine,* Felix.

îşi înfige degetele în părul meu *şi pe* buze îi apare un *zâmbet.* Mă sărută uşor.

- Pentru mai mult decât o singură noapte, Lucy. Te vreau pentru mai mult decât o singură noapte.

— Pentru două? *zâmbesc* eu.

— Mai mult.

“n r™*’laCUmîmi*revendică* *Felixgura.* nfieSrî ŞI mU?Că’Limba Jui e “decentă. Mâinile lui ma ţin de spate şi mă lipesc de el.

- Parcă ai fost făcută pentru mine.

Tunetul zguduie pământul şi mă întind după cureaua lui.

— Mai mult.

Cuvântul are multe înţelesuri.

— Aici?

îi simt râsetul, dar degetele i se îndreaptă spre funda de pe umărul rochiei. Se opreşte, apoi se uită în jur.

— Poate nu chiar aici, totuşi.

Mă ia de mână şi mă duce în locul în care roca şi stâncile creează un golf privat, special pentru noi. Apoi ne sărutăm din nou. Sunt udă leoarcă. Dar nu mi-e frig. Nu cred c-o să-mi mai fie frig vreodată. Aş putea să gust la nesfârşit ploaia de pe limba lui Felix.

îi desfac blugii şi el desface fundele care-mi susţin rochia. îl simt în mână, e atât de tare. Greu. Gros. Perfect. Buzele i se mişcă pe gâtul meu, apoi în jos, pe piept. Sutienul meu ajunge pe nisip şi Felix suge un sfârc, apoi pe celălalt, aşa cum îmi place. Tare, mai tare, apoi mă muşcă. Mâna i se joacă cu rochia, ridicând-o pe coapse. îl ajut, îmi dau lenjeria jos singură, în timp ce-şi scoate un prezervativ din buzunar.

— Mereu pregătit, spune el, în timp ce îşi înfăşoară braţul în jurul piciorului meu.

Mă ţine strâns şi mă deschide pentru el. Felul lent în care mă întinde e atât de plăcut. Extaz pur. Mă arcuiesc şi-mi ridic capul spre cer. Dar când începe să se mişte, e prea mult pentru mine. Simt că mă lasă picioarele.

— Nu pot să fac asta în picioare.

— Am înţeles.

Mă ia de fund şi mă ridică în braţe. Scâncesc şi-mi înfăşor coapsele în jurul taliei lui.

- Nu poţi să mă ţii.

Suntem aşa alunecoşi.

- Ia să vedem.

ÎI strâng cu picioarele şi mă tem *c-o* să cad pe nisip. ~ Lucy, relaxează-te. Te ţin bine.

Sper, spune eu, relaxându-mă.

v“ î?i aJustează poziţia, apoi mă pătrunde aşa aanc, ca scâncesc. Mă penetrează o dată şi închid ochii.

— Eşti bine?

- Fantastic.

a Râsul lui îmi dă de înţeles că e încordat. îmi înfimd raţa în gâtul lui şi-l ţin aproape. Cu fiecare sunet pe care-l expir în pielea lui, îşi înfige degetele în mine şi mai mult. Pare ireal. E ca fiecare moment când am *fost* împreună până acum, dar parcă mai nou. Mai primar. Neobosit. Prea mult. Nu destul. Termin repede şi sunt puţin iritată de asta.

- Ce-i cu faţa asta? spune Felix, care încetineşte ritmul şi mă sărută uşor.

— Prea repede.

— Ai chef să te murdăreşti de nisip?

Apoi se întinde pe *plaja udă şi* eu sunt deasupra lui. îl sărut, îl savurez, mă *desfăt* cu fiecare parte din el. încă plouă, dar nu la fel de puternic. Apa e caldă. Când termin de data asta, termină şi Felix, cu buzele pe aluniţele mele.

Mă întind peste el ca o pătură. Nu am aer. Mă mângâie.

— Hai să ne întoarcem în casă, să te usuci.

Mă ajută să mă *ridic, îmi leagă rochia la loc şi mă trage lângă el. O luăm spre Summer Wind, fericiţi, amuzaţi şi plini de nisip.*

CAPITOLUL 29

în prezent

Casa e goală. O strigăm pe Bridget, dar nu e nici în

camera ei, nici în baie, nici în bucătărie. Nu se uită la televizor. Nu e nicăieri. Verific aleea. Camioneta lui Zach nu mai e, nici a lui Felix.

— Cred că ne-au lăsat aici.

Felix stă lângă măsuţa de cafea şi e ud leoarcă. Ne-am curăţat cât de bine am putut, dar tot am adus jumătate de plajă în casă. Cred că rochia mea e distrusă, încep să râd, dar apoi văd că Felix are un bilet în mână.

— Ce ai acolo?

Felix mi-l dă. îmi văd numele scris de Bridget.

— Nu l-am citit, spune el.

Bee,

Ştiu că eşti supărată pe mine şi îmi pare rău. Ştiu că ţi-ai pus viaţa pe pauză ca să-mi fii alături şi-ţi sunt recunoscătoare. Am cumpărat bilete de avion pentru miercuri dimineaţa, fac cinste. Avionul pleacă la zece. O să mă văd cu Miles în Charlottetoum. Ajunge în seara asta. Trebuie să lămurim nişte lucruri, dar îţi promit c-o să-ţi explic totul mâine, când o să ne întoarcem.

Eşti cea mai bună prietenă şi te iubesc.

B

PS: Spune-i lui Wolfcă i-am împrumutat camioneta.

După ce citesc biletul, i-l dau lui Felix. în timp ce-l citeşte, văd că privirea îi devine mai dură. îşi încordează maxilarul. Dar când se uită la mine, ochii i se îmblânzesc. Mă trage spre el şi mă sărută pe frunte. Gestul e atât de afectuos şi normal, iar uşurinţa cu care-l face e puţin şocantă.

— Sper ca nu te deranjează că rămâi cu mine pe cap în noaptea asta, spun eu.

— Pot să-mi imaginez şi scenarii mai rele de atât. S-

o sunăm? întreabă el, uitându-se din nou la scrisoare.

— Nu, hai s-o lăsăm în pace.

Nu ştiu despre ce e vorba, dar sper că dacă se întâlneşte cu Miles, nunta o să aibă loc.

— O iubesc, dar excursia asta a fost haotică.

— N-a fost chiar aşa rea, spune el, în timp ce mă mângâie pe buza de jos.

Mă priveşte cu intensitate. Cunosc privirea aia. Focul ăla albastru.

— Duş? mă întreabă.

— Duş, îi spun.

Petrecem după-amiaza atât de strâns încolăciţi, că nu ştiu sigur unde se termină Felix şi unde încep eu. Când îmi bolboroseşte stomacul, Felix mă trage din pat.

- *Hai să* ieşim.

Ne îmbrăcăm şi Felix îmi dă cheile Mustangului. Aproape că mă împiedic de covor încercând să le prind.

Le ridică de pe jos şi mi le dă.

— Condu tu.

După nişte mişcări mai bruşte şi ceva ajutor din partea lui Felix, îmi amintesc cum se conduce. Ploaia s-a oprit, dar norii capricioşi încă nu s-au risipit. Soarele atârnă jos şi plin între ei. Umbrele s-au alungit şi câmpurile au devenit aurii. Oceanul e tot întunecat, dar cu străluciri ici-colo. Profilul lui Felix e scăldat în portocaliu şi auriu. Urcăm un deal şi avem parte de o privelişte incredibilă cu stâncile şi marea. Expir îndelung.

Urmăresc instrucţiunile lui Felix spre un stand de pe marginea drumului, cu peşte şi cartofi prăjiţi, şi întind prosoapele pe care le-a pus peste masa udă de picnic. Stăm unul lângă altul. Coapsa mea e lipită de a lui, iar gleznele ni se împletesc.

Fără să întrebe, Felix îmi pune ketchup peste cartofi. Aşa îmi place să-i mănânc, cu picături inegale de sos roşu, unele părţi mai dulci decât altele. Astea sunt detaliile pe care le-am reţinut unul despre celălalt.

îl sărut când termină.

— Mulţumesc.

— Pentru ketchup?

— Pentru ketchup.

Mai deschid trei pachete şi le pun într-o parte a coşului lui, aşa cum îi place.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să pleci în două zile, spune Felix. Tocmai ai devenit a mea.

— Ştiu.

Zâmbesc. „Tocmai ai devenit a mea.” Nu ştiu de ce, dar deja îmi place.

— O să vin în Toronto pe la sfârşitul săptămânii pentru nuntă.

— Ştiu.

— Mi-am rezervat o cameră la hotel.

în ochi îi pluteşte o întrebare.

— Anulează rezervarea. O să stai cu mine.

Zâmbetul lui e magnific.

— Patul tău e roz?

— Contează?

— îmi place rozul tău.

îşi coboară privirea spre gura mea.

— Sună murdar când o spui aşa.

— Poate chiar e.

— Ei bine, patul e alb. *Pereţii sunt roz pal.*

— Perfect.

— Felix Clark, printre felinare, maşini şi zgâ- rienori. Eşti făcut pentru Coasta de Est, dar îmi place să mi te imaginez în oraş.

Mormăie şi îşi şterge o pată de ketchup din colţul gurii, pe care o linge apoi de pe deget.

— Sunt făcut pentru multe lucruri.

O să-mi fie dor de locul ăsta. O să-mi fie dor de bărbatul ăsta.

Când ne întoarcem *la* Summer Wind, ne oprim la piaţă şi Felix cumpără stridii pentru desert.

— Nu te saturi de ele, nu-i aşa? spune el, după ce am terminat-o pe a opta.

Stăm îmbrăţişaţi pe canapeaua de afară, în timp ce în jur pâlpâie lumânări cu citronella.

— Niciodată, spun eu, în timp ce storc lămâie peste a noua stridie.

— încă le mănânci de parcă eşti din alte părţi, spune el cu drag.

— *Chiarsunt.*

_ Ai venit aici de atâtea ori, că practic eşti de pe insulă.

- Cred că regulile spun că trebuie să petreci cel puţin trei ierni pe insulă înainte să revendici titlul ăsta.

- Cinci, de fapt. îmi plac stridiile, dar nu sunt preferatele mele.

— Poftim? îl întreb eu şocată. Nu cred că ai voie să

spui aşa ceva. E posibil să nu te lase să mai concurezi anul viitor.

- Prefer ca fructele de mare să fie gătite. Sunt genul de tip căruia îi plac peştele şi cartofii prăjiţi.

— Sunt foarte supărată să aud asta, chiar scandalizată. Nu e de mirare că ţi-a luat aşa mult să recunoşti totul.

Felix râde, apoi îşi pregăteşte o stridie, punând nişte sos iute pe ea.

— Sunt atâtea lucruri pe care încă nu le ştim unul despre celălalt.

— Aşa e. Lucruri importante. Ca de exemplu, culoarea ta preferată.

— Roz.

— Asta e culoarea *mea* preferată.

— Şi a mea. Roz ca valiza ta. Ca buzele tale. Ca rochia aia dungată cu nasturi şi cataramele sandalelor tale. Ca funda cămăşii tale de noapte. Rozul de Lucy.

Nu cred că glumeşte.

— Rozul de Lucy. Eşti...

Dau din cap.

— Mă *placi.*

-Da.

Inspir adânc.

— O să fie nevoie de ceva timp ca să mă obişnuiesc cu asta. E...

⁻ Ca un vis?

~ Ca o fantezie explicită.

Râde.

— Numărul preferat? îl întreb.

— Văd c-ai scos la înaintare întrebările grele.

— Şase.

— De ce?

— Când am împlinit şase ani, am anunţat că ăsta e numărul meu preferat, iar tata mi-a zis că atunci când o să împlinesc şapte ani, ăla o să devină numărul meu preferat. în

momentul *ăla* am decis că n-o să renunţ niciodată la şase.

— Ce loial eşti. Al meu e 13- Simt nevoia să-i arăt puţină iubire.

— Eşti foarte generoasă. E foarte Lucy din partea ta.

— Numele mijlociu?

— Edgar.

— Felix Edgar Clark. Sună acceptabil.

— AI tău?

— Beth. Nu e Ia fel de palpitant ca Edgar.

— Lucy Beth Ashby. Sună foarte palpitant.

— Dac-ai putea să mergi oriunde în lume, ce loc *ai* alege? Unul singur.

Se uită spre apă.

— Australia. Am auzit atâtea de la Miles şi vreau s-o văd cu ochii mei.

Vocea i s-a îmblânzit. Când îşi întoarce din nou privirea spre mine, pare... nu ştiu sigur. Trist? Ezitant?

— E un zbor foarte lung până acolo.

— Da. Poate-mi ţii companie. Putem să mergem împreună *Intr-o* zi, să stăm pe altă plajă, cu vedere spre Pacific.

- Foaie intr-o zi.

îmi place idee» unui viitor alături de Felix.

— Pot să te întreb ceva mai personal?

îşi îndreaptă atenţia spre mine.

- Sigur.

— Am auzit versiunea lui Bridget despre despărţirea ta de Joy, dar nu şi pe a ta. Sunt curioasă ce s-a întâmplat.

Suge o stridie şi o mestecă lent.

— Vrei să ştii ceva anume? întreabă după un minut.

— Orice te simţi confortabil să-mi împărtăşeşti.

— Probabil ştii cea mai mare parte a poveştii.

îşi freacă ceafa şi îi simt reticenţa. Simt că rana nu s-a vindecat complet:

— Aveam cincisprezece ani când am început să ieşim. Joy avea şaisprezece ani. Dar ne ştiam de o viaţă. Deja când aveam doisprezece ani, pasiunea pentru ea era complet dezvolt ată. Felul în care juca hochei...

Se opreşte şi dă din cap, de parcă e încă uimit.

— Cred că, din anumite puncte de vedere, asta a fost problema noastră. Când Joy şi cu mine am început să ieşim, totul a devenit foarte serios foarte repede. Felul în care a progresat relaţia părea mai degrabă un fapt inevitabil, nu o alegere. Am urmat drumul pe care am crezut că trebuie să-l urmăm. Ea s-a dus la universitate şi eu am rămas aici. Ne-am petrecut weekendurile vizitân- du-ne când puteam şi am ratat alte lucruri. Nu spun că nu ne-am iubit, pentru că ne-am iubit. Dar ne-am şi maturizat între timp.

- însă despărţirea a fost grea.

— Foarte grea. Mama şi tata ştiau de cererea în căsătorie, ca şi părinţii lui Joy. Au organizat o petrecere Ţnare pentru toţi prietenii şi rudele, iar eu ni-am aşezat într-un genunchi în faţa tuturor. Joy a izbucnit în

lacrimi. Am crezut că erau de fericire. A spus da şi, peste puţin timp, s-a despărţit de mine. A fost şocant şi atât de dureros.

E pierdut în gânduri, iar suferinţa nu pare să fi dispărut de tot.

— îmi pare rău.

Felix îşi pune mâna pe genunchiul meu.

— E-n regulă. Nu mai e nimic acolo. Joy iese cu cineva şi...

Mă sărută o dată.

— Poate şi eu mă văd cu cineva.

Lasă propoziţia să plutească în aer.

Chestia asta chiar ar putea să meargă.

— Ce anume vrei? De la asta. De la noi.

Felix îşi pune farfuria jos, apoi o ia şi pe a mea şi o pune pe masa de cafea. Se apleacă peste mine şi-mi ia capul în mâini.

îmi dă un sărut.

— Asta.

Apoi altul.

— Dar nu doar asta?

— Nu, mai mult, îmi şopteşte el la ureche, îmi înclin capul când mă sărută pe piept.

— Cred că am nevoie să o luăm încet, îi zic eu.

Şi clar trebuie să-i spun lui Bridget.

— Nu mă pricep la asta. Nu mă pricep la mai mult.

— Eu mă pricep, spune Felix, ridicând capul şi privindu-mă cu hotărâre.

Petrecem restul serii pe canapea, în camera cu televizorul, sub pătură. Port un hanorac de-al lui Felix. E negru, are glugă şi şireturi albe. în afară de asta, port cea mai drăguţă lenjerie şi o pereche de şosete groase. El poartă pantaloni de trening. Sunt dependentă de Felix în pantaloni de trening. Sunt dependentă de Felix când poartă absolut

orice.

Felix a dat drumul la *The Great British Baking Show,* dar nu ne uităm la emisiune. Ne zâmbim. Ne sărutăm. Degetele noastre se joacă.

Pare că ne jucăm, testăm cum ar putea să fie o relaţie, dar mă simt atât de confortabil, ca acasă.

De parcă am trăit o mie de nopţi ca asta.

îmi ridic pătura până la nas şi inspir adânc. Vreau să-mi amintesc toate detaliile acestui moment.

— Care e treaba cu tine şi păturile?

— Sunt grozave. Lâna e aşa moale. Culoarea.

Asta e galbenă.

— Ador că miros ca locul ăsta.

—.Sunt făcute pe insulă, spune el, arătând spre eticheta păturii, pe care scrie MACAUSLAND'S WOOLLEN MILLS. în Bloomfield. Putem să mergem mâine acolo.

— Serios?

— Da. N-am văzut niciodată pe cineva aşa entuziasmat de o pătură.

— Vreau să te rostogoleşti în ea ca să se imprime mirosul tău.

— Poftim? întreabă el râzând.

— Sunt dependentă de el. Dacă aş putea să-l îmbuteliez, aş face o avere.

— Eşti o femeie ciudată, dar o să mă rostogolesc fericit în pătura ta.

— Mă bucur.

Ne sărutăm, ne şoptim, ne ţinem de mână.

— Nu reuşesc să mă decid dacă te plac mai mult cu sau fără barbă. Eşti aproape prea sexy aşa.

Felix zâmbeşte şi îi mângâi gropiţa.

evidenţă ochii"* SC SCOatC ŞÎ mai mult In

~ Sunt cea mai bună trăsătură a mea.

~ Sunt mortali. E o enigmă, oftez eu exagerat.

. ~ Să-mi spui când o rezolvi. Mă gândeam să mă bărbieresc înainte de nuntă, dar am vrut să am timp să-mi

crească barba, în caz că era o greşeală.

— A fost şocant de vanitos din partea ta, Felix Clark.

— Doar urma să te văd pe tine.

Mă trage peste el, aşa că acum îl încalec. Mă strânge de coapse.

— Am vrut să arăt cât mai bine.

— Mi-am luat o rochie foarte sexy, cu o despicătură foarte mare, dar decolteul e până aici, îi spun, arătând deasupra claviculei. Nu voiam să vezi...

— Că te înroşeşti? îmi termină propoziţia.

Simt că pieptul îmi ia foc.

— Te înroşeşti chiar acum, nu-i aşa?

îşi strecoară mâna sub hanorac, mangâindu-mă pe stomac.

-Nu.

Mă mângâie pe sfârc, apoi îşi întinde palma pe pieptul meu.

— Simt cât de fierbinte ţi-e pielea. Inima îţi bate aşa de repede.

— îţi imaginezi lucruri, spun, în timp ce roşeaţa se întinde sub atingerea lui.

— Serios? Atunci ridică braţele.

Fac o pauză, apoi îmi ridic mâinile peste cap. Felix îmi dă hanoracul jos lent, ţinându-şi respiraţia. îl privesc cum mă admiră. Mai întâi mă soarbe din priviri, apoi mă alintă cu degetele, trasând zona care s-a înroşit.

îmi înclin capul, ca să-l sărut pe obraz, pe gură şi gât. Când dau gulerul bluzei la o parte, ca să-l gust, geme încet. Mă întind spre tiv.

— Ţi-am arătat ce am eu.

După ce îi dau bluza jos, mă dau din poala lui şi-l trag după mine. Mă întind pe spate. Nu vreau decât să-i simt pieptul gol peste mine. Ador că e tare în toate locurile unde eu sunt moale. îmi mângâie aluniţele, mă sărută la baza gâtului, apoi privirile ni se intersectează

şi se aşază între coapsele mele. Deşi e pe jumătate îmbrăcat, din felul în care e lipit de mine, cu totul, şi deşi încă mă resimt după sexul pe plajă şi în duş, vreau să îl simt în mine.

— Vreau să lămuresc ceva.

îşi freacă şoldurile de ale mele şi închid ochii.

-Da?

— Lucy, uită-te la mine.

Privirile ni se intersectează.

— Noi doi suntem foarte pricepuţi la asta, dar suntem mai mult de atât.

— Bine, şoptesc.

Mă mângâie pe obraz cu degetul mare, apoi îmi mângâie buza de jos.

— O să fie cât de lent vrei.

Mă sărută o dată şi îşi atinge nasul de al meu.

— Mulţumesc.

îmi înfăşor picioarele în jurul lui şi-l sărut îndelung.

— Dar în clipa asta, nu mă interesează nimic lent.

CAPITOLUL 50

în *prezent*
Patru zile până la nunta lui Bridget

Nu mai sună *nido alarmă* la patru şi jumătate. Nu se mai strecoară nimeni. Nu suntem decât eu şi Felix, într-un dormitor învăluit în culorile răsăritului. Corpul lui e înfăşurat în jurul meu, gol. Amintirile nopţii trecute revin la viaţă când Felix mă sărută pe umăr de bună dimineaţa.

Limba lui şi a mea. Mâini pe piele. *'Degetele* lui pe talia mea.

Am aşteptat asta aşa de mult.

Totul la tine este exact cum trebuie să fie.

Muşchii tremurau. Ochii ni se întâlneau. Extaz. Uşurare.

— Stai aici. Nu e nicio grabă. Nu avem nimic de făcut. Nu trebuie să fim nicăieri.

Mă culc la loc şi când mă trezesc şi mă dau jos din pat, el nu mai e. Simt muşchi ai stomacului pe care *credeam că-i pot identifica* doar cu ajutorul unui antrenor. Coapsele mă dor. Capul şi şoldurile lui Felix au fost între ele de nenumărate ori ieri.

fi găsesc în bucătărie, tăind căpşune. Pe masă sunt o mulţime de „ori şi ∘ vnzS Roa1ă_

— Ce o cu astea?

— Bună dimineaţa şi ţie.

îmi întinde o căpşună şi deschid gura. Gust explozia ¿e vară şi apoi degetul lui.

— Lucy.

îşi muşcă buza şi mă gândesc că un mod bun de a începe ziua e să mă las în genunchi, dar el spune:

— Mai târziu. Ţi-am adus provizii. Le-am luat din grădina mamei şi vor avea nevoie de apă.

îi dau drumul la deget şi admir nemţişorii, gura-leului, sângele voinicului şi margaretele.

— Mama ta n-ar fi fericită să vadă asta.

Christine şi cu mine ne-am apropiat datorită pasiunii pentru grădinărit. Am ajutat-o să despartă şi să replanteze bujori când am vizitat-o de ziua Recunoştinţei acum trei ani. Dar ştiu că preferă să-şi vadă florile în grădină, nu pe masă..

— Dacă i-aş pune eu florile în vază, m-ar omorî. Dar tu? Ar fi încântată.

— Serios?

— Da. Am o idee.

Ce replică tipică familiei Clark.

— Hopa.

Zâmbeşte.

— Mă gândeam să gătim diseară pentru Bridget şi Miles. Am senzaţia că totul o să fie bine cu ei şi putem să le spunem despre noi. Să bem în cinstea viitorului.

îl sărut.

— Eşti un bărbat foarte atent. Uitasem de Bridget şi Miles. Uitasem de restul lumii.

v Dar acum m∗‘am amintit de ea, iar Felix şi cu mine o sa fim împreună în această lume. 0 să-i spunem adevărul lui Bridget. Nu e nimic de ascuns. E greu să-mi imaginez cât de diferite vor fi lucrurile.

Mă uit din nou la flori.

— Mulţumesc pentru asta.

Felix îmi dă părul într-o parte şi mă sărută pe gât.

— Cu plăcere.

— Fac şuncă şi frigănele, spune el.

— Bineînţeles.

— Adică? întreabă el zâmbind.

— Adică frigănelele sunt preferatele mele.

— Ştiu.

— Adică eşti perfect.

— Chiar nu sunt.

încep să-mi prind părul, ca să nu-mi mai intre-n ochi, dar Felix îmi spune să mă întorc. Sunt cu faţa spre dulapuri. Mă mângâie pe spate în *timp ce-mi strânge părul* în mâini. Simt că mă trage uşor.

— Ce faci?

— Te ajut.

Mă mai trage puţin. îmi împleteşte părul.

— De unde ştii *să faci asta?*

— De la păpuşile Bărbie.

— Păpuşile Bărbie?

— Da. Am crescut cu o soră mai mare foarte autoritară.

Mă mai trage o dată, apoi îmi ia elasticul de la încheietură.

— Aşa e mai bine. Acum apucă-te de treabă, îmi spune, arătând spre *flori şi* sărutându-mă pe obraz.

“ Fe^ *m‘ face ca^ea>eu ta* tulpinile florilor. Când începe să gătească, umplu vaza. Dar Felix mi-a

dus atâtea flori, că scot mai multe vase de sticlă. Aran- " ¿ase înainte ca micul-dejun să fie gata. Ador senzaţia foarfecilor în mână. Cât de satisfăcător e să tai fiecare tul- ină exact cât trebuie, doar din priviri, echilibrând aranjamentele ca să arate exact cum vreau. Adică sălbatic, ca şi cum se revarsă din vază, de parcă nu pot fi controlate. Dar eu pot să le controlez. Sunt pastelurile mele, iar eu sunt ilustratoarea. Sunt lutul meu, iar eu sunt sculptorul.

Sunt aici, în prezent, cu totul. Nu suntem decât eu, mâinile mele şi florile pe care le-a cules Felix pentru mine. Nu există nicio mireasă căreia să încerc să-i fac pe plac. Niciun client pe care să-l impresionez. Nu mă grăbesc să termin treaba înainte să vină duba de livrare.

Asta îmi place să fac. Să creez. Să sculptez. Să construiesc.

Pentru prima oară după foarte mult timp, mă pierd în imaginaţia mea. Mă gândesc cum ar fi să am o grădină de flori, aşa cum făceam în trecut, când luam tramvaiul spre şi de la muncă, schiţând în caiet.

După ce termin, pun aranjamentele pe masă. Pe cel mai mare în mijloc şi restul în jur. Nu e cel mai elaborat set de aranjamente pe care l-am făcut vreodată, dar cred că e cel mai frumos. Mă uit la Felix, care prăjeşte şuncă într-o tigaie. îmi spun: „Mai mult. Felix.”

- Când aterizează avionul tău vineri?

îl îmbrăţişez de mijloc cât stă la aragaz şi-mi îngrop faţa în spatele lui. îi inspir mirosul.

- în jur de 11. Eşti bine?

— Nu cred că pot să trăiesc fără mirosul ăsta.

— Lucy, ce lucruri îţi ies pe gură.

Se întoarce să mă sărute pe tâmplă.

— Stai să vezi ce lucruri îmi intră pe gură, îl muşc de lobul urechii.

Râde.

-Ş?ş, încerc să te hrănesc.

îmi plimb mâna pe pieptul lui.

— Lucy.

îşi întoarce capul şi mă priveşte peste umăr. Mâna mea coboară şi mai jos.

a Opreşte aragazul. Se întoarce şi *mă* trage ferm spre el. îmi înfăşor braţele în jurul lui.

— Mi-am imaginat asta. Tu *şi cu mine,* împreună în bucătărie, spune el, în timp ce mă mângâie pe spate.

îi dau o şuviţă de păr de pe frunte.

— Şi gătim?

— Gătim. Ne sărutăm. O facem pe masă.

— îmi plac poveştile tale sexy. Sunt o chestie tipică pentru Coasta de Est, precum colibele de pe malul mării?

— Bineînţeles. Fiecare localnic de pe insulă are o colibă erotică. Deşi, în versiunea mea, nu suntem în bucătăria părinţilor mei.

— Te înţeleg. Atunci hai să revenim la micul-dejun.

Mâncăm pe verandă, cu farfuriile în poală. El stă pe fotoliu şi eu în colţul meu de canapea. Siropul de arţar e bun. Frigănelele sunt mai gustoase când le face Felix. Pe bucata groasă de pâine se topeşte nişte unt din smântână fermentată Cows.

Soarele e atât de puternic, încât îi umbreşte faţa. Nu reuşesc să-i desluşesc decât profilul. Nu văd ce spun ochii lui. Dar acum nici nu mai trebuie, pentru că ştiu.

E o zi superbă. Cerul albastru. Iarba verde crud. Stâncile roşii. Briza. 0 vulpe se plimbă pe iarbă, nederanjată de prezenţa noastră.

Ăsta e locul pe care-l iubesc.

Am vorbit cu Farah de dimineaţă, ca să mă asigur că *totul a mers bine la licitaţia de flori, şi* i-am scris lui *Bndget. Am întrebat-o* dacă ea şi Miles vor veni azi, dar n-a răspuns. Am emoţii să-i spun de Felix, şi mai multe

uni, cA,u1 există P°sihi,itatea să formăm un cuplu. Vri«u să formăm un cuplu. Dar simt şi că în ultimii cinci ani dus o povară grea, pe care vreau s-o las jos. Vreau vorbesc cu prietena mea cea mai bună despre tipul pe care-l plac.

_ Cum o să meargă treaba asta? îl întreb când terminăm.

Bănuiesc că Bridget o să-şi iasă din minţi. Sper însă că n-o să se îndepărteze de mine. Şi dacă va fi aşa, o să vrea să ştie care e planul nostru.

Felix ridică o sprânceană.

— Tu şi cu mine, simt nevoia să clarific.

Se ridică, înaintează ca o felină şi se aşază lângă mine. îmi pune picioarele pe coapsele lui şi începe să-mi maseze piciorul stâng.

— Cum vrei să funcţioneze?

— Nu ştiu. Sora ta o să mă întrebe asta. M-am gândit c-ar fi inteligent să am un răspuns.

- Pentru început, ştiu cât de apropiată eşti de Bridget, dar nu-i datorezi un răspuns dacă nu ai încă unul.

Procesez ce mi-a spus.

— Dar vrei să ai un răspuns, spune Felix, în timp ce mă studiază.

încuviinţez.

— Măcar în linii mari.

- Bine.

— Vreau să ştiu dacă o să ieşi în continuare şi cu alte fete.

- Tu o să faci asta?

îmi muşc obrazul.

— La ce te gândeşti, Lucy?

- încerc să mă gândesc cât de sinceră ar trebui să fiu.

¡7 Complct- p°t să fac faţă răspunsului.

Plivesc degetele în timp ce mă masează,

-am mai ieşit cu nimeni de mult timp.

Privirea lui Felix e arzătoare.

- Defineşte „mult".

eu Uıtʼmuıan n-am ie?it 011 nimeni_Dar 3313 s^nt

— Lucy, am ieşit cu două femei în ultimul an. încercam să merg mai departe. Nimeni nu se compară cu tine.

— Dar hai să presupunem c-o să întâlneşti pe cineva de care eşti interesat.

— Hai mai bine să nu presupunem asta. Nu mă interesează alţi oameni.

— Nici *pe mine, zâmbesc eu.*

— Bun. Regulile noastre sunt expirate, aşa *că* hai s-o facem pe asta prima. Suntem doar tu şi cu mine.

— Ce le spunem prietenilor şi familiei?

— Că suntem împreună *şi-i* rugăm să ne lase în pace cât încercăm să găsim o soluţie.

Pare o abordare radicală.

— Eşti grozav. Aş vrea să fiu ca tine, îi spun, în timp ce-l mângâi pe bărbie.

— Există deja unul ca mine. Am nevoie să fii ca tine.

Mă uit la el.

— Eşti real?

— Da, cred că da. Par real, spune el, în timp ce se mângâie pe piept.

— Ei bine, nu pari real şi nici ce spui nu pare real, Felix Clark.

— Pot să-ţi arăt cât de real sunt.

— Aici?

— Acum.

— Eşti indecent.

- Foarte.

- Dar eşti şi cel mai atent, ferm şi excesiv de atrăgător bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

- Excesiv de atrăgător?

- Da. Ştiu că e nepoliticos s-o spun, dar ţin minte că la asta m-am gândit în prima noastră noapte împreună.

Felix zâmbeşte.

— Pot să-ţi arăt exact cât de nepoliticos sunt.

- Arată-mi.

Felix se ridică şi mă trage după el. Mă dezbracă cu atenţie, de parcă sunt un cadou împachetat frumos. îmi pune coada împletită peste umăr, apoi îmi desface funda de la gât şi în tot timpul acesta nu mă scapă din ochi. Privirea aia a lui. îi simt efectul între coapse. Deschide fiecare nasture al cămăşii şi mi-o dă jos. Aceasta cade pe podeaua de lemn. Sunt goală, îmbrăcată doar în razele soarelui. în depărtare, pe vârful stâncilor, sunt nişte case, dar atâta timp cât locatarii lor nu au binocluri, avem intimitate.

Vreau să-i scot cămaşa, dar Felix dă din cap.

- întinde-te, Lucy.

Mergem spre ţărm. Felix aduce o pătură veche, cea folosită de familia Clark ca pătură de plajă, şi ne odihnim pe nisip corpurile obosite după atâta sex.

Nu vreau să mă întorc la muncă. Niciodată n-am simţit asta mai acut decât acum. Vreau să fac aranjamente florale. Dar restul lucrurilor – întâlnirea cu Cena, e-mailurile nesfârşite, toate sarcinile pe care trebuie să le îndeplinesc – aş putea să le las în urmă. Nu mi-am dat seama până acum, dar sunt epuizată.

Felix şi cu mine stăm faţă-n faţă şi mă mângâie pe braţ.

— Spune-mi defectele tale. Trebuie să ai câteva, îi zic.

- Am destule.
- Cum ar fi...

7 Nu ştiu mereu cum să-mi gestionez emoţiile. Uneori mă simt copleşit şi mi-e mai uşor să *le* blochez, să mă prefac că, de fapt, ce simt nu există. Şi nu îmi plac riscurile.

— Ce fel de riscuri?

- Oricare. Toate. M-am ars în trecut, lucru pe care îl ştii deja. Mi-am reconstruit deja viaţa o dată. Nu pot s-o fac din nou. Mă asigur că lucrurile îmi ies din prima. Şi pentru mine e bine să o luăm încet.

— Asta poate să fie a doua noastră regulă. O s-o luăm încet.

Mă sărută tandru.

— Am o idee.

— Hopa.

- Pentru cum ar putea să funcţioneze treaba asta. Mai devreme ne-am luat cu altele. E ceva destul de direct. Vrei să-ţi spun?

— Bineînţeles.

— O să vin în Toronto pentru nuntă. O să petrecem patru nopţi împreună. Ai petrecut mult timp în lumea mea, vreau să stau şi eu mai mult în lumea ta.

— Serios? Dar urăşti oraşul.

— Nu-l urăsc. Vreau să-mi arăţi apartamentul tău. Vreau să ştiu unde *ţii seminţele pe care* ţi le-am trimis.

— Sunt într-o cutie de sticlă de pe birou, în vechea cameră a surorii tale.

— Vreau să văd cutia de pe biroul tău. Vreau să te privesc aranjând flori şi apoi să mergem să bem vin într-un bar. în loc să ne luăm rămas-bun la sfârşitul serii, o *să ne întoarcem acasă* la tine şi dimineaţa o să ne trezim *împreună. Vreau să văd ce cafetieră* ai.

- Cafetieră?

Mă pufneşte râsul.

_ Da. Vreau să pot să-mi imaginez exact unde eşti când nu suntem împreună.

_ o să-ţi arăt caietul meu cu schiţe. Cel cu ideile pentru fermă.

- Ăsta e primul lucru pe care vreau să-l văd.
- îmi place planul ăsta.
- Foarte bine. Deci o să vin în Toronto pentru nuntă, după care o să economisim, ca să ne vizităm. Tu o să vii aici în septembrie, eu o să te vizitez în octombrie.
- Dar îmi place insula în octombrie. Mai vreau un ospăţ de Ziua Recunoştinţei cu familia Clark.

Gropiţa îşi face apariţia.

— Atunci o să vin în Toronto în septembrie, iar tu o să vii în octombrie. Părinţilor mei o să le placă să te aibă aici.

Ar putea să meargă. O să ne scriem, o să vorbim, o să ne trimitem nuduri elegante şi mai puţin elegante.

— O să ne vedem o dată pe lună?

— Dacă ne permitem. Dacă nu, atunci cât de des putem. E un zbor scurt. Tu o să-mi aduci o carte. Eu o să-ţi aduc un pachet cu seminţe. Petrecem câteva zile împreună. Nu ne vedem cu alţi oameni.

— Ce o să le spui părinţilor tăi?

— Ce ar *trebui* să le spun?

îi dau o şuviţă de pe frunte.

— Cred c-ar trebui să le spui că ieşim împreună.

— Ieşim împreună, spune el zâmbind.

— Da, ieşim împreună, îi zâmbesc.

- Cred c-ar trebui să fii de faţă când o să vorbesc cu ei. Vreau să vezi expresia mamei.
- De ce?

Pare surprins.

Iui tău' S*'*? Chrisline Clark e preşedinta fan-clubu- Î1

sărut pe ureche.

- Cred că ştiam asta. Mi-a trimis un cuţit odată.

L-am primit după prima mea vizită. Un Henckel enorm, iar pe bilet scria: *Foloseşte-l. Mi s-a părut*

ciudat, deoarece Bridget avea deja unul, dar Christine probabil că ştia că n-o să locuim împreună o veşnicie.

— Ştiu. L-ai folosit vreodată?

— Nu.

Felix râde.

— Am impresia că a decorat camera pentru oaspeţi special pentru tine.

— Nu cred.

— E doar o bănuială.

— Părinţii mei nu sunt ca ai tăi. E posibil să nu fie atât de entuziasmaţi. Vor avea dubii. Fratele lui Bridget, relaţie la distanţă...

— Promit că o să mă pieptăn când o să-i cunosc. -

Ha.

— Te-ar deranja dacă vor avea dubii?

— E groaznic dacă spun că da? Aş vrea să vadă cât de grozav eşti. Dar nu sunt cei mai încurajatori oameni. Le plac lucrurile sigure şi cred că asta li s-ar părea riscant.

Mă fixează cu privirea.

— Nu vor să ţi se întâmple ceva rău.

— Nu, niciodată. Dar încearcă să compenseze în direcţia greşită.

— Pentru că eşti cea mică.

După naşterea lui Lyle, au trecut câţiva ani până când mama a rămas din nou însărcinată. Mătuşa mea mi-a *zis că a suferit mai* multe avorturi şi că, atunci când fratele meu a început să patineze la trei ani, şi-au vărsat

fcrint» ş> ’«hirca '[n] hocheiul lui. Eu am fost o surpriză d [n1]-au tratat de parcă eram din porţelan.

_ Mereu o să fiu. încă-mi spun Gâsculiţă.

Când eram mică, mereu cădeam, făceam boacăne, spărgeam lucruri, aşa c-am devenit Lucy Gâsculiţa[2].

- Spre deosebire de tine, mie nu-mi place porecla mea.

Mă mângâie pe umăr, apoi din nou pe încheietură.

_ Ţe-ai gândit să le spui asta?

— Stacy mi-a spus că ar trebui s-o fac. Dar nu vreau să-i ofensez. Mama e sensibilă şi se închide în ea când se supără. Poate să fie puţin rece.

Felix procesează informaţia.

— Şi fratele tău cum e? Lyle e mai mare, nu-i aşa?

— Da. Sunt sigură că atunci când eram mici, nici nu ştia că exist. I-am făcut florile la nuntă.

El şi Nathan s-au căsătorit acum doi ani.

— Trăieşte în St. Catharines; dar luăm cina când vine în oraş. Cred c-o să vă înţelegeţi bine. O să-ţi vorbească întruna despre hochei, iar Nathan e un dulce.

- Mă bucur c-am apucat să-ţi cunosc mătuşa, chiar dacă doar pentru câteva minute.

- Şi eu.

- Era sora mamei tale?

-Da.

— Seamănă?

— Nu. Până s-a îmbolnăvit mătuşa mea, credeam că se urăsc.

Felix tace o clipă. Degetele lui, care mă mângâia-seră pe braţ, se opresc pe cotul meu. Aşteaptă să continui.

- Mama şi Stacy n-au fost niciodată prietene, aşa cum sunt unele surori, şi n-am înţeles niciodată de ce.

2 În original, Lucy Goose (n. red.).

şi... <^n<^ m^tU?a mea s"a îmbolnăvit, le-am *auzit vorbind* cnitoi *!ns ?ir adânc şi mi amintesc ce mi-a spus Stacy fa* spital m au a aia> după ce apJecat mama.

A Mătuşa mea nu l-a *plăcut pe tata când părinţii* mei au început să iasă împreună. Nu i s-a părut că aveau chimie şi a tot sperat că mama o să-şi dea seama că nu se potriveau. I s-a părut că tata era *îngrozitor de plictisitor şi* că n-o *făcea să râdă. Dar n-a spus nimic, iar apoi, cu o zi* înainte de nuntă, i-a vărsat totul mamei.

— Şi-a ales foarte *prost momentul.*

— *Exact. Mereu m-am întrebat de ce* relaţia lor era aşa de încordată, dar acum înţeleg. Iar tata ştia că Stacy avea dubii legate de relaţia *lor, şi asta* n-a făcut decât să complice lucrurile.

Un nor blochează soarele şi mă *pierd în chipul lui Felix. Trăsăturile care au devenit mai* profunde. Sprânceana care se arcuieşte. Pata căpruie din ochiul lui.

— Mama şi-a vizitat des *sora cât* era bolnavă. Au râs mai mult decât le-am *auzit toată* viaţa mea.

— Crezi că mama ta a iertat-o?

— Da. într-un final, da. Dar au lăsat ca treaba asta să *intervină între ele şi* au pierdut atâta timp. Nu s-au *împăcat* destul de repede.

CAPITOLUL 31

în prezent

Felix şi cu mine mergem la Bloomfield şi înapoi cu Mustangul, cu geamurile lăsate, ca să-mi cumpăr o pătură roz din lână. Facem mai bine de două ore dus-în- tors, dar savurez faptul că sunt lângă el. Are o mână pe schimbătorul de viteze şi vântul îi ciufuleşte părul. îl plac. Iar el mă place pe mine. E un sentiment proaspăt, ca brânduşele care apar primăvara, şi nu mă mai satur de el.

Deja când ne întoarcem acasă, e după-amiază târziu. Felix mă numeşte *sous-chef* şi curăţ porumbul, cât el curăţă cartofii noi. Nu vorbim mult, dar felul în care ne mişcăm prin bucătărie pare o conversaţie. Un dans. Un cântec ale cărui versuri şoptesc: *Ne potrivim împreună.*

Bridget trebuie să ajungă şi ea. Sper c-o să vină cu Miles.

Mă încrunt când Felix îmi dă o roşie şi un cuţit enorm. Ştie că prefer ca el să se ocupe de partea cu tăiatul.

— Trebuie să exersezi.

îl ascult, pentru că are privirea blândă şi luminoasă. Aş face orice pentru ochii lui.

Fără să-mi ceară asta, le aranjez aşa cum le aranjează el. Suprapun rondelele pe o farfurie, pun ulei de măsline şi sare de mare. Iau câteva frunze de busuioc din grădina de ierburi a lui Christine şi le tai fâşii, apoi le presat. li întind farfuria lui Felix, cu un zâmbet încrezut. Dar văd că are o expresie ciudată.

-Cee?

— Eşti aşa sexy. Aia e cea mai sexy farfurie de roşii pe care am văzut-o vreodată.

îmi ia faţa în mâini şi mă sărută.

— Ce cuvinte îţi ies pe gură, zic eu, râzând.

Tai mărar pentru salata de cartofi. Felix stă lângă mine, pregătind marinata pentru friptură.

Tocmai am terminat *de pus masa când se* deschide uşa.

— Ai venit, îi spun lui Bridget când intră în bucătărie.

Zâmbesc pentru că Miles e lângă ea şi o ţine de mână.

E un bărbat frumos. înalt. Are părul mereu aranjat. E elegant şi pus la punct, dar nu e atât de rezervat pe cât pare. Are un zâmbet larg. Talia îngustă. Arată de parcă ar putea să înoate câţiva kilometri. Totuşi, nu se simte foarte sigur în apă, *iar* Bridget încă lucrează la asta.

— Ia te uită, e însuşi viitorul domn Bridget Clark, îi spun lui Miles, dar apoi îmi dau seama că are o expresie neobişnuită.

— Bună, Lucy.

Nu pare să se simtă prea bine.

Bridget a intrat în bucătărie şi studiază florile de pe masă. Am pus şervetele de sărbătoare ale lui Christine şi farfuriile speciale, cele cu dungă aurie.

— Ai scos farfuriile bune.

— Da. Eu şi Felix organizăm o cină de sărbătoare pentru voi.

ţ. ăJ gropiţa cu colţul ochiului, dar mă concentrez

ÎL N-are nicio reacţie când îi spun fratelui ei pe I* $^{B}a_{Sa}$ cum am crezut c-o să facă. Atinge petala unei "Şarete şi izbucneşte în lacrimi.

Mă duc lângă ea şi îl privesc îngrijorată pe Felix, care nu pare atât de şocat de ce se întâmplă.

_ Ce ai făcut? îl întreb pe Miles.

Acesta ridică mâinile, nevinovat.

- Nu e ce crezi.
- O să te omor, Miles Lam. Să nu crezi că n-o s-o

fac. Am un cuţit foarte mare şi ştiu cum să-l folosesc.

Bridget râde, apoi plânge şi mai tare. O îmbrăţişez strâns.

- Ce se întâmplă? Te rog eu, spune-mi odată.

O ghidez spre canapea, în timp ce-i arunc priviri tăioase lui Miles.

- Bridget, spune-mi.

încuviinţează printre lacrimi, apoi le şterge.

— Bine.

Dar nu spune nimic. îşi dă o buclă laoparte, dar aceasta cade la loc.

Când eram colege de apartament şi o enerva că nu-i stătea părul, îi făceam o împletitură franţuzească. Am purtat multe conversaţii în timp ce-i împleteam părul.

- întoarce-te, o să ţi-l aranjez eu.

Miles se duce în bucătărie, unde e Felix. Acesta îi Şopteşte ceva, iar Miles încuviinţează. Am senzaţia să sunt singura care nu ştie ce se întâmplă. Ne privesc îngrijoraţi în timp ce separ părul lui Bridget în secţiuni. Abia rand termin, Bridget spune:

~ Putem să ieşim la o plimbare?

Mergem la plajă.

— Nici nu ştiu de unde să încep, recunoaşte Bridget.

— E vreun început?

Inspiră adânc.

— Cred că da. E şi un mijloc şi un final.

— Bine. începe de acolo atunci.

Se opreşte şi se uită la mine. Bărbia îi tremură.

— Nu vreau să spun, pentru că dacă spun, o să devină adevărat.

Mi se strânge stomacul.

— Aţi anulat nunta? Pentru că dacă…

— Nu. Miles a primit o ofertă de job în Australia.

Totul dispare. Mintea mea se deconectează. Corpul îmi îngheaţă.

— Bee?

Mă concentrez pe Bridget, pe ochii ei căprui, care încep să se umple din nou de lacrimi, şi dintr-odată, totul are sens. în ultimele zile, Bridget a trebuit să ia cea mai importantă decizie din viaţa ei. îmi cunosc prietena. Ştiu c-a luat-o deja.

îmi ia io secunde să spun ceva.

— Te muţi în Australia.

încuviinţează şi două lacrimi gemene îi curg pe obrajii pistruiaţi.

— îmi pare rău, Bee.

Mă ia în braţe şi-şi îngroapă faţa în umărul meu. Bridget *plânge, dar eu* doar stau acolo, cu braţele moi, lipite de corp. Cred că mi s-a scurtcircuitat creierul.

- Nu vreau să plec, spune ea.

Corpul începe să-i tremure. Plânge şi mai tare, de parcă i se frânge sufletul. Asta mă readuce în prezent.

cea mai bună prietenă a ei şi trebuie să mă port ca ^tare. 0 iau strâns în braţe.

_ Nu vreau să pleci.

_ Ştiu. Ştiu. Te rog să nu mă urăşti.

- N-aş putea să te urăsc. Niciodată.

Plângem împreună, iar când ne mai liniştim, he aşezăm pe nisip, una lângă cealaltă, cu genunchii strânşi la piept, pentru ca Bridget să-mi spună toată povestea. Pe un ton agitat, Bridget îmi spune că angajatorul lui Miles deschide un birou în Sydney, iar el a primit sarcina să-l conducă. E o promovare importantă.

- Când ai aflat?

- Acum câteva zile. A primit oferta săptămâna trecută şi m-am panicat.

- De asta ai venit aici.

- Da. Am vrut doar să-mi îmbrăţişez părinţii şi fratele. Şi pe tine. Aveam nevoie de spaţiu ca să-mi dau seama ce să fac. Am întors problema pe toate părţile, dar nu există altă opţiune.

-Trebuie să te duci.

— Da. Mereu am vrut să mă întorc în Australia. Să stăm mai mult decât ultima oară, dar niciodată n-am vrut să mă mut acolo. E aşa departe.

- E cât se poate de departe.

Bridget îmi spune c-au acceptat să meargă pentru oi ani, după care vor reevalua situaţia.

- 0 să plecăm în octombrie.

Rămân mască. Asta înseamnă peste numai două

~ Dar îţi iubeşti slujba, şoptesc eu. Asta e singurul meu contraargument. ~ Aşae.

Buzele îi tremură din nou.

— Atunci de ce te duci? De ce are prioritate cariera luiMUes?

~ Nu are. Ar refuza oferta dacă l-aş ruga. Dar e o

oportunitate incredibilă şi nu vreau să-I trag înapoi. Şi o parte din mine înţelege că asta o să fie o experienţă unică. N-am locuit decât aici şi în Toronto. Mi-ar plăcea să cunosc locurile unde a crescut Miles. E vorba de numai doi ani.

— Pare că încerci să te convingi singură.

— Poate chiar aşa şi e, râde ea.

- Crezi că şeful tău o *să te lase să* lucrezi de acolo? Nu vreau decât să mă bag în pat şi *să* hibernez doi ani, până o să se întoarcă Bridget. Dar acum încerc să o susţin, să mă port ca prietena ei cea mai bună.

Inspiră adânc.

— Nu ştiu, încă n-am rezolvat partea aia. îmi place să merg la spital, să am colegi, să simt că fac parte dintr-o comunitate. îmi iubesc colegii. îmi place ce fac. Dar nu ştiu dacă are sens, având în vedere diferenţa de fus orar.

— Care de cât e?

— Sunt cu 16 ore înainte.

— Deci o să trăieşti în viitor! Poţi să-mi spui numerele câştigătoare de la loto?

— Absolut. Exact aşa funcţionează lucrurile. Vom fi bogate.

Un cuplu se *plimbă pe plajă şi ne salută.*

— Nu-mi vine să cred, îngaim eu. O să trăiesc în negare până o să te urci în avion. Nici după nu ştiu dac-o să accept ce se întâmplă. Bridge, eşti totul pentru mine.

îmi dă părul după ureche, apoi îmi ia faţa în mâini. Simt că iar îmi vor da lacrimile.

Te iubesc, dar nu pot să fiu totul pentru tine, îmi

"Nimeni nu poate. Şi o să te ajut în continuare cu spune- ocup de partea ¿[e contabilitate. Nu tre-
SÎfaci griji în privinţa asta.

Ceva din oferta ei mă deranjează, dar nu ştiu exact ceanume. .

Nu mai spunem nimic. Doar privim valurile şi pro-

cesăm tot ce s-a întâmplat.

Bridget se mută. Pe un alt continent. într-o altă emisferă.

- Cred că eşti curajoasă. E curajos ce faci, îi spun într-un final.

- Mulţumesc.

- Dar mi-ar fi plăcut să aflu mai devreme. înţeleg că nu-ţi plac sfaturile nesolicitate, însă e un lucru prea important ca să-l ascunzi de mine.

- încercam să te protejez. Ţi-ai pierdut mătuşa anul trecut şi ştiu cât de dor îţi e de ea. în plus, eşti aşa de stresată, n-am vrut să-ţi dau un motiv în plus. Dar în acelaşi timp, mi s-a părut că, dacă îţi spun, atunci o să devină real, mă înţelegi? Şi n-am vrut să încerci să mă convingi să rămân înainte să iau o decizie.

— Bridget, nu-s în stare să te conving nici măcar să-ţi iei o pereche nouă de colanţi. Iar simplul fapt că ai secrete e stresant. Mereu mă ajuţi, dar nu mă laşi să te ajut. Uneori simt că relaţia noastră e unilaterală, pentru că n-ai nevoie de mine

Ridică o sprânceană.

— Chiar crezi asta? Bee, bineînţeles că am nevoie e tine. De ce crezi că mi-e atât de greu acum? După ce ™-am mutat în Toronto, m-am simţit singură ani întregi, ar apoi te-am întâlnit pe tine şi am întâlnit-o pe Stacy. . ® supravieţuit fără tine şi pastele cu care ne-a hră- [1] mătuşa ta. Fără serile de miercuri în care ne uitam la

filme. Fără petrecerile noastre dansante din bucătăn Fără florărie. Fără vizitele la cinematograf cu mătuşa K' M-aş fi mutat înapoi pe insulă. Nu l-aş fi întâlnit pe Mi]es N-aş fi avut locul meu de

muncă. Ţie îţi datorez toate astea. Te iubesc, Cartofior.

— Şi eu te iubesc, îi spun, în timp ce izbucnesc *i#* în plâns.

Mă mângâie pe umăr, iar eu o privesc şi-mi şterg lacrimile.

- Şi ştii că părinţii mei te adoră. Te primesc cu braţele deschise aici oricând şi o să se simtă mai bine daca o să-i vizitezi.

— Lor le-ai spus?

— Nu. Tot amân asta. Oricum li se pare că până şi Toronto e prea departe.

Mă gândesc la modul în care s-a uitat Felix la scrisoarea lăsată de Bridget ieri.

- Fratele tău ştie, nu-i aşa? *De* asta v-aţi certat alaltăieri-seară?

— Da. Nu s-a *lăsat până nu* i-am spus. Wblf poate să *fie destul* de încăpăţânat. Şi a fost nervos că nu ţi-am spus.

Bridget i-a spus Iui Felix înainte să-mi spună mie. Prima reacţie este să mă simt rănită, dar ştiu că e ipocrit din partea mea. Şi eu i-am ascuns lucruri Iui Bridget, ani la rând.

— îmi pare rău, Bee, spune ea.

. .^A^U e ^mP^u l ^să-i mărturisesc adevărul, dar sunt înspăimântată. Bridget se mută în celălalt capăt al lumii şi i-ar fi uşor să mă scoată din viaţa ei. O pierd pentru că merge în Australia, dar dacă o să se simtă trădată, atunci o s-o

pierd din nou.

— Eu...

Ezit. Pentru că îmi vine în minte ceva la care nu -am gândit înainte. Dacă Bridget n-o să fie supărată? Dacă o să creadă că eu şi Felix n-o să funcţionăm ca un cuplu? Chiar dacă lui Felix nu-i pasă de părerea ei, mie îmi pasă.

_ Bee? întreabă Bridget, când trec câteva secunde fără să spun nimic.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zic eu repede.

— Ce anume?

Simt c-o să mi se facă rău.

— Te rog să nu mă urăşti. Te implor.

— Mi-ar fi imposibil să te urăsc.

- Eu...

Am mai încercat să fac asta, dar niciodată n-am ajuns aşa departe. Simt că alerg spre vârful unei stânci, îi iau mâinile într-ale mele, ca să nu sar singură. Asta e. Inspir adânc, apoi sar în gol.

- îl plac pe fratele tău.

Tac câteva secunde.

-Mult.

Bridget se încruntă, derutată.

— Şi el mă place.

Parcă am treisprezece ani. încerc să-i spun din nou.

— Bridget, am sentimente pentru el. Sentimente reale. Noi...

Bridget face ochii mari, iar eu continui.

— Suntem un... Au fost implicate săruturi.

- Vorbim de tine şi de fratele meu?

-Da.

- Vă sărutaţi.

Vorbeşte lent. Procesează informaţia.

— Sunt mai mult decât săruturi…

- Opreşte-te.

Mă întrerupe şi-mi ţin respiraţia.

— Nu vreau să aud continuarea. *Efratele* meu, Bee.

— Ştiu. îmi pare rău. Te rog, nu mă uri.

— De ce te-aş urî?

— Mi-ai spus să nu mă apropii de el.

— Ţi-am spus să nu te îndrăgosteşti de el. Stai un pic, eşti îndrăgostită de *Wolf?*

- îl plac foarte mult. Mai mult decât pe oricine altcineva. Dacă e să fiu sinceră, asta mă sperie.

— Hmmm.

Un zâmbet îi apare pe buze în timp ce dă din cap.

- Nu-mi vine să cred. Ştiam că v-aţi făcut de cap, dar...

— Stai un pic!

Rămân mască.

Bridget mă priveşte, plină de ea.

— Ştiai?

— Ştiam.

— Felix ţi-a spus?

— Aşa îi spui? Ce ciudat! Şi nu, nu el mi-a spus. Deşi când te-ai întors de pe insulă vara trecută, nu m-a mai întrebat de tine, ceea ce a fost o schimbare dramatică faţă de toate întrebările pe care mi le punea mereu despre tine. Iar tu aveai o expresie ciudată când îl pomeneam. Ştiam că se întâmplase ceva. Ţi-am spus asta.

Nu am cuvinte.

— îmi amintesc c-am fost suspicioasă a doua oară când ai venit aici. Tu şi Wolf vă tot uitaţi unul la celălalt. Dar m-am convins când am venit de Ziua Recunoştinţei. y-am dus la baie în miezul nopţii şi uşa de la dormitorul tău

era deschisă.

_ Dumnezeule!

Nu-mi vine să cred că n-am închis-o când m-am dus la Felix.

- Şi tu nu erai în pat

Mă frec la ochi. Nu ştiu dacă să mă simt ruşinată, jenată sau uşurată. Probabil că toate lucrurile astea.

— Şi apoi am auzit canapeaua extensibilă scârţâind foarte tare.

-Nu!

— Ba da. Mi-ar plăcea să pot să-mi şterg sunetul din minte.

- îmi pare rău. îmi pare aşa rău.

— O să-ţi trimit factura de la terapie.

— Deci Miles ştie?

— Da. Presupun că şi Zach ştie, pentru că el şi Wolf n-au secrete unul faţă de celălalt. Bunicii mei clar ştiu. Bunica a fost prima care le-a pomenit părinţilor mei că ea crede că sunteţi mai mult decât nişte simpli prieteni. Şi pun pariu că mama s-a gândit la tine când a redecorat camera lui Wolf. Christine Clark nu e pasionată de stilul feminin, cel puţin nu era. Toată familia v-a susţinut în secret în ultimii ani.

Simt că mă ia ameţeala.

— De ce n-ai spus nimic?

— De ce n-ai spus *tu* nimic? contracarează ea.

Nu am nicio apărare.

- Nu ştiam că era fratele tău. Nu iniţial. L-am întâlnit la restaurant, când ai pierdut avionul, în prima vară.

Niciodată n-o să împărtăşesc restul acelei poveşti cu Bridget.

, [N].[e'am] promis că n-o să se *mai* întâmple nici, odată. Îmi parc rău că ţi-am ascuns asta, dar nu tr$_{e}$. orna să însemne nimic. Mult timp chiar am crezut *că* nu înseamnă nimic. Nu am vrut să *însemne.*

Bridget face o pauză şi-şi adună gândurile.

— Toată treaba asta durează de cinci ani?

— N-a fost tot timpul. îmi pare rău că nu ţi-am mai spus până acum. Am încercat, dar după tot ce s-a întâmplat cu Joy, n-am putut s-o fac.

— Aş aprecia dacă nu i-ai frânge inima fratelui meu şi nu m-ai ignora după asta.

O spune cu o expresie serioasă, dar văd că are un zâmbet mic pe faţă.

— Dar dacă n-o să meargă? Dac-o *s-o dau în* bară, o să vă pierd pe amândoi. O să mă urăşti.

Bridget pufneşte.

— Dac-o s-o dai în bară, o să te iubesc. Wolf e cel care trebuie să fie atent.

Se uită Ia apă şi-şi muşcă buza.

— Pot să vă văd împreună, spune ea pe un ton hotărât El o să te echilibreze, iar tu o să-l scoţi din carapace. Mereu e mai vorbăreţ când eşti şi tu în preajmă şi o să aveţi grijă unul de celălalt Cred c-ar putea să funcţioneze.

Bridget tace din nou, apoi dă din cap.

— Uau! Tu şi fratele meu, deci?

— Da. Eu şi fratele tău.

CAPITOLUL 32

în prezent

Bridget şi cu mine stăm pe plajă mult timp. Nu spunem asta, dar amândouă simţim că acasă ne aşteaptă realitatea şi nu vrem s-o înfruntăm. Ne întoarcem încet, cu paşi greoi. Creierul meu e ca banana pisată pe pâinea prăjită. Bridget se mută şi, pe măsură ce procesez adevărul, ştiu c-o să mă afecteze foarte tare. O să mă lovească în plin.

Panica. Singurătatea. Toate felurile în care mi-e dor de apropierea ei. Simt asta deja în plămâni.

Dar apoi îl văd pe Félix. Stă pe verandă, cu Miles, şi îmi dau seama când ne observă. Se încordează. Apoi totul se întâmplă repede. Vine spre noi şi, pe măsură ce se apropie şi privirile ni se întâlnesc, ştiu că mă vede doar pe mine. Asta mă opreşte pe loc.

— Uau! exclamă Bridget.

— Uau! încuviinţez eu.

Când Félix ajunge la mine, mă ia în braţe şi mă strânge cu putere. îmi înfăşor picioarele în jurul lui şi îmi Jípese faţa de pielea lui, în curba bronzată unde umărul se întâlneşte cu gâtul. Simt iz de sare, soare, vânt şi copaci.

— îmi pare rău că nu ţi-am spus, zice el.

Vocea îi vibrează prin mine şi-l strâng şi mai tare.

- A trebuit s-o las pe ea să-ţi dea vestea.

~ Ştiu. Nu sunt supărată, îl simt cum se relaxează.

— Eşti bine?

— Nu.

Mă lipesc de el cât de mult pot. Fruntea. Obrazul. Pleoapa. Nasul. Buzele.

— Simt că inima mi-a fost smulsă din piept, dar o să mă ajute dacă pot să stau aşa, lipită de tine.

Râde.

— Cred că la un moment dat, va trebui să te las jos. Oi fi eu puternic, dar nu destul cât să te car la infinit.

Bridget intervine.

— E bine că Bee mi-a spus despre voi, altfel ce se întâmplă acum ar fi foarte ciudat. De fapt, încă e ciudat.

— Cred c-ar *fi bine să* mă laşi jos.

Bridget nu e pregătită pentru manifestările astea publice de afecţiune.

îmi desfac picioarele din jurul lui Felix şi, când mă lasă jos, Bridget îl *împinge.*

— *Wolf,* ce ţi-am spus despre flirtatul cu prietenele mele?

— Sper că nu te aştepţi Ia nişte scuze.

— Ai grijă. Ştiu unde locuieşti.

— Cum te simţi, de fapt? întreabă Felix cât ne îndreptăm spre casă.

Mă ţine de talie, lipită de el.

— Sunt devastată, dar nu cred că pot să vorbesc despre asta fără să plâng din nou. Sunt un pic panicată.

- N-ai de ce. Panica nu aduce nimic bun.
- Ştiu.

Dar în două luni, Bridget o să fie în Australia, Felix 0 să fie aici şi eu o să fiu în Toronto. Durerea din plămâni începe să mă ardă.

Felix mă sărută pe tâmplă.

— O să trecem prin asta împreună, Lucy. *împreună.* îmi place cum sună.

CAPITOLUL 33

în *prezent*

Ziua nunţii lui Bridget

Alarma îmi sună la ora cinci. Trebuie să fiu la muzeul Gardiner mai devreme. Azi am mobilizat toată echipa. Dar mai pot să fur câteva minute. Apăs pe amânare, dar nişte mâini mari mă prind de talie, iar Felix mă rostogoleşte peste el.

— Nu e corect, mormăi eu.

— Mi-ai spus să nu te las să dormi mai mult. Asta e alarma ta de *trezire,* spune el, sărutându-mă.

E absolut *magic să-l* am pe Felix în dormitorul meu.

E ceva nou. îi arăt cum se *foloseşte cafetiera, iar* el îmi pregăteşte o cană, în timp ce-mi fac duş. E ireal să-l văd în bucătăria mea, suflând în ceaşca lui de ceai. Apartamentul meu n-o să mai fie niciodată la fel. De acum înainte, o să mi-l imaginez mereu pe Felix Clark bând Earl Grey în bucătăria asta.

Vine cu mine la muzeu, pentru că vrea să mă vadă la muncă şi vrea s-o întâlnească pe Farah. îi fac cunoştinţă cu ea, *Rory şi Gia, apoi mă apuc de boltă.* însă privirea uni mai alunecă spre el.

_ îi arunci nişte priviri care spun tot, remarcă Farah.

După asta îl dau afară. E ziua nunţii prietenei mele celei mai bune şi trebuie să mă concentrez.

M-am întors în Toronto acum 72 de ore, dar de atunci am muncit întruna. Ore lungi la magazin, un contract proaspăt semnat cu un lanţ de restaurante, poziţii cu normă întreagă pentru Rory şi Gia, o mărire de salariu pentru Farah şi încă două posturi pe care le voi face publice săptămâna viitoare. Am gestionat pierderea mătuşii mele prin muncă şi aşa gestionez şi mutarea lui Bridget. O să lase un gol mare în viaţa mea, pe care trebuie să-l umplu cumva. Pot să fac faţă stresului de la muncă. însă nici nu pot să mă gândesc că, peste două luni, va trebui să-mi iau bun-rămas de la Bridget.

Toate gândurile astea dispar când încep să pun frunzele de magnolie în buretele de la baza bolţii. Pe la jumătate, îmi dau seama că, dacă aş putea să fac asta în fiecare zi – să lucrez cu flori şi să renunţ la celelalte chestii –, aş fi fericită. Asta îmi place să fac. Pentru asta am fost făcută. Iar nunta lui Bridget o să fie cea mai reuşită operă a mea de până acum.

Când termin, analizez structura şi îi evaluez echilibrul. Am pus ramuri cu mure şi hortensii, proaspete şi uscate. Ranunculus crem, trandafiri, frunze de magnolie şi eucalipt. De obicei, bolţile mele au cam doi metri. Asta msă are trei. în parte, pentru că Miles e un bărbat foarte înalt şi locaţia e în aer liber, cu sticlă şi margini ascuţite. Dar şi pentru că mă dau mare. Când terminăm, muzeul arată ca un basm. Altarul e plin de flori, la fel şi spătarele scaunelor.

înaintez spre altar şi-l văd pe Felix în capăt, ală- turi de Miles şi cavalerul de onoare. Ne privim până când rnă aşez la locul meu, de domnişoară de onoare. Apoi o

aştept pe ea. Când Bridget vine la braţul lui Ken, nu pot să-mi iau ochii de la ea. Străluceşte. Pur şi simplu emană lumină. Rochia e albă. Simplă. Are un decolteu rotund, fără mâneci. 0 coloană de mătase îi mângâie pielea şi se revarsă pe podea. Nu are dantelă, mărgele sau alte detalii. Nu poartă nici lenjerie. Bridget a încercat un tanga, dar se vedea conturul. Poartă nişte tocuri delicate, de culoarea perlei, care nu cred *că* vor rezista decât până la desert. Părul e prins într-un coc la ceafa, perfect de imperfect, iar verdele din buchet aproape ajunge pe podea. Gropiţele îi sunt etalate din plin. E diafană. E vânt şi aer şi nori, întruchiparea fericirii. Prietena mea cea mai bună e aşa de frumoasă.

Mă uit direct la ea pentru că nu vreau să ratez nimic, dar simt privirea lui Felix aţintită asupra mea. Ştiu că dac-o să mă uit la el, o *să* văd gropiţa. Toată ziua a zâmbit. Când Bridget ajunge lângă Miles la altar, îl privesc în sfârşit.

— Hei, îmi şopteşte.

— Bună, îi răspund.

— Arăţi sexy.

— Şi tu.

Felix arată criminal în smoching.

Apoi se uită spre bolta de flori şi adaugă:

— Iarăşi sexy. .

Ştiu, dar îmi place că şi Felix crede asta.

înainte de repetiţia pentru cină de ieri seară le-a spus părinţilor lui că ieşim împreună. Am stat lângă el, dar Felix a vorbit. Christine l-a apucat pe Ken de braţ de parcă urma să leşine, apoi a exclamat de fericire.

Primul sărut al lui Bridget şi Miles după ce se căsătoresc durează aşa de mult, că mulţimea izbucneşte în urale.

- Amice, luaţi-vă o cameră, strigă unul dintre australieni.

Când proaspăt căsătoriţii se întorc de la altar, Felix 0Dteşte ceva cavalerului de onoare şi face schimb de locuri cu el. Ne întoarcem unul spre celălalt. îmi şterge o lacrimă de pe obraz, apoi îmi oferă braţul.

- Te cunosc, îmi spune.

— Parcă ne-am mai întâlnit.

— Dar niciodată aşa.

— Costumul ăla ar trebui să fie ilegal.

Râde, apoi şopteşte:

— Diseară. Tu, eu, rochia asta, masa ta din bucătărie. O să te aplec peste ea.

— Nu dacă te aplec eu prima, îi şoptesc, în timp ce inima mi-o ia razna.

Facem poze în care stăm unul lângă celălalt. La cină stăm unul lângă celălalt. Felix tot inventează moduri prin care să mă atingă. îşi pune mâna pe spatele meu când mă mişc, mă mângâie pe umăr când râd. La un moment dat, palma îi alunecă sub despicătura rochiei, odihnindu-se pe coapsa mea. Farah e în continuare cea cu care am venit la nuntă, dar Felix a convins-o să facă schimb de locuri. Sunt prinsă între fraţii Clark şi nu mă pot opri din zâmbit.

Când e timpul să ţin discursul, mă ridic spre microfon. Mâinile îmi tremură. Deşi simt privirea lui Felix, nu o văd decât pe Bridget. Am plănuit s-o fac să plângă din clipa în care s-a logodit cu Miles. Dar acum că mă uit la persoana cea mai dragă mie, simt cum mă înţeapă ochii.

— Prima oară când am cunoscut-o pe Bridget Clark, m'a dus acasă pe ghidonul bicicletei.

îmi tremură vocea, aşa că inspir adânc.

— în multe feluri, m-a tot susţinut din acea noapte de acum Şapte ani.

Vocea mi se frânge în mijlocul propoziţiei. Am tot

evitat să mă gândesc la asta, dar acum adevărul mă loveşte cu putere. Bridget o să se mute în Australia şi nu ştiu cum o să supravieţuiesc iară ea. Scanez pagina cu discursul şi ştiu că n-o să pot spune tot ce am scris fără să plâng. Dar chiar şi aşa, merg mai departe. Plâng în timp ce spun discursul.

- Miles, să ai grijă de ea. E persoana cea mai importantă pentru mine.

Mă întorc spre prietena mea cea mai bună, care are obrajii plini de lacrimi.

— Bridget, eşti iubirea vieţii mele.

Nunta surprinde felul în care lumea lui Bridget e împărţită între oraş şi coastă. Suntem în centru, aproape de intersecţia dintre Bloor Street şi Avenue Road, înconjuraţi de ritmul agitat al vieţii din Toronto. înăuntru, ne desfatăm cu cele mai bune preparate. Porc de lapte la cuptor. Crab prăjit. Peşte alb cu ghimbir şi ceapă verde. Desertul e bun, iar cvartetul cântă Vivaldi. Totul merge conform programului. Dar se şi dansează, iar startul a fost dat de bunicul lui Bridget, la vioară. Prietena mea cea mai bună s-a descălţat în momentul ăsta. Zach şi-a mai desfăcut cravata. Darul pe care i l-a adus are forma suspicios de asemănătoare cu Trivial Pursuit. La ora 23.00, în faţa locaţiei parchează o dubă de mâncare cu rulouri delicioase de homar. Ringul de dans nu e niciodată gol. Nu cred că există un grup de o sută de oameni care să se fi distrat vreodată mai bine decât noi.

La scurt timp după miezul nopţii, muzica se opreşte, iar Miles ia microfonul de la *DJ* şi spune:

- Asta e pentru soţia mea.

Apoi, Miles Lam cântă *Un-Break my heart* cât îl ţin plămânii lui afoni.

E o alegere ciudată pentru o nuntă şi perfectă pentru Bridget. Miles îşi varsă tot sufletul în cântec. Ridică pumnul. îşi loveşte pieptul. închide ochii şi ridică bărbia spre tavan.

Şi în tot timpul ăsta, Felix e lângă mine. Mă ţine de mână. Mă sărută. Dansăm, râdem şi ne atingem întruna.

— Te savurez, îi spun lui Felix, ameţită, când ne sărutăm pe scări.

Sunt dependentă de gustul lui. Sare şi Tic Tac.

— Mă savurezi?

— Da, şi nu cred c-am mai savurat pe nimeni până acum. Dar pe tine te savurez, Felix Edgar Clark.

Felix mă ia de mână.

— Şi eu te savurez, Lucy Beth Ashby.

După ce ne sărutăm, când mă întorc la petrecere de la baie, îl remarc pe Felix lângă bolta de flori. Arată surprinzător de confortabil în smoching, de parcă, dacă ar ieşi în oraş în momentul ăsta, ar părea de-al locului.

Al meu, îmi spune inima. *Felix.*

Mângâie o petală, apoi alta, cu un aer uimit. îl savurez de la depărtare, apoi îl trag pe ringul de dans, ca să-l simt în braţele mele.

DJ-ul a pus ceva lent şi vechi, iar eu îmi las capul pe umărul lui Felix. Sunt convinsă că această curbă a muşchiului şi osul au fost făcute pentru mine. Zach şi iubita lui, Lana, sunt în apropiere, iar el îmi face un semn aprobator. E aşa de bine să fiu cu Felix, înconjurată de prietenii noştri şi familia lui. E perfect. E ca şi cum mereu a fost menit să fiu cu el. Un timp, mă prefac că n-o să plece marţi.

Al meu, îmi tot repetă inima. *Felix. Mai mult.*

CAPITOLUL 34

în prezent

Ne împleticim beţi în apartamentul meu. Şampania e de vină doar parţial.

- Cred că a fost una dintre nopţile mele preferate, îi spun între săruturi.

— Şi a mea, spune Felix râzând.

Mârâi şi îi muşc buza de jos.

Felix se *dă* în spate şi mă priveşte foarte serios.

- Ar trebui să ştii că de fapt concurezi cu noaptea în care Zach a pierdut un pariu şi şi-a pus un piercing în sfârc.

— Mi se pare corect.

Nu ne mişcăm de pe hol, nu ne descălţăm. Doar ne sărutăm întruna. Sunt copleşită de nevoia de a face acest moment să dureze o eternitate. Vreau să-l ţin în mâini, de parcă ar fi aluat, şi să-l întind lent şi cu atenţie, ca să nu se termine niciodată. Simt un fior de panică atunci când mă gândesc că va trebui să mă întorc la ritmul necruţător de la muncă. Nu vreau să mă întorc la un apartament gol. Şi nu vreau să fiu fără Felix. Vreau să fiu înapoi pe insulă.

Mă retrag brusc de lângă el şi-mi scot telefonul din geanta plic.

- Am spus ceva? întreabă Felix din spatele meu.

Mă uit peste umăr. Mă priveşte amuzat, cu cravata strâmbă şi părul ciufulit. Un bărbat minunat, superb.

- Mă organizez. Vreau să planific chestia asta, îi spun, în timp ce-mi deschid calendarul.

— Chestia asta?

- Noi. Nu cred că pot să aştept o lună până o să te văd din nou.

Mă încrunt la ecran.

— E foarte mult roz, portocaliu şi verde acolo. Ce înseamnă?

Oftez.

- întâlniri, instalaţii pentru evenimente, programul angajaţilor.

— Uau!

Programul din luna septembrie e şi mai încărcat. Felix face ochii mari, aşa că îi explic.

— Toată lumea presupune că vara suntem ocupaţi, dar în Toronto, lucrurile se pun în mişcare toamna.

Trebuie să încep interviurile pentru posturile noi şi apoi să instruiesc persoanele respective.

— N-o să reuşesc să plec din oraş, şoptesc absentă.

Ne uităm la luna octombrie.

— Am uitat că Farah are liber de Ziua Recunoştinţei anul ăsta. N-o să am cum să vin pe insulă.

Am un gol în inimă. O să fie mult mai greu decât crezusem. Am semnat contractul cu Cena fără să mă gândesc cum o să-mi afecteze relaţia cu Felix.

— Sunt stresată doar când mă uit la calendarul ăsta. De ce mi-am făcut aşa ceva? Cum o să facem relaţia să meargă?

— Ponte că ne-am făcut prea mari speranţe, crezând c-o să ne vedem în fiecare lună. *Dar nu* trebuie să rezervăm bilete de avion în seara asta. O să fim bine,

Lucy. O să fim amândoi ocupaţi. I-am promis lui *Zach* că toamna asta o să mă uit la nişte proprietăţi noi. O să zboare timpul.

Nu cred că e adevărat.

- Ştiu că am spus c-o s-o luăm încet, dar mi se pare că n-o să ajungem nicăieri cu programele astea.

Nu m-am gândit la asta înainte, dar faptul că Felix e în Toronto cu mine doar evidenţiază cât de greu o să fie să avem o relaţie Ia distanţă.

— Tu o să fii acolo, eu aici. O să fie dificil.

O să fie şi mai rău după ce Bridget o să plece în octombrie.

Mă uit în jur la apartament. La bucătăria mică ce dă spre sufragerie şi zona de luat masa. La masa albă rotundă şi scaunele pe care Bridget m-a ajutat să Ie car din Richmond şi Bathurst. La canapeaua roz pe care am cumpărat-o când Bridget s-a mutat cu Miles. La paharele rozalii de pe căruciorul de bar. Toate mi se potrivesc, dar de când a plecat Bridget, n-am mai simţit că locul ăsta e casa mea. Ea a dat sens acestui loc. Fără ea, apartamentul e o carte fără cuvinte. O vază fără flori. Nu vreau să mă întorc acasă la asta. Mă uit la Felix. Poate că nici nu trebuie s-o fac.

Ideea mă loveşte cu putere.

— Ar trebui să mă mut pe insulă, spun eu.

Felix râde, surprins, până când îşi dă seama că nu glumesc.

- Poate într-o zi...

ÎI întrerup.

- Nu. Acum. Ar trebui să mă mut cu tine.

- Păi...

_ Gândeşte-te. E perfect. Ador locul ăla şi ador să fiu cu tine. Felix, nu pot să-mi înfrunt viaţa acum. Brid- get o să plece şi eu sunt epuizată, iar lucrurile doar o să se înrăutăţească, spun eu, fluturând telefonul. Cred că e momentul pentru o decizie drastică. Vreau să mă întorc cu

tine.

Mă priveşte atent.

— Lucy, mereu e greu să te întorci la viaţa de zi cu zi după o excursie. Cred că suferi de o formă severă de mahmureală de vacanţă.

— Ba nu. Cred că am o epifanie. Am semnat contractul cu restaurantul, dar nici nu ştiu dacă îl vreau cu adevărat. Nu ştiu ce fac. Trebuie să-mi dau seama cum vreau să arate viaţa mea, ca s-o trăiesc din plin.

Când spun vorbele astea cu voce tare, mi se face dor de Stacy. Vreau înapoi serile noastre cu mâncare italienească. Vreau să mă scoată la o piesă de teatru. Vreau să mă îmbrăţişeze. Vreau să dansez în bucătărie cu Bridget. Vreau să mă ţin de momentele astea, să mă învălui în ele. Vreau un loc moale unde să aterizez şi, mai mult decât orice, nu vreau să-mi petrec serile singură. Aici.

— Lucy, nu poţi să faci asta. Noi nu putem să facem asta, spune Felix şocat.

— De ce nu?

Se încruntă, dar continui.

— Farah poate să se ocupe de florărie cât timp e nevoie. Ar fi ca o vacanţă prelungită.

— Viaţa pe insulă nu e o vacanţă prelungită şi nici eu nu sunt.

— Bineînţeles că ştiu asta.

— Amândoi am spus că vrem să luăm lucrurile uşor. E prea curând să ne mutăm împreună. Nici măcar n-am vorbit despre viitorul nostru împreună.

~ dar putem să găsim o soluţie, nu crezi? o să ne mai simplu dac-o să fiu acolo, fără să-mi fac griji pentru restul vieţii mele.

Chiar dacă sunt ameţită, o parte din mine ştie cum sună ce spun. Dar frânele nu-mi mai funcţionează şi, din nu ştiu ce motiv, continui.

— Felix, am nevoie de timp să văd ce vreau. Trebuie să mă regăsesc.

în clipa în care spun asta, ştiu c-am făcut o greşeală. Şi nu doar pentru că Felix tresare.

— Scuze, n-ar fi trebuit să spun asta.

Timp de câteva secunde, nu spune nimic.

— Lucy, eu…

Privirea i se întunecă. îmi pun mâna pe umărul lui.

— Nu sunt ea, zic eu încet, însă nu cred că mă aude.

- Eu…

Felix închide ochii şi inspiră.

— Lucy, nu cred că treaba asta o să meargă.

Nu mai pot să respir.

— Poftim?

— Nu acum.

Nu reuşesc să spun nimic.

— Lucy, vreau să fiu cu tine.

Mă ia de mâini şi se apropie de mine.

— Dar trebuie să ştiu că vrei să fii cu mine din motive corecte, nu pentru că vrei o pauză de la viaţa ta.

— Nu e doar asta, Felix. E vorba de tine. Nu vreau să fiu singură. Nu vreau să fiu fără tine.

— Nici eu nu vreau asta. Te vreau în casa mea, în patul meu. Vreau *să* avem zilele noastre pline şi, când ne întoarcem acasă, să vorbim despre ele. Dar nu pot să tac asta decât dacă eşti sigură în ceea ce ne priveşte.

— Sunt. Nu sunt sigură ce vreau, dar ştiu că sunt fericită când sunt cu tine. Chestiile pe care trebuie să le lămuresc sunt legate de muncă, de statul aici, de faptul c-o să mă simt singură după ce o să se mute Bridget.

— Asta e în regulă. Nu trebuie să ştii ce vrei şi *ar trebui* să-ţi iei timp ca să-ţi dai seama. Dar nu cred c-aş rezista dacă ai veni pe insulă din motive greşite şi apoi ai decide că, de fapt, nu am loc în viaţa ta, după ce ai avut timp să te gândeşti mai bine la asta. Dacă e să facem asta, vreau s-o facem cum trebuie.

Mă opresc să procesez ce a spus. E cea mai importantă ceartă a vieţii mele şi nu vreau să fiu derutată.

— Trebuie să mă gândesc puţin.

îl privesc în ochi şi simt cum creşte disperarea. Simt lacrimile care vor să iasă la suprafaţă.

— Nu pleca. Stai, te rog.

— Nu plec. Hai să ne aşezăm.

Mă duc pe canapea. Felix aduce două pahare cu apă şi beau dintr-al meu până reuşesc să-mi descurc gândurile. îmi repet ce a spus Felix, ca să încerc să înţeleg.

— Niciodată n-am vrut să fiu cu cineva aşa cum vreau să fiu cu tine. Niciodată n-am plăcut pe cineva aşa cum te plac pe tine.

înghite cu noduri, apoi se întinde spre mâna mea.

-Pot?

încuviinţez şi degetele i se împletesc cu ale mele. îl strâng.

— Nu pot să fiu portiţa ta de evadare.

Face o pauză, ca să procesez ce mi-a spus.

— Nu vreau să fiu doar un popas în calea ta. Vreau să fiu destinaţia.

— Ţi-e teamă.

— Lucy, sunt *îngrozit.* Ce simt pentru tine…

Mă fixează cu privirea, implorându-mă să înţeleg.

— Ai putea să mă distrugi cu uşurinţă.

Felul în care spune asta mă doare. Felix merită o relaţie care are o bază echilibrată, iar eu nu pot să-i ofer

asta, nici azi, nici mâine. Nu e momentul potrivit pentru el şi poate nici pentru mine. Am tendinţa să fug de probleme, în loc să le înfrunt, iar mutarea pe insulă ar fi exact asta. Chiar asta îmi doresc? Nu sunt sută la sută sigură. Am nevoie de timp să-mi dau seama ce-mi doresc de fapt.

— Şi mie mi-e teamă. Nu vreau să te pierd, îi spun.

— Nici eu nu vreau.

— Nu putem să facem asta acum.

Ştiu că are dreptate. Nu pot să fug de viaţa mea. îmi datorez asta, dar îi datorez şi lui.

Când încep să plâng, Felix mă strânge la piept, încerc să-i inspir parfumul, să mi-l imprim în suflet.

— Lucy, există un motiv pentru care ne tot întoarcem unul la celălalt. Putem s-o mai facem din nou.

Mă îngrop şi mai mult în căldura lui.

— Şi dacă n-o s-o facem?

— Eu cred c-o s-o facem.

Felix mă ia de umeri şi mă trage puţin în spate, ca să mă uit la el. Are obrajii umezi.

— Dar dacă n-o s-o facem, atunci o să ştim că n-a fost să fie.

— Nu-mi place cum sună. Sunt supărată pe tine, îi spun, însă iară patimă.

— Ştiu.

îl privesc pe bărbatul ăsta minunat, sufletist şi genial. Un bărbat pe care-l admir din ce în ce mai mult cu fiecare moment pe care-l petrecem împreună. Chiar şi acum. Vreau să ştie asta. Am nevoie să ştie asta.

— Pot să-ţi spun ceva?

— Orice.

— O să sune siropos, dar simt că trebuie s-o spun, în caz că n-o să mai am altă ocazie.

— Ador chestiile siropoase, spune Felix.

— Mereu mi s-a părut impresionant ce ai făcut, felul în care ai luat-o de la început. Viaţa pe care ţi-o planificaseşi a deraiat complet, dar ai luat-o de la zero. Tu şi Zach aţi avut un vis şi aţi lucrat din greu să-l transformaţi în realitate. Iar căsuţele sunt incredibile, nu ştiu dacă am apucat să-ţi spun anul trecut. Mereu mi s-a părut inspirator.

Felix încearcă să zâmbească.

— E amuzant, pentru că eu consider că ce-ai făcut *tu* a fost impresionant. Ţi-ai lăsat locul de muncă, ţi-ai sfidat părinţii, ţi-ai creat propriul drum. Siropos sau nu, *tu* mă inspiri.

Mă doare în piept de la cât de mult îmi doresc să mă ţin de el, să nu-l las să plece.

— Cred că ne-am făcut bine imul altuia, şoptesc.

— Şi eu cred asta.

— Poţi să stai? Doar în seara asta? Dorm mai bine când mă ţii în braţe.

Dă din cap şi are privirea înceţoşată.

— O să plec. Dacă n-o fac acum, nu cred c-o s-o mai fac vreodată.

— Acum? întreb cu un nod în gât.

— Da. Cred că e mai bine aşa.

îşi strânge lucrurile din dormitor, în timp ce aştept lângă uşă.

— Unde o să te duci?

lumea Nn H fc[U] [Un].?.[ax]’-[Ma] [duc] la hotelul *unde stă toată* mmeajvu-ţi face gnji pentru mine.

o să-mi *facgriji**[mi faC ‘g ^ndesc ,a tine tot tim] *P[u] ' 9‘*

- Nu ai de ce.

Mă priveşte de parcă încearcă să-mi memoreze fiecare trăsătură.

~ Fă-ţi griji pentru tine.

— Nu vreau să mai treacă încă un an *fără să vorbim.* Vreau mai mult decât un emoji.

— Pot să-ţi ofer asta.

încuviinţez şi Felix deschide uşa. Ştiu că asta e partea în care ne luăm ramas-bun, dar nu ştiu dacă pot s-o fac. Aşa că-mi ridic braţul, ca să-i fac cu mâna. însă Felix mă prinde de mână *şi mă* sărută în palmă.

— Te savurez, Lucy Beth Ashby.

Nici el nu-şi ia rămas-bun.

CAPITOLUL 35

în prezent

Felix e plecat de io minute, dar e ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Ca şi cum totul a fost prea perfect ca să fie real.

Nu mai am lacrimi. Ameţeala provocată de şampanie a dispărut, ca şi gândurile mele. Mă spăl pe faţă şi-mi împletesc părul, apoi mă schimb în cămaşa de noapte. Sunt amorţită.

Dar cearşafurile mele miros ca el şi în clipa în care-mi pun capul pe pernă, totul mă loveşte cu putere. Ziua pe care Felix şi cu mine am petrecut-o desfătân- dune unul cu celălalt pe insulă. Felix, care stătea întins lângă mine aici noaptea trecută. Felix care-mi punea ket- chup pe cartofii prăjiţi. Felix şi cu mine sărutându-ne pe plajă vara trecută. Felix când a întâlnit-o pe mătuşa mea. Felix de Ziua Recunoştinţei. Felix în baie. Felix prima oară când l-am văzut. O licărire de albastru, un cuţit de desfăcut stridii, mâini rapide, păr ciufulit.

încerc să nu mă mai gândesc la el, dar mintea îmi zboară la Bridget. Prietena mea cea mai bună, care pleacă în două luni. îmi amintesc de Teacup Rock înainte să fie înghiţită de ocean în urma uraganului. Acea formaţiune magnifică de calcar roşu purtată de vânt. O aud pe Bridget şoptind: *„Simt că lucrurile îmi alunecă printre degete.“*

Şi plâng.

CARLEY FORTUNE

Mă trezesc cu gâtul înţepenit şi ochii iritaţi. Mă duc direct la cafetieră şi, cât se face cafeaua, îi scriu lui Bndget. Azi îşi face bagajele pentru luna de miere, dar am nevoie de prietena mea cea mai bună.

Ai timp să treci pe la mine? Sau daca nu, sa ne auzim la telefon?

Bridget vine în seara aia cu o pungă cu alimente în mână.

— Am luat îngheţată. Am vorbit deja cu Wolf, dar vreau să aud şi de *la tine ce s-a* întâmplat, îmi spune când ne aşezăm pe canapea, cu castroanele cu Moose Tracks în poală.

— A pus punct lucrurilor.

începe să mă gâdile nasul. Dau din cap, apoi inspir adânc. Bridget mă strânge de umăr.

— Sau presupun că amândoi am făcut-o.

— El a prezentat altfel lucrurile. A spus c-aţi luat *un respira.*

— Poate că aşa e. M-am gândit toată ziua la asta şi chiar cred că am nevoie de puţin timp. Nu pot să continui în ritmul de până acum. Nu vreau *să* urăsc să merg la muncă. Nu vreau să mă înec în propriile lacrimi când o să pleci în Australia, doar pentru că nu am alţi prieteni cu care să petrec timpul. O parte din mine încă vrea să se urce într-un avion spre insulă şi să nu se mai întoarcă niciodată, dar ştiu că asta doar ar înrăutăţi lucrurile. Pentru mine şi pentru Felix. Chiar îl plac, Bridget.

- Ştiu, răspunde ea, şi-mi zâmbeşte blând.

-Vreau să meargă lucrurile între noi, dar ştiu că e *imposibil dacă el o* să-şi facă mereu griji c-o să dispar. Şi recunosc *că nu* e momentul ideal să încep o relaţie, cu toate chestiile care se întâmplă la muncă. Probabil că s-ar simţi ignorat, precum Carter.

- Nu pare tipic lui Wolf sau ţie. Nu te-am mai văzut niciodată atât de afectată de un tip.

— Nici eu.

— Aţi vorbit azi?

Dau din cap.

— Am emoţii să îi scriu. Mi-e teamă că n-o să-mi răspundă sau o să fie rece. Dacă doar s-a despărţit de mine în cel mai delicat mod posibil şi n-o să mai primesc niciodată un semn de la el?

Bridget râde.

— îmi pare rău, dar l-am văzut pe Wolf. Ştiu că nu asta s-a întâmplat. Ar trebui să-i scrii. Când o să fii pregătită.

— Nu ştiu când o să fie asta.

— Să ştii că nu e un plan rău, spune Bridget ca pentru sine. Să-ţi iei un răgaz, să te gândeşti ce vrei, de ce ai nevoie. Nu-i nimic rău în asta. Şi dacă te face să te simţi mai bine, mama i-a spus vreo două lui Wolf când ne-a povestit ce s-a întâmplat. Se pare că nu crede în pauze. Şi ştii cum e Christine Clark când o deranjează ceva.

Asta chiar mă face să mă simt mai bine.

— De câte ori i-a zis că e o decizie *de tot rahatul?*

— De foarte multe ori.

în apartamentul meu e mai linişte ca oricând după ce pleacă Bridget. Mai sunt două luni până o să se mute în Australia, dar îi simt deja absenţa. Abia când îmi pun încă un castron de îngheţată, îmi amintesc oferta ei să mă ajute în continuare la florărie. Chestia asta mă deranjează în timp ce-mi împletesc părul înainte de culcare. Am noroc că prietena mea cea mai bună a fost plasa mea de siguranţă la muncă, dar conduc În Bloom nlnsid h'nC dP treÎ 8ni' ^GCi ar trc^ui să *fiu P^r0P^ria mea* plasă de siguranţă.

Sunt aşa de obosită. *Simt că am fugit prea mult* timp. Am nevoie de spaţiu, să-mi pun întrebări importante, şi de linişte, ca să aud răspunsurile. Am nevoie

de un nou început.

Dar nu acum. Acum am nevoie de patul meu.

în ziua următoare, Farah o scoate pe *Sylvia la* plimbarea ei de după-amiază şi se întoarce cu cafea. Stăm la masă, botul căţelului e pe piciorul meu, şi îmi spune pentru a şasea sau a şaptea oară cât de bine a mers totul cât am *fost plecată.*

— A fost distractiv. Mă pricep să le dau ordine oamenilor. Ar trebui să pleci în vacanţă mai des.

încuviinţez detaşată. Nu se poate să iau *ocazional o pauză de* la muncă, nici măcar pentru câteva zile. Nu-mi vine să cred că m-am gândit, chiar şi pentru o secundă, că era momentul potrivit să fug de viaţa mea.

îmi dau seama că Farah vrea să insiste asupra acestui lucru, dar apoi începe să mă studieze. Arată spre faţa mea.

— Arăţi ca o glandă perianală.

— Mulţumesc mult.

— Eşti bine?

— în momentul ăsta, nu.

Nu am puterea să spun altceva. Mi-e dor de Felix de parcă mi-am pierdut un organ.

— Dar o să fiu.

- Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu.

Cu toate astea, o fac. Farah scoate sticla de urgenţă de vinho verde din frigider şi-i spun tot ce s-a întâmplat, înce până cu prima vară. M-am săturat de secrete.

CAPITOLUL 36

în prezent

Octombrie

Pe 29 octombrie, Bridget se urcă în avionul *AC119* spre Australia. Miles e deja în Şydney *şi* caută o casă în suburbiile de vest, aşa că merg cu ea la aeroport.

E singura dată când mi-am dorit sa fie trafic spre Pearson şi singura dată când drumurile sunt goale.

în timp ce înaintăm pe autostradă, o ţin strâns de mână. Se plânge că nu-şi mai simte degetele, dar nu-i dau drumul. în momentul ăsta, singurul lucru care mă ajută să nu-mi pierd tot controlul e să o ţin pe Bridget de mână. Dac-o să-i dau drumul, o să mă sparg într-un milion de cioburi.

După ce ajungem Ia aeroport, îi pun bagajul într-un cărucior şi îi ridic valizele pe cântar, pentru că Bridget e însărcinată în şase săptămâni.

Merg cu ea până la zona de securitate şi stau acolo până-n ultima clipă. Apoi o îmbrăţişez până plângem amândouă în mijlocul terminalului şi o femeie în vârstă ne dă fiecăreia câte un şerveţel.

îi spun lui Bridget că e prietena mea cea mai bună, îi

VARA AS IA VA
HAI TI LI.

spun c-o să-mi fie dor de ea. Că o iubesc mai mult decât pe oricine altcineva.

Apoi o las să plece.

PARTEA A TREIA

Nu vreau raze de soare şi holuri de marmură.
Te vreau doar pe tine.”
— L. M. Montgomery, *Anne cea de pe Insulă*

CAPITOLUL 37

în prezent
Octombrie

— Pari surprinzător de echilibrată, având în vedere că Bridget tocmai a plecat, spune Farah în ziua după ce am dus-o pe Bridget la aeroport.

— N-o să fiu niciodată destul de echilibrată cât să demisionezi, dacă în direcţia asta o iei.

— Nu, dar vreau să vorbim despre ceva. Au trecut două luni de când ai fost pe insulă, ceea ce înseamnă că au trecut două luni de când ţi-ai luat o zi de vacanţă.

— Ştiu. Am fost ocupate.

— Da, dar acum avem mai mult ajutor. Lucrurile merg bine. Ai putea să-ţi tragi sufletul puţin şi totul ar fi în regulă.

Se încruntă, dar nu ca atunci când vede un câine mic în geanta unui client. Pare surprinzător de

vulnerabilă.

— Nu ai încredere în mine?

— Ce? Bineînţeles că am. De ce spui aşa ceva?

— Ai aşteptat un an ca să-ţi iei vacanţă şi ai plecat doar pentru că Bridget trecea printr-o criză. Eşti aici tot timpul. Vii chiar şi în zilele tale libere.

- Eu…

mm, J^ncerc să'mi dau seama ce vreau să spun. Când o .. ? ”llentam P^e Farah pentru ce făcea, *işi ridica* ume- ni pana la urechi, de parcă avea dureri. Aşa că, în timp, n-am mai făcut asta. Am presupus că ştie câtă încredere am în ea.

A —Am încredere în tine. Eşti organizată, de încredere şi incredibil de talentată. îmi pare rău că nu ţi-am spus asta.

Farah se foieşte pe scaun, dar îmi mulţumeşte. Tocmai când cred că am terminat conversaţia, o aud că tuşeşte.

— înţeleg că asta e afacerea ta şi că nu e nimic mai important pentru tine, dar şi eu ţin la ea.

— Ştiu.

Am văzut dincolo de faţada apatică a lui Farah acum mult timp.

— Lucy, îţi place să micromanageriezi.

înghit cu noduri. Nu e plăcut să aud asta.

— Aş aprecia dacă ai putea să mă laşi să te ajut mai mult. Aş vrea să am Ioc să cresc.

Inspir adânc.

— Am înţeles. *Loc să cresc.* Cred că şi eu am nevoie de asta.

CAPITOLUL 38

în prezent
Decembrie

îmi petrec serile ghemuită pe canapea, cu cartea despre Floret Farm. Citesc despre cum a luat naştere deja faimoasa fermă de flori a autoarei, crescând două rânduri de sângele voinicului în curte. Citesc despre cum grădina aia mică s-a transformat într-o grădină mai mare şi despre sera construită de soţul ei. Aflu despre florile de sezon şi varietăţile locale, despre testele de sol şi plantarea succesivă, precum şi despre cât de important e să creşti nu doar flori, ci şi specii care oferă alte materiale pentru aranjamente – verdeţuri, păstăi şi crengi. în tramvai, pe drumul spre şi dinspre florărie, încep să visez cu ochii deschişi.

încet, reduc orele de lucru. îmi dau timp în ziua de lucru să mă ocup de documente, să pregătesc listele cu bunurile şi serviciile noastre şi să-mi verific comenzile. Observ că nu mai e aşa greu acum, că am mai mult ajutor. îmi iau o zi liberă şi merg să văd *Mizerabilii* de dimineaţă. Stau singură în teatrul întunecat. Mi-e dor să fiu aici cu mătuşa mea şi cu Bridget. Nu ştiu exact ce mă face să plâng, piesa sau dorul. Dar când ies pe stradă, în lumina zilei, mă simt înviorată. Nu credeam că sunt genul

□»J«'o'03’18 C?re ar pu,ca sa *meargă la o*piesă de una sin- g«ră. Se pare însă că-mi place să mă surprind.

Bridget şi cu mine păstrăm legătura, ne trimitem e-mailuri, ne sunăm şi ne scriem mesaje. îmi trimite poze cu aranjamente florale care crede c-o să-mi placă. Sunt oribile toate şi le iubesc. Mă gândesc *la ce* a spus odată ~ ca nimeni nu poate să *fie totul* pentru mine, nici ea, nici un partener – aşa că reiau legătura cu prieteni vechi. Ne întâlnim în cafenele şi-mi cer scuze c-am fost absentă în ultimul an şi jumătate.

Mă întorc acasă după ce am băut cafeaua cu un fost coleg de când lucram în PR şi mă opresc la un magazin mic cu seminţe organice. Când văd pachetul de nu-mă- uita, ştiu exact ce să fac cu el. N-am mai vorbit cu Felix de mai bine de trei luni, din noaptea în care a decis să ne punem relaţia pe pauză. Primul pas spre el e precaut şi, ca şi înainte, nu-i scriu un bilet. Ziua următoare trimit seminţele pe Insula Prinţului Edward.

Săptămâna următoare primesc un colet galben la florărie. E mai greu decât cele pe care le trimitea Felix de obicei, iar pe etichetă văd scrisul lui. îl recunosc, l-am mai văzut pe marginile cărţilor. L-am văzut pe zece plicuri. Scot o copie din *Grădina secretă.* Nici el nu mi-a scris o scrisoare. Mă uit la carte, zâmbind, şi îmi iau telefonul.

O ador.

Nu am emoţii că n-o să-mi răspundă. Devin din ce în ce mai sigură pe mine şi sunt pregătită pentru orice o să urmeze, emoji-uri sau orice altceva. Dar nu trece niciun minut şi mesajul lui îmi luminează ecranul.

A ta n-are de ce să fie un secret.

Râd. l-am spus lui Bridget despre fermă înainte să plece şi începuse să caute proprietăţi online înainte să termin de vorbit.

Clasic.

Termin conversaţia aici, dar simt o căldură în piept. Félix e acolo. Nu ştiu dacă pe post de prieten sau mai mult. Da[r acum ^ace P]arte c*în via[a mea 9*n_0 să'> dau drumul.

După muncă, mă duc la magazinul de seminţe. Ninge, dar fulgii se topesc pe obrajii mei. Se transformă în apă pe asfalt. Sunt trecători, ca iama. Cumpăr dalii, asemănătoare cu cele pe care mi le-a trimis el, doar că astea sunt o altă varietate, Sweet Nathalie. Félix îmi scrie când primeşte pachetul:

Félix: Internetül îmi spune că sunt bune pentru aranjamente florale.

Eu: Internetül le ştie pe toate.

Félix: Ce mai faci?

Mă gândesc puţin.

Eu: Cred că sunt bine. AAi-e tare dor de Bridget.

Nu-i spun că mi-e dor şi de el. De data asta, o s-o iau uşor.

Eu: Iţi vine să crezi c-o să fii unchi?

Félix: Iţi vine să crezi c-o să fii mătuşă?

Eu: Da, m-am născut pentru asta.

Félix: Ai avut un exemplu bun.

Eu: Cel mai bun.

Peste doar câteva zile, primesc o altă carte. *The Language ofFlowers.*

Subtil.

Nu-mi răspunde decât seara,

îmi place să te surprind.

Văd trei puncte pe ecran, care dispar. Apoi apar din nou.

Pot să te sun?

Inima îmi bate cu o viteză care poate să fie doar efectul lui Felix.

— Nu prea îmi place să trimit mesaje, spune el când răspund.

— Dar îţi place să vorbeşti la *telefon?*

— îmi place să-ţi aud vocea.

Zâmbesc.

— Tu ştii când flirtezi sau faci asta aşa de natural, că nici nu-ţi dai seama?

Râsul lui, blând şi scurt, îmi umple urechile, inima şi plămânii.

— Doar spun adevărul.

— Şi mie îmi place vocea ta, îi zic, în timp ce caut prin frigider.

— Ce faci?

- încerc să-mi dau seama dacă pot să transform două mere, un morcov şi nişte muştar în cină.

— Ai cotlet de porc?

— Mă tem că nu.

- Atunci nu pot să te ajut.

Face o pauză.

- Ar trebui să pregătim cina cu altă ocazie. Pot să te ghidez să faci ceva.
- M-ai ghida să ard ceva, dar mă bag dacă eşti şi tu

îmi place ideea lui.

îi trimit lui Felix seminţe de morcovi, iar el îmi trimite o carte cu reţete de pe insulă, numită *Canada's Food ¡sland.*

— Cred că e prea avansată pentru mine, îi spun în seara aia la telefon.

— Nu e. O să începem uşor. Pagina 33.

— Salată de midii cu Chipotle nu sună deloc simplu.

— Sâmbătă seară, spune el.

Miercuri, pregătesc actele pentru contabil. Am rugat-o pe Bridget să verifice totul înainte să plece, ca să mă ocup de acte eu. Joi, petrec ore întregi construind un perete de flori şi atârnând candelabre pentru o petrecere de sărbători. Observ că am mai multe dureri decât de obicei. Aşa că pentru prima oară în viaţa mea, decid să merg la sală. îmi iau şase sesiuni cu o antrenoare. îi spun că nu vreau să slăbesc, ci să fiu puternică. încep pe eliptică vineri, după muncă, şi petrec 30 de minute acolo, visând la ferma mea de flori. Aceasta s-a transformat în 1,2 hectare de sere, câmp şi rânduri peste rânduri de flori. îi povestesc totul lui Felix sâmbătă seara, în timp ce curăţăm midii împreună.

— Ce zici şi de o grădină de legume? mă întreabă.

Vorbim pe FaceTime şi mi-am rezemat telefonul de blat

— Nu m-am gândit la asta.

— Cred c-ar fi drăguţ să cultivi chiar tu legumele pe care le mănânci. Ştiu de unde poţi să faci rost de nişte seminţe de morcovi.

Nu ard nimic şi mâncăm cina cu bere şi tortilla. Deşi nu e o întâlnire, e totuşi cea mai reuşită întâlnire din viaţa mea.

Mă duc la St. Catharines ca să petrec ziua de *Crăciun* cu familia mea. Când părinţii îmi sugerează să vând noraria cât afacerea încă merge bine, le spun să o lase mai uşor, pentru că ştiu ce fac. Nu mai comentează deloc pe marginea subiectului. Lyle îmi dă un ghiont când strângem masa şi îmi şopteşte:

— Ai fost grozavă.

în ajunul Anului Nou merg la mormântul lui Stacy. Era sărbătoarea ei preferată. Apoi merg în baruri cu Lyle şi Nathan, pe care i-am convins să vină în oraş şi să doarmă pe canapeaua mea. Bem nişte shoţuri verzh care arată de-a dreptul toxic, şi nu găsim un taxi spre casă, aşa că ne legănam braţ *la braţ spre* apartamentul meu. Niciodată nu m-am distrat aşa de mult cu fratele meu.

într-o dimineaţă de la începutul lui ianuarie, Bridget mă sună pe FaceTime ca să-mi spună c-o să aibă o fetiţă, iar asta mă face să plâng de fericire. Plâng şi pentru că e aşa departe. Vreau s-o ţin în braţe pe fetiţa prietenei mele cele mai bune.

— Ce ţi-a trimis *Wolf* ultima oară? întreabă Bridget după ce-mi revin.

— O altă carte de reţete.

— Şi tu?

— Seminţe de trandafiri.

O varietate galbenă, pentru prietenie.

Cu fiecare plic pe care-I trimit pe Insula Prinţului Edward, *ferma de flori* Ia care visez devine mai detaliată. Am desenat diagrame cu zone de grădină şi plante. Plantez seminţele trimise de Felix acum câţiva ani în pământul imaginar şi se transformă în rânduri de dalii, cârciumărese şi gura-leului. Uneori, aranjez florile în buchete chiar pe câmp, dar în zilele calde, le duc la umbră, în hambar, şi lucrez pe o masă veche. La fermă am un câine care aleargă printre plante, şi un iaz în care să

înoate, cu trestie pe mal şi mai adânc în centru. Vreau să fiu lângă un ochi de apă, chiar şi unul mic.

— Cât crezi c-o să poţi s-o ţii aşa? întreabă Bridget pentru a mia oară.

îi spun că nu ştiu. M-am descurcat bine de una singură. Am prosperat într-un mod pe care nu l-am crezut posibil. Cu toate că, uneori, mi-e aşa dor de Felix, că trebuie să mă reazem de perete ca să nu cad. Dorul ăsta mă ia prin surprindere la raionul de lactate, când cumpăr unt. Mă loveşte când fac cafea. Mă lasă fără aer când îmi împletesc părul înainte de culcare. Dar valurile astea de suferinţă îmi oferă şi alinare. Sunt ca adnotările dintr-o carte, o notiţă de pe margine care spune *Asta e important.*

— Am veşti pentru tine. Joy s-a logodit!

Simt un gol în stomac, iar reacţia mea e un reflex.

-Cu Felix?

Bridget se uită la mine de parcă am vorbit în altă limbă.

— Nu, Cartof ce eşti. Cu Colin Campbell. Cred că l-ai întâlnit la petrecerea lui Zach acum câţiva ani. E un tip înalt. Roşcat. Are barbă roşie. E zâmbitor.

îmi ia puţin să mi-l amintesc pe Colin în bucătăria lui Zach.

— Asta e grozav!

Bridget zâmbeşte.

— Da. Sunt împreună de mai bine de un an. Sunt încântată pentru ea. Din ce am auzit, Colin Campbell e campion la sexul oral.

— Bridget, exclam eu după ce scuip cafeaua, îşi dă ochii peste cap, cu zâmbetul ei arogant. -Cee?

— Mai am veşti.

— Sper că nu implică vieţile sexuale ale localnicilor de pe insulă.

— Mincinoaso. Dar nu. Am auzit de o bucată de teren care e de vânzare şi m-am gândit că ţi-ar plăcea.

Câteva hectare spre Point Prim. Zach mi-a trimis listarea. E aproape de far. Un loc superb. Coboară direct în apă.

- L-ai pus pe Zach să caute proprietăţi pentru mine pe insulă?

— Da, şi a găsit ceva foarte bun.

Mă uit la listarea trimisă de Bridget. La fiecare câteva zile, verific să văd dacă mai e de vânzare. E o fâşie de pământ verde, cu copaci într-un capăt şi oceanul dincolo de ei. E doar câmp, dar ar putea să devină o fermă.

Cărţile vin şi seminţele pleacă.

Floarea-soarelui. Salvie. Mărăriţe.

Spre far. Mâine, mâine, poate mâine. O colecţie cu poezii de Maya Angelou.

— Nu ştiam că-ţi place poezia, îi spun lui Felix într-o sâmbătă seara de la sfârşitul lui ianuarie.

— îmi place.

Facem pui şi cuscus din cartea *Seven Spoons* pe care mi-a dat-o. Voiam să învăţ cum să prăjesc o pasăre întreagă şi Tara O'Brady promite că e o cină uşor de iacut.

— Va trebui să-i raportez asta lui Farah, îi zic când pun puiul în cuptor.

Bem vin în timp ce gătim, vorbim cât aşteptăm să se facă şi mâncăm împreună când mâncarea e gata. Petrecem aşa nenumărate seri. Nu doar serile de sâmbătă.

îmi place lumea asta pe care ne-am construit-o. Dar exist în afara confortului ei. Exist şi în afara muncii. Merg la expoziţii şi filme şi restaurante cu prieteni. Dar în februarie, decid să serbez împlinirea a 30 de ani singură. Cumpăr o sticlă de şampanie, comand tăieţeii mei picanţi preferaţi ?' mă uit ∗a 0 cometlie romantică cu o mască de argilă pe fată. $i chiar dacă Bridget nu e lângă mine, petrec o seară grozavă. Evoluez.

Ca şi apartamentul meu. Biroul meu arată ca un panou de viziune adus la viaţă. Am cărţi despre plante

perene, o stropitoare din bronz şi o masă de plantat cu mănuşi şi ghivece de teracotă. Am tot ce-mi trebuie pentru o grădină doar a mea, numai că n-am unde s-o cresc. Caut un apartament nou, poate la parterul unei case victoriene renovate, una cu un pat de flori pe care proprietarul să mă lase să-l îngrijesc. Chiar mă duc să vizitez câteva. Dar apoi îmi dau seama că vreau să prind rădăcini în propriul meu sol.

— Ai 30 de ani, spune Felix când vorbim data următoare.

E seara de pui prăjit înţepător, reţeta Tarei. Am muncit treptat ca să ajung aici. Am frecat ieri bucăţile de pui cu condimente şi le-am scos din frigider acum o oră. Sunt hotărâtă să-mi iasă.

— Aşae.

— Cum e până acum?

— în a treia zi a anului 30 pe pământul ăsta?

— Da. Haide, Lucy, spune-mi cum eşti.

Fac o pauză, degetele mele fiind acoperite cu o pastă din lapte bătut şi amidon. îmi ridic mâinile.

— Momentan, sunt un haos. Dar dincolo de asta, sunt chiar bine.

Dar mi-e dor de tine. Mi-e aşa dor de tine.

— Mi-e dor de insulă, îi spun.

Pentru că e adevărat.

- Şi insulei îi e dor de tine, spune el zâmbind.

bclix şi cu mine prăjim bucăţile de pui în acelaşi mip. Am devenit experţi ia gătitul în tandem. Rezultatul e o operă de artă. Crocant şi suculent. Untul cu miere caldă e o revelaţie.

— Nu-mi vine *să cred ce* bun e, spun eu, lingându-mi degetele. Aş vrea să fii aici ca să ne bucurăm de el împreună, spun fără să-mi dau seama.

Mă uit la ecran, îngrijorată că am distrus chestia asta nouă dintre noi. Văd că Felix zâmbeşte.

— Şi mie mi-ar plăcea, dar ne bucurăm de el acum.

— Ai dreptate.

Dar nu e destul.

Săptămâna următoare, mă întâlnesc cu mama la prânz la cafeneaua din magazinul unde îşi face cumpărăturile pentru vacanţa în Mexic. E morocănoasă, supărată din cauza serviciului pentru clienţi, aşa că aştept până ni se aduc ceştile de cappuccino, după ce am mâncat, şi apoi îi spun:

— Pot să vorbesc cu tine despre ceva?

— Pare serios.

— Chiar e. Cred că mă îndrăgostesc.

Sentimentele mele pentru Felix se dezvoltă de ani întregi şi ştiu că n-am cum să le opresc. Nu mai pot să visez la ferma mea fără să-l văd pe Felix alături de mine.

Mama îşi aranjează gulerul cămăşii.

— Cum îl cheamă?

- Felix. Felix Clark.

Clipeşte de cel puţin zece ori.

- Fratele lui Bridget?

-Da.

- De când sunteţi împreună?

Pare rănită. Crede că i-am ascuns asta.

— Nu suntem. Despre asta voiam să vorbesc cu tine.

îi spun mamei o versiune prescurtată a trecutului nostru şi, după ce termin, oftează îndelung.

— Of, Gâsculiţă, nici nu ştiu ce să spun. Tot ce mi-am dorit pentru tine a fost să fii fericită şi să te simţi confortabil şi nu pare că eşti niciunul dintre lucrurile astea.

— Ajung şi acolo. Mă simt mai bine decât m-am simţit de mult timp. Ştiu ce vreau. Unul dintre lucrurile astea te implică pe tine.

Pare surprinsă.

— Ce anume?

— Aş vrea să nu-mi mai spui Gâsculiţă.

După prânz dau un telefon.

— Nu vrei s-o vezi? întreabă Zach.

— Am încredere în tine. O să fac asta.

CAPITOLUL 39

în prezent

Martie

Vaca nu mai e, *dar* Felix e aici. Mă aşteapta la terminal. îl văd chiar înainte să mă observe. Evident că citeşte. Când ridică privirea şi mă vede, văd o scânteie în ochii lui, dar nu se mişcă în timp ce mă îndrept spre el.

Am venit cu o carte în geantă şi cu inima pe tavă. Nu ştiu cum o să reacţioneze la tot ce am de gând să împărtăşesc cu el, *dar îl* îmbrăţişez strâns şi inspir izul de vânt, ocean şi copaci.

— Ai o problemă, spune el.

Poartă o haină groasă, dar îi simt râsul. L-am auzit aşa des în ultimele cinci luni în care am vorbit şi am gătit împreună şi am învăţat unul despre celălalt, dar nimic nu se compară cu momentul când îl simt în corpul meu.

— Ştiu. Am fost în sevraj.

— Bună, zice el când îi dau drumul.

— Bună, îi răspund, în timp ce mă pierd în trăsătu-rile Iui.

Are din nou barbă. Ochii îi sunt la fel de luminoşi cum mi-i amintesc.

- Eşti aici.

_ Sun' aici.

l-ani spus lui Felix că vreau să-l vizitez ca să gătim fată. Nu era o minciună, dar nici adevărul complet. W-S "rezervat una dintre căsuţe pentru o săptămână. Sper fiicut asta ca un gest cavaleresc, nu pentru că nu mă f_a la e] aCasă. Oricum, e mai bine aşa. Dacă lucrurile să meargă aşa cum vreau, n-aş putea să stau cu el.

-Vreau să-ţi arăt ceva, îi spun când iese din parcare.

Zăpada s-a topit în Toronto, dar aici încă mai acoperă pământul.

- Serios? întreabă el, ridicând o sprânceană.
- Nu la *asta* m-am referit.

Deşi, sigur că da, mă gândesc şi la asta. îi spun adresa.

- Point Prim Road? întreabă Felix confuz.
- Point Prim Road. Vrei să-ţi trec în telefon, ca să foloseşti GPS-ul?

— Mă descurc. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— Nu încă.

Sunt prea agitată ca să vorbesc mai multe pe drum. Abia pot să respir când Felix parchează în locul unde visul meu va deveni realitate, dar care în momentul de faţă e doar o poartă de metal pe un drum înzăpezit. Am început să transpir.

- Lucy, ce se întâmplă? Ai rău de maşină? Pot să-ţi dau un baton.

, Se întinde spre centrul consolei, dar îi pun mâna pe încheietură.

~ Hai să ne plimbăm, îi zic, scoţând cartea din geantă.

nrme-^ă ^în ma$ină-Sar Peste Poartă S*Felix nii

— Nu credeam că eşti o *infractoare,* spune când ne plimbăm pe câmp.

Zăpada ne scrâşneşte sub tălpi şi cuvintele ni se transformă în ceaţă.

— Nu sunt.

Inspir adânc.

— Sunt proprietara acestui teren.

— Poftim?

Felix se opreşte şi mă întorc spre el.

— L-am cumpărat. Pentru ferma mea.

Clipeşte de parcă a auzit greşit.

— Pentru ferma ta?

— E prima oară când îl văd. L-am rugat pe Zach să-l verifice.

— L-ai rugat pe Zach să-l verifice?

— M-a ajutat foarte mult.

- Zach. Ţi-a fost. De mare ajutor. în timp ce-ţi cumpărai. O fermă. Aici. Pe Insula Prinţului Edward.

Mă uit înjur, la întinderea albă şi la pinii acoperiţi de zăpadă care o înconjoară.

— Nu i-aş spune chiar fermă. E mai degrabă un câmp, dar ajunge până Ia ocean.

— Adică până la strâmtoare.

Zâmbesc, pentru că localnicii sunt foarte atenţi la denumirile corpurilor de apă.

— Da, ajunge până la strâmtoarea Northumberland,

încă mă priveşte şocat.

— De ce? De ce ai făcut aşa ceva?

— Pentru că iubesc Insula Prinţului Edward mai mult decât orice alt loc şi vreau ca, într-o zi, să mă mut aici. Vreau să-mi construiesc o viaţă aici. Vreau să cultiv flori aici.

Chiar dacă Felix n-o să vrea să facă asta cu mine, acesta e locul unde vreau să fiu.

Felix mă priveşte cu ochii lui mari şi albaştri, dar nu spune nimic. Ridic cartea, înainte să-mi pierd curajul.

— Ţi-am adus ceva.

Am împachetat-o în hârtie roz, deoarece cartea asta e şi un dar, şi un mesaj.

— Am vrut să ţi-o dau personal.

Dacă n-aş purta mănuşi, Felix ar vedea că mâinile îmi tremură când i-o dau. îşi scoate mănuşile şi o despachetează. întoarce romanul, apoi mă priveşte.

— *Anne cea de pe Insulă?*

— Ea treia carte din serie.

în avion am subliniat părţile preferate şi am scris notiţe pe margini, ca să le citească Felix.

îşi înclină capul şi se uită în ochii mei, în căutarea sensului.

— Ai citit-o?

— Nu. Am citit doar Anne *de la Green Gables.*

— La cât de mult citeşti, ar fi trebuit să termini toate cărţile scrise de Lucy Maud Montgomeiy. în cartea asta, Anne pleacă de pe Insula Prinţului Edward şi merge la colegiu în Nova Scoţia. Gilbert o cere în căsătorie de două ori. Prima oară, Anne nu e pregătită şi se cuplează cu un bărbat deloc potrivit pentru ea. într-un final însă, realizează că PEI e casa ei şi Gilbert adevărata sa iubire.

— Isteaţă femeie, această Anne Shirley, spune el, privindu-mă atent.

Emoţiile îmi trimit un şoc electric în picioare şi-mi vuiesc în piept. Dar nu mă vor opri. Mi-e teamă, dar nu Plec nicăieri.

- Felix, te-am adus aici ca să-ţi spun că eşti în toate visurile mele. Am venit să te întreb dacă şi eu sunt într-ale tale.

Abia am timp să procesez ce se întâmplă, că buzele lui le acaparează pe ale mele. îmi înfăşor braţele în jurul gâtului lui şi-mi scot mănuşile, ca să pot să-mi înfig degetele în părul lui Felix. Parcă locul lor a fost mereu acolo. Buzele lui mă ating cu evlavie, ca într-un ritual de venerare. Le simt uşoare şi dulci ca mierea. Scâncesc uşor, însă sunetul se dizolvă pe limba lui Felix. E cald, ca untul încălzit cu miere, chiar şi-n ultimele săptămâni de iarnă. Când se retrage, îşi lipeşte fruntea de a mea.

— Eşti în toate visurile mele, Lucy. în absolut toate, îl sărut din nou, pentru că mi-a fost dor de gustul lui şi nu m-am săturat de el. Cu o mână îmi înclină capul, iar cu cealaltă mă apucă de talie şi mă trage spre el. Mă topesc în gura lui, în pieptul şi şoldurile Iui. Aud un mârâit familiar. îl devorez. Buzele lui Felix se plimbă de-a lungul maxilarului meu.

— Nu ştiam dac-o să-ţi mai simt pielea vreodată, îmi spune cu o voce răguşită. Mi-a fost dor de tine. De gâtul tău.

îi iau faţa în mâini şi-l trag spre mine.

— Gâtul ăsta e doar al tău.

îmi mângâie nasul cu nasul lui şi cu un deget mă mângâie pe obraz.

— Mereu am crezut c-o să ne potrivim perfect împreună.

— Nu-i adevărat, îi spun eu, zâmbind.

Nu cred c-am ştiut ce e fericirea până în clipa asta.

— Ba da. Şi ţi-am iubit zâmbetul. E luminos, precum soarele. Ţi-am iubit buzele şi sânii şi şoldurile. Ţi-am iubit coapsele.

Gura lui coboară în jos. îmi deschide geaca şi sărută cele trei aluniţe.

— Am iubit punctele astea trei.

Apoi se ridică şi îşi îndreaptă faţa spre mine.

— Mă auzi?

— Cred că da.

— Hai să fim siguri, Lucy.

Ochii îi licăre, ca şi gropiţa.

— îţi ador numele. Lucy Beth Ashby. Ador cum mă simt când îl pronunţ. Ador felul în care-ţi împleteşti părul înainte de culcare. îţi venerez cămăşile de noapte. Şi rochiile. Cea pe care o purtai când ne-am cunoscut. Cea mov, cu fundă la mijloc.

îşi plimbă un deget peste obrazul meu, apoi peste buza de jos.

— îţi ador pielea, e aşa de catifelată. Gustul rujului tău, de ceară şi miere. Gustul tău când termini.

— Dacă mai vorbeşti aşa, s-ar putea să te rog să faci dragoste cu mine chiar aici, pe câmpul ăsta îngheţat.

Felix îşi plimbă mâinile mai jos pe spatele meu, lipindu-mă de el. îl urmez fără să mă opun.

— Aş face dragoste cu tine oriunde, dar încă n-am terminat. Ador cât de mult o iubeşti pe sora mea şi florăria ta şi statuia aia cu vaca.

— O cheamă Wowie.

Zâmbetul i se măreşte. înfloreşte.

— Exact, Wowie. îţi ador părerile despre unt. Şi lucrurile pe care le faci cu florile. Eşti o artistă, Lucy. Ador felul în care ţii cuţitul şi-mi place să mă uit la tine când mănânci. Ador felul în care te îmbujorezi. Dumnezeule, felul în care te îmbujorezi. Ador cum pui întrebări şi chiar asculţi răspunsurile. Ador fiecare carte pe care mi-o tri-miU fiecare pachet de seminţe. Fiecare privire pe care

,F’ecare atingere. Fiecare sărut. Ai putea să u e zeci de ori în maşina mea şi nu m-ar deranja. Râd, dar inima mea cântă. *Mai mult. Felix.*

Cum poţi să faci să sune romantic treaba asta? Ador lucrurile care-ţi ies pe gură.

Ţ Gura ta e sublimă. Mai luxuriantă decât orice grădină. Mai fermecătoare decât orice trandafir.

— Cuvintele tale sunt aşa frumoase, spun eu. îi mângâi chipul, apoi îmi pun palma pe pieptul lui. El îşi pune mâna peste a mea.

— Au fost momente când părea imposibil să stau departe de tine, ca şi cum cineva îmi cerea să nu mai respir. Cred că sunt făcut pentru tine, Lucy. Cred că din prima zi când ne-am întâlnit, o parte din inima mea ţi-a aparţinut. Şi în fiecare an, s-a mărit. Nu ştiu când s-a transformat în mai mult ce era între noi la început. Poate când mi-ai pus în mână pachetul ăla roz de unt Sau poate când ne-am privit în oglinda din baie. Sau când ai venit la mine de Ziua Recunoştinţei. Sau când ţi-am văzut florăria. Sau când mi-ai trimis prima carte. Sau când am mers la farul de la capătul peninsulei şi păreai că n-ai fost niciodată mai fericită să fii undeva sau cu cineva. Nu ştiu când s-a întâmplat, dar toată inima mea e a ta, Lucy, asta dacă o vrei.

îmi pun mâna peste buzele lui.

— Destul.

— Am mai multe de spus.

— Ştiu.

îmi înfăşor braţele în jurul lui şi-l privesc în ochi, care au cea mai luminoasă nuanţă de albastru.

— Dar am traversat ţara ca să-ţi spun ceva şi tu mi-o iei înainte. Te iubesc, Felix.

Felix clipeşte, apoi îşi dă capul pe spate. Un râset superb erupe din el, apoi îmi ia faţa în mâini.

-Tu.

Mă sărută o dată.

- Sunt aşa de îndrăgostit de tine. Sălbatic. Profund. Neobosit de îndrăgostit de tine.

Apoi mă sărută din nou, însă într-un mod mult mai indecent. Suge, muşcă şi îi simt mâinile peste tot.

— Acasă. Vreau să te duc acasă, spune el.

O gheată pe covorul de la intrare. O haină aruncată pe canapea. Puloverul meu pe hol. Suntem veseli şi frenetici, ca prima oară. Săruturile noastre sunt disperate, ca şi zâmbetele. Dar când intrăm în camera lui Felix, ritmul devine mai lent. Nu ştiu unde mi-a dispărut fusta.

îi repet întruna că-l iubesc. Mi-e uşor să-i spun asta. Partea grea a fost de fapt să mă abţin să-i spun.

Ne sărutăm, ne atingem şi ne rostogolim până când Felix coboară în josul corpului meu. îşi plimbă limba peste urmele roz lăsate de sutien pe piele. îi simt degetele peste coaste. îi ador braţele. îi ador bronzul auriu al antebraţelor. îi ador pielea. Palma îi alunecă peste pieptul meu, peste stomac şi între picioare.

— Arăţi ca un vis, spune, după care gura urmează traseul mâinii.

După ce termin foarte zgomotos, sunt recunoscătoare că Felix nu are vecini şi îl trag din nou spre mine. îl sărut şi îi spun cât de bine mă face să mă simt. îl pun să se întindă, ca să mă urc peste el. îl privesc când e sub mine, cu buzele umede şi ochii pe jumătate închişi. Când mă las peste el, îşi ridică faţa spre tavan.

— E posibil să nu rezist prea mult. A trecut ceva l’nip, îmi spune.

— E-n regulă, avem timp pentru a doua rundă.

Inspiră adânc şi-mi mişc şoldurile în cerc o dată. Când văd că îi flutură pleoapele, repet mişcarea. O să fie distractiv.

- Ce e cu privirea asta?

— Mă întrebam cât de repede pot să te fac să termini.

Mă întind în spate şi-mi plimb mâna de-a lungul coapsei iui interioare, peste semnul din naştere. Mormăie şi închide ochii. Văd cum respiră. Când privirile ni se intersectează din nou, are o expresie hotărâtă. O ştiu, înseamnă că sunt în încurcătură.

Felix mă prinde de spate când se ridică, trăgân- du-mă în poala lui.

— Dă tot ce ai mai bun, Lucy, şi eu o *să* fac la fel.

Mă sărută pe aluniţele de sub claviculă, apoi mai jos.

Facem sex o dată, de două ori, de trei ori. Facem pauză ca să mâncăm şi să bem apă, şi pentru ca Felix să facă focul în sufragerie. Am un zâmbet imens pe buze. îmi lipesc faţa de pernă când mă muşcă de spate.

După ce ne-am epuizat amândoi, mă lipeşte strâns de pieptul lui. Acolo mă simt în siguranţă. Preţuită. Acolo e întreaga mea lume, învăluită în Felix.

Soarele e de mult pe cer când mă trezesc. Felix doarme dus, cu un zâmbet pe faţă. îmi pun un tricou de-al lui şi mă strecor în bucătărie. îmi fac pâine prăjită şi ceai Earl Grey, pentru că Felix nu are cafetieră. Acum are două poze pe frigider. Cea pe care am văzut-o ultima oară când am fost aici, cu Felix şi Zach la Salt Cottages, şi una cu mine de la nunta Iui Bridget. Sunt pe ringul de dans şi mă uit la Miles cum cântă. Am mâna ridicată la gură.

Cât aştept să se prăjească pâinea şi să se facă ceaiul, mă uit la cărţile lui Felix. Cele pe care i le-am trimis sunt puse pe un raft, laolaltă cu seminţele. Iau *Marile speranţe.*

— Bună dimineaţa, spune Felix.

Mă întorc şi îl văd în partea cealaltă a camerei. Poartă boxeri şi un tricou alb. Arată ciufulit, superb şi al meu. Mă gândesc la toate lucrurile pe care le ador la Felix şi, de data asta, nu mai fug. Traversez încăperea, îl iau în braţe şi spun:

— Bună dimineaţa, iubirea mea.

CAPITOLUL 40

în prezent
Primâvara şi vara

Ştiu unde vreau să ajung, dar încă nu sunt pregătită pentru asta. Aşa că Félix şi cu mine călătorim ca să ne vedem. Aprilie în Toronto, mai pe Insula Prinţului Edward.

Félix descoperă lumea mea. Facem sex în dormitorul meu roz, pe cearşafurile mele albe, şi când ne ţinem în braţe imediat după, vrea să-mi vadă carneţelul cu ideile pentru ferma de flori.

— Crezi că sunt prea ambiţioasă? îl întreb în timp ce se uită la diagramele pentru grădină, schiţele cu aranjamente şi listele cu provizii imaginare.

Mă sărută pe tâmplă.

— Cred că e genial. Eşti o visătoare cu visuri frumoase.

Ţin ceaiul Earl Grey care îi place în dulapul de lângă frigider, iar el învaţă să-mi folosească aparatul de cafea. îl las să-mi inspecteze dulapul cu medicamente şi colecţia de reviste. Găteşte bouillabaisse în bucătărie şi învaţă unde ţin tirbuşonul şi cuţitul bun dat de mama lui. Insistă să-mi întâlnească părinţii, aşa că mergem la st Catharines şi face cunoştinţă cu mama, tata, fratele meuşisoţuliui.

— Trebuie să recunosc, e foarte chipeş, spune niama când suntem doar noi două în bucătărie. Dar eşti sigură că e o idee bună să ai o relaţie cu fratele lui Bridget, Gâsculiţă?

— Mamă, te rog să nu-mi mai spui aşa. Şi da, sunt sigură. Niciodată n-am fost mai sigură de ceva.

— Atunci ai binecuvântarea mea.

Inspir adânc.

— Mamă, am 30 de ani. Sunt femeie în toată firea. Nu ţi-am cerut binecuvântarea.

Tresare, surprinsă. Mă studiază de parcă mă vede pentru prima oară.

— Atunci sper să ai parte de toate cele bune.

Pune o felie de tort de portocale pe o farfurie.

— Păreţi fericiţi împreună.

— Chiar suntem. Tu eşti fericită? o întreb, după o mică ezitare.

Mă analizează.

— Te-am auzit vorbind odată cu Stacy la spital.

— Am înţeles. Sunt destul de fericită, Lucy. Mătuşa ta avea impresia că lumea ar trebui să fie plină de artificii, dar eu sunt mulţumită, iar asta e îndeajuns pentru mine.

Mătuşa mea nu s-ar mulţumi doar cu asta, dar ştiu că n-o să obţin altceva de la mama.

— Stacy l-a întâlnit pe Felix o dată. Doar pentru câteva minute, dar cred că l-a plăcut.

Mama zâmbeşte trist. Mai taie o felie de tort şi am impresia că ăsta e sfârşitul conversaţiei. Dar apoi spune:

— Mătuşa ta ar spune că e *delicios.*

— Exact asta a şi zis.

Mama râde şi îşi şterge o lacrimă.

— L-ar fi plăcut, Lucy. L-ar fi plăcut mult. O iau în braţe, iar lacrimile îmi înţeapă ochii.

— Mulţumesc, îi şoptesc.

Am o zi în timpul vizitei lui Felix când sunt foarte ocupată. De dimineaţă vine cu mine cu tramvaiul, mă sărută de rămas-bun şi se întoarce Ia florărie după ce am închis şi toată lumea s-a dus acasă. îi aud bătăile în uşă. Cioc, cioc, pauză, cioc. îi deschid şi *îl* trag în birou, după care materializez una din fanteziile care ne implică pe noi doi în camera asta mică.

E dureros să ne despărţim, dar ştiam asta deja.

însă nu trece mult şi sunt din nou în lumea lui Felix. Petrec o săptămână acolo în iunie. Mă ia de la aeroport şi ne îndreptăm spre est. îmi cumpără un aparat de cafea şi-mi arată cum să fac ceaşca perfectă de ceai. Gătim împreună. Aleg o carte de poezii din colecţia lui şi îmi citeşte seara. Dar n-apucă să facă asta prea mult, pentru că poeziile care se revarsă de pe buzele lui Felix mă excită într-un mod neaşteptat şi ajung în genunchi după doar câteva versuri. Seara următoare aleg Austen, dar are acelaşi efect.

Luăm cina cu părinţii lui la Summer Wind şi dorm în camera de oaspeţi, cea pe care Christine a decorat-o cu gândul la mine.

Ne plimbăm pe câmpul unde vrem să ne construim o viaţă împreună. Ne imaginăm cum o să arate casa noastră şi discutăm unde ar trebui să punem daliile. Felix are planuri măreţe pentru o grădină de legume.

— Morcovii sunt foarte buni pentru tine.

— Tu eşti foarte bun pentru mine.

în august, Felix vine în Toronto şi împreună mergem în Şydney, ca s-o ţinem în braţe pe nepoata Iui. Bndget şi cu mine plângem şi ne îmbrăţişăm strâns cinci • ute în aeroport şi când ne despărţim, îl văd pe Felix Snd bebeluşul la piept.

- Bună, Rowan. Sunt unchiul tău Felix, dar toată lumea îmi spune Wolf.

Felix aduce bebeluşul la mine apoi şi mi-o pune în braţe cu mare atenţie. Rowan ţine ochii strâns închişi. E toată doar obrăjori şi nas, cu şuviţe de păr negru ieşind de sub căciuliţă. îi mângâi nasul, care e ca al lui Felix.

— Rowan, ea e mătuşa ta Lucy. Dar noi, fetele, îi spunem Bee, spune Bridget.

Bridget şi-a păstrat postul şi a lucrat de la distanţă înainte să nască. Dar acum şi-a luat- concediu un an şi petrecem zile întregi împreună. Ne plimbăm foarte mult cu bebeluşul. Ne plimbăm prin port, pe lângă Operă şi în Grădinile Botanice. Facem cumpărături la Padd/s Mar- kets şi mâncăm peşte şi cartofi prăjiţi în timp ce admirăm

Watsons Bay. E iarnă în Australia, dar în weekend e cald, aşa că Miles ne duce la Palm Beach.

Stau pe ţărm, cu Felix în spatele meu, ţinându-mă de talie. Stăm pe o pătură de picnic cu Bridget, Miles şi Rowan şi admirăm Pacificul, în timp ce dăm nisipul la o parte de pe feliile de pepene. Vreau senzaţia asta pentru totdeauna. Felix care mă ţine la piept, în timp ce privim marea.

— Am o idee, îi spun.

— Hopa.

— E de-a dreptul genială.

îi apare gropiţa.

— Spune-mi-o.

— Nu mai vreau să petrec încă o toamnă singură. Vreau să fiu cu tine de Ziua Recunoştinţei. Vreau să fiu cu amilia ta de Crăciun. Vreau să văd Salt Cottages cu toate uminile. Vreau să patinez cu tine. Vreau să faci focul şi sa ne Shemuim lângă el. Vreau să ne trezim împreună în fiecare zi. Sunt pregătită să ne trăim visurile şi nu doar să vorbim despre ele. Vreau să ne construim casa noastră.

— *Casa noastră.* îmi place cum sună.

— Deci vrei şi tu asta? îmi ia faţa în mâini.

— Şi eu am nişte idei.

— Serios?

— Am schiţat.

— Ai schiţat?

— Case. Am discutat câteva idei cu Zach şi cu arhitectul de Ia compania lui, care a creat Salt Cottages.

— Nu ştiam!

- Sunt doar idei preliminare pentru o casă. Un hambar. O seră. N-am vrut să merg prea departe până nu erai pregătită să le vezi.

— Ai creat ferma mea de vis?

— Da. Ţi-am pozat carneţelul şi am avut şi eu nişte idei. Totul poate fi schimbat. Vreau să facem asta împreună.

— împreună, repet eu.

— Tu şi cu mine.

— Pe insulă.

— Dacă asta-ţi doreşti, Lucy.

— Asta-mi doresc.

Felix şi cu mine, pe altă plajă, una cu njsip roşu, stânci şi o privelişte cu un alt ocean. Vreau nopţi reci de februarie în care-mi citeşte cărţi. Vreau dimineţi de iulie într-o grădină care înfloreşte. Felix o să fie casa mea, iar eu o să fiu locul la care se întoarce. O să fie oaza mea şi eu a lui. O să-şi păstreze cele mai bune cuvinte pentru mine şi eu pentru el.

— Exact asta îmi doresc.

EPILOG

Vara următoare

Am deschis toate uşile şi oamenii intră şi ies din casă, din sufragerie în bucătărie, pe veranda de piatră. Nu e încă o fermă, dar e pe-aproape. Felix şi tatăl lui au construit sera în primăvară. Au turnat şi fundaţia pentru hambar. Un râu îngust şerpuieşte printre mestecenii şi molizii albi de la capătul proprietăţii. Sunt rânduri de pământ lucrat.

N-am avut timp să terminăm de decorat, dar chiar şi fără perdele, casa noastră e perfectă. O fermă modernă, cu exteriorul gri şi acoperişul în pantă. I-am spus Prim- field House.

Zach a supervizat fiecare detaliu al designuhri şi construcţiei şi ne-a promis c-o să fie gata la începutul lui august. A avut dreptate. A picat bine. Felix şi-a vândut locul, aşa că am stat la Summer Wind, şi începuse să se sature să stea sub acelaşi acoperiş cu părinţii lui.

Viaţa mea e de nerecunoscut din ziua când Felix şi cu mine am stat pe o plajă din Australia şi am decis să ne mutăm împreună. M-am mutat pe insulă în decembrie. Mi-am vândut apartamentul. Merg în Toronto o dată pe lună, iar Farah se ocupă de În Bloom. Spune că „se gândeşte” la oferta mea de a deveni coproprietară. Cred că vrea s-o facă, dar ştiu că-i place să mă ţină în suspans.

Sunt atâţia invitaţi la inaugurarea casei noastre şi atatea întrebări. Ce planuri am pentru ferma Primfield? Cum mi se pare viaţa pe insulă? Unde am găsit lustra aia? Intr-o oră, nu ştiu unde e Felix. Bănuiesc că e în bucătărie, cu adolescentul pe care l-a angajat să desfacă stridii în seara asta, dar nu reuşesc să dau de el.

Pregătesc o tavă cu mini-prăjituri de peşte când Lana, iubita lui Zach, îmi spune că bănuieşte că Zach o s-o

ceară în căsătorie. Lana s-a mutat aici din Montreal acum câteva luni şi ştiu sigur că Zach a cumpărat un inel. Relaţia lor e fermecător de competitivă şi ea vrea să-l ceară prima. îmi cere ajutorul să găsim idei bune. Nu-mi dau seama că e doar o tactică de distragere a atenţiei decât când aud un clinchet în cealaltă parte a camerei. Sunt atâţia oameni, că nu ştiu de unde vine.

Dar apoi o văd pe scară, cu paharul de şampanie şi linguriţa în mână. Privirile ni se intersectează. A trecut un an de când Felix şi cu mine am vizitat-o în Sydney. Un an de când mi-am văzut prietena cea mai bună. Deja încep să plâng.

Bridget e neschimbată. Are obrajii roz şi e entuziasmată. Poartă nişte blugi scurţi uzaţi şi un tricou fără mâneci. Dar *pe cap* are o coroană de flori, ca aceea pe care am purtat-o în noaptea când am devenit prietene. A făcut-o chiar ea. E ofilită, strâmbă şi are o combinaţie nereuşită de nuanţe de portocaliu şi mov. Este absolut oribilă şi spectaculoasă.

Nu pot să-mi iau ochii de la Bridget.

— Ce naiba? şoptesc.

îmi trimite un pupic, apoi bate din nou în pahar, între discuţiile aprinse şi muzica lui Ken, doar câţiva oameni se uită la ea. Bridget pune paharul jos şi fluieră.

Se uită în dreapta, iar Miles iese din camera de citit, cu Rowan în braţe. Probabil că s-au strecurat când Lana îmi arăta un videoclip cu o cerere de căsătorie cu flash nwb. Rowan încearcă să ţină în mână cartea *Anne de ta Green Gables* cu alfabetul, cumpărată de Felix acum câteva săptămâni. Mi-a spus c-o s-o trimită în Australia.

Simt un braţ pe umeri.

— Surpriză, spune Felix.

Mă uit la el. E proaspăt bărbierit şi i se vede gropiţa. Felix îşi lasă barbă în funcţie de sezon – primăvara renunţă la ea.

— M-ai păcălit, îi spun lui Felix.

-Da.

Mă sărută pe obraz şi apoi îi zâmbeşte nepoatei lui.

— Acum ştiu de ce nu te găseam mai devreme.

Mă sărută pe tâmplă.

— L-am rugat pe tata să dea muzica tare, ca să n-o auzi pe Rowan.

Bridget face cu mâna şi toată camera îi răspunde la gest.

— Uau! exclamă ea, în timp ce ne priveşte atent chipurile.

Părinţii ei. Fratele şi soţul ei. Bunicii şi diverse mătuşi din familia Clark, unchi şi verişori. Câţiva deţinători de recorduri în desfăcutul stridiilor şi jumătate din colegii de liceu ai lui Felix, inclusiv Joy şi Colin. Privirea lui Bridget se opreşte asupra părinţilor mei şi zâmbetul i se lărgeşte.

— Mă bucur aşa de mult să vă văd pe toţi şi mă bucur să fiu acasă. De fapt...

Se uită la Felix şi la mine.

— E şi mai bine să fiu aici, în casa lui Wolf şi Bee.

— Şi eu i-am ajutat, intervine Zach.

Bridget ridică paharul spre el.

— Bineînţeles c-ai facut-o, Zach. Trebuie să fiu sinceră: să îi văd pe prietena mea cea mai bună şi pe fratele meu stând acolo, ţinându-se în braţe, e cât se poate de natural, dar şi foarte ciudat.

Felix se mişcă repede. îmi întoarce faţa spre el şi îşi îngroapă cealaltă mână în părul meu, apoi mă sărută aşa cum o face când suntem singuri. Lumea aplaudă şi fluieră şi simt că pieptul îmi ia foc, dar îl iau de talie şi îl trag aproape. Nu trebuie să ne ascundem iubirea de nimeni, cu atât mai puţin de noi.

— Cred că mi-am facut-o cu mâna mea.

Vocea Iui Bridget e seacă, dar zâmbetul îi schiţează gropiţe în obraji. Scoate o foaie de hârtie din buzunar.

— Când am întâlnit-o pe Bee, mi-era îngrozitor de dor de casă. Aşa cum ştiţi, sunt de pe insulă, dar îmi plăcea Toronto, mai ales noaptea. Când aveam douăzeci şi ceva de ani, mă plimbam cu bicicleta prin Cabbagetown şi îi mai vedeam pe oameni în casele lor. îmi plăcea să văd oraşul luminat în întuneric. Dar mi-era dor de familia mea. Mi-era dor de insulă. De briză, apă şi de mâncarea mamei. Mă simţeam singură. Apoi am întâlnit-o pe Bee. în noaptea când am devenit prietene, purta o coroană din flori adevărate, mult mai drăguţă decât ce port eu acum. Eram precaută cu femeile care arătau ca ea, feminin şi elegant, cu nişte pometi de milioane. La muncă, machiajul ei era mereu impecabil. Am crezut că era superficială, dar m-am înşelat. Arată ea dulce, cu rochiile şi zâmbetul ei, dar Bee e o dură. Mai rezistentă decât crede. Nu-i place Cand e VOrba de CeVa important. Ăsta e unul dintre lucrurile pe care le admir m mai dev[d]« – fiZâb XcÎS « , u"[P11,r]" "• •***"«. 4'1-acum
au împreună, Dalorilă nri«!?'“ [po,rmt Ne’am] măturică tac comp, omisuri Am – 1 [noas,re’am] învSţat cum

creăm sunt la fel de importante precum cele în care ne naşteni. Am învăţat că cele mai mari iubiri nu sunt mereu cele romantice.

Discursul lui Bridget e mult mai lung decât cel pe care l-am tinut la nunta ei şi deja când termină, am distrus unul dintre şervetele bune cu rimei. Felix stă în spatele meu, mă ţine de mijloc şi-şi odihneşte capul pe umărul meu. Din când în când, îl simt că râde sau zâmbeşte. Mă uit la el când Bridget vorbeşte despre cât de minunat e ca frate şi văd că are ochii în lacrimi.

— E uimitor ce lucruri facem pentru iubire, spune Bridget emoţionată în timp ce se uită la noi.

îmi pun mâna pe obrazul lui Felix, care e umed acum, ca al surorii lui. Se întoarce şi îmi sărută degetele.

— Uneori, locul unde o găsim e şi mai uimitor.

Bridget îşi ridică paharul cu şampanie şi restul îi urmează exemplul.

— Pentru Lucy, Felix şi casa lor cea nouă. Era şi timpul.

Ne face cu ochiul.

Toată lumea a plecat, am rămas doar noi şase. Familia mea stă la Salt Cottages, iar Christine şi Ken au grijă de Rowan la Summer Wind. Bridget şi cu mine stăm una lângă cealaltă pe trepte. Se întunecă, dar vedem siluetele lui Miles şi Felix, care fac un foc de tabără pe câmp. Zach şi Lana s-au aşezat deja confortabil alături, cu pături de lână în poală. în seara asta o să stea toţi la noi, deşi un cuplu o să doarmă pe saltea, pentru că al treilea dormitor n-are mobilă.

— Locul ăsta e ireal, Bee. Nu-mi vine să cred tot ce-aţi făcut. Tu şi Wolf formaţi o echipă bună.

— Aşa e.

> începutul hinii. am avut o tarabă la piaţa fermie- ruoc timp de două weekenduri. N-am avut mult material, dar am reuşit să tac nişte buchete cu florile de anul ăsta. A părut o idee bună, dar a fost mult de gestionat pe lângă construcţia casei şi florărie. Felix m-a găsit plângând pe câmp, când mă simţeam copleşită.

M-a ţinut în braţe şi mi-a spus:

■ Lncy. tu şi cu mine o s-o scoatem la capăt

M-am concentrat pe greutatea braţelor lui şi mirosul pielii şi am ştiut că are dreptate. Am ajuns întinşi în iartă, eu cu rochia ridicată deasupra taliei, el cu pantalonii Ia glezne, râzând şi acoperiri de petale. După, Felix m-a privit cum am aranjat câteva buchete, apoi a zis ca vrea să încerce şi el Are un ochi mai bun decât sora hri.

— Nu ştiam c-o să fie aşa de plăcut, îi spun lui Bridget

— Ce anume?

— Să am un partener.

Obişnuiam să cred că cea mai mare realizare era să fac hicrarile de una singură şi intr-adevăr, asta mă împlineşte, dar nu mă simt mai mică doar pentru că-i cer ahriorul lui Felix. Când sunt cu el, orice pare posibil E imbârâtor cât de puternică mă simt. Cat de valorizată şi de iubită mă simt în serile când suntem prea obosiţi şi tot ce facem e să ne ghemuim pe canapea, Felix cu o carte şi eu uitându-mă la televizor, nu ma panichez că ducem o viaţă monotonă. Nu mă simt ca un obiect de mobilier. Mă simt pur şi simplu norocoasă.

— Dar mi-e dor de prietena mea cea mai bună. Deci o să mai staţi doi ani în Australia?

Ea şi Miles au decis să-şi prelungească şederea acolo.

- Da, după care ne întoarcem în Toronto. Deşi nu ştiu cum o să mă descurc cu iama din nou.

__ Aş prefera să stai alături sau măcar în Charlotte- daro să mă mulţumesc cu ce primesc.

toWI Zborul până aici o să pară o nimica toată după ani

călătorit în Australia. O să venim aşa des, c-o să te saturi de noi.

Felix s-a aplecat, mototoleşte ziare şi aranjează vreascurile în formă de piramidă, apoi vedem pâlpâind o flacără.

— Ai face bine să vii des. L-am prins pe fratele tău uitându-se la un tutorial despre cum să construieşti un leagăn. Vrea să construiască un teren de joacă pentru Rowan şi pentru copiii care vizitează ferma.

— Şi pentru propriii voştri copii? întreabă Bridget zâmbind.

— Poate da, poate nu. Nu ne gândim încă la asta.

Felix şi cu mine am scos din discuţie subiecte precum căsătoria şi copiii, cel puţin pentru moment. îi arunc o privire seacă lui Bridget.

— Parcă ţi-am spus asta. De mai multe ori chiar.

— S-a notat, îmi spune ea, cu un zâmbet timid.

Apoi se ridică.

— Aşteaptă un pic.

Bridget pleacă, iar eu îl privesc pe Felix. A aşteptat, răbdător, până când flacăra era stabilă cât să pună lemne mici pe foc. îi văd satisfacţia pe chip. Se întoarce spre mine şi privirile ni se întâlnesc. Mii de fluturi în stomac, ncă mă ia prin surprindere cât de clară e iubirea lui şi cât de deschis o oferă.

Bridget se întoarce cu o tavă rotundă de lemn. Pe ea sunt o sticlă scumpă de whisky şi şase pahare, care par m cristal vintage. La subraţ are o pungă de alune.

— Cadoul tău de casă nouă. Ca în trecut.

Mă ridic şi o pup pe obraz.

— Aproape.

Când focul e puternic şi toată lumea a băut, mă ghemuiesc în poala lui Felix. Conversaţia se leagă între prietenii vechi şi noi. Poveşti care alunecă în nostalgie şi glume traduse pentru cei care nu Ie ştiu încă.

Momentul când Bridget i-a obligat pe Felix şi pe Zach să aranjeze părul păpuşilor ei Barbie.

Seara când mătuşa mea a încercat să imite reţeta pastelor ei preferate de la restaurant, cu vodcă, şi ne-am îmbătat din cauza sosului.

Momentul când l-am întâlnit *pe Felix şi s-a tăiat* cu un cuţit de desfăcut stridii.

— Deci chiar nu ştiaţi cine e celălalt? ne întreabă Lana.

— Nu, răspundem noi la unison.

— Serios?

— Serios.

— Prietena mea cea mai bună şi fratele meu. E puţin deranjant, dar în acelaşi timp perfect, spune Bridget.

Arunc cu o alună în ea.

E genul de noapte în care simt că se aşază ceva la locul Iui. *Asta e. Asta e tot ce-mi doresc.*

La un moment dat, Zach scoate din maşină o cutie împachetată şi mi-o dă. E un joc de Trivial Pursuit.

— E pentru mine sau pentru tine? îl întreb.

— Nu pune întrebări al căror răspuns nu vrei să-l afli, spune el, scoţând o cutie cu cărţi.

— O să pun doar câteva întrebări grupului.

Zach şi Bridget dezbat validitatea unui răspuns *de-a* ei, când ii simt degetele Iui Felix în părul meu. îmi S° f°ada' Cand termină'îşi înfâ5°arăă mâna în jurul ei şi ma trage uşor spre el, şoptindu-mi la ureche:

- Am aşteptat toată ziua să te prind singură.

Mă sărută pe tâmplă, apoi mâna îi alunecă spre interiorul coapsei.

— Du-te tu primul. O să le distrag atenţia.

Mă ridic pentru ca Felix să iasă de pe scaun.

— Trebuie să mă ocup de ceva în casă.

— O să se întoarcă imediat, spun eu.

Felix mă priveşte peste umăr. Deşi afară se întunecă, observ licărirea obraznică din ochii lui. După un minut, le spun tuturor că mă duc să-mi iau un pulover. Zach pufneşte.

Folosesc semnul nostru. Cioc, cioc, pauză... Dar nu apuc că bat şi a treia oară, că Felix deschide uşa, râzând.

— Toţi ştiu ce facem, nu-i aşa? îl întreb în timp ce mă trage înăuntru şi închide uşa.

— Bineînţeles. Dar acum măcar n-o să intre nimeni în casă cel puţin 30 de minute. Până atunci, suntem doar noi doi, Lucy.

Mă lipeşte de perete şi ne sărutăm. Are gust de whisky de calitate, lemn afumat şi cel mai dulce final al celei mai frumoase zile din viaţa mea. Când ne despărţim, mă ia de mână şi mă trage spre scări. Ne ţinem de mână şi urcăm scările spre dormitorul nostru, în casa pe care am construit-o împreună. O casă plină de cărţi. Un câmp plin de flori. Propria noastră insulă specială.

Felix este în sfârşit al meu.

MULŢUMIRI

Singurul meu scop când am scris cartea asta a fost să mă distrez. Am vrut să mă distrez creând această poveste. Am vrut ca voi să vă distraţi când o citiţi. Aveam nevoie disperată de o experienţă mai plăcută decât cea cu romanul meu anterior, *Ne vedem pe malul lacului,* care a spălat cu mine pe jos şi mi-a făcut ferfeniţă egoul şi creierul. Probabil am manifestat toate lucrurile astea, pentru că m-am simţit excelent când am scris această carte. Mi-a plăcut fiecare moment petrecut cu Lucy, Felix şi Bridget pe Insula Prinţului Edward. Chiar şi la a treia versiune, când am luat-o de la zero, şi chiar şi la a şasea, a şaptea şi a opta, când îi tot despărţeam pe Lucy şi pe Felix în diferite moduri. M-am distrat de la început până la sfârşit.

Distracţia e subestimată. Pe măsură ce ne maturizăm, trece în plan secundar. E frivolă. Dar ce e aşa greşit în asta? Cred că uneori, fix de asta avem nevoie cel mai mult. De distracţie. Ar trebui s-o preţuim. Nu toţi din lumea asta au acces la ea.

Terapeutul meu spune că distracţia se simte în corp, prin mişcări. Aşa că înainte să scriu, dădeam muzica tare şi dansam în timp ce spălam vasele sau strângeam după copiii mei. Asta mă ajuta să încep lucrul mai relaxată. Am început să mă concentrez pe găsirea distracţiei şi în afara muncii. Acuarele. Olărit. Mai mult timp cu prietenii. Ruj roşu. Pixuri mov. O vază care are forma unui fund.

Breton. Reviste. Vorbit cu cititorii pe Instagram. Foarte mult Harry Styles.

Deseori, distracţia e mai plăcută când e împărtăşită cu alţii şi nu trece nicio zi fără să Ie fiu profund recunoscătoare celor care îmi transformă jobul într-o

plăcere enormă. Aceştia sunt:

Amanda Bergeron, care oferă sugestii cu cele mai isteţe şi atente observaţii despre dezvoltarea personajelor, mize şi structură, în timp ce mă îndeamnă să am eroi mai sexy şi scene mai fierbinţi în duş. Cu ea petrec ore întregi la telefon, discutând complexitatea relaţiilor, problemele gastrointestinale ale copiilor noştri şi coafuri. (Sunt foarte entuziasmată de bretonul tău!)

Taylor Haggerly, care sunt convinsă că e cea mai inteligentă persoană din domeniul editorial. E isteaţă, vorbeşte repede şi zâmbesc doar când mă gândesc la ea. Face ca munca să fie distractivă. Când se întâmplă ceva bun, Taylor spune *„Ce* distractiv!” şi are dreptate.

Deborah Sun de la Cruz, care îmi face cărţile mult mai puternice datorită perspicacităţii ei extraordinare şi editărilor atente. Mereu mă face să râd cu lucrurile care i se par sexy şi are nişte discursuri absolut excelente la lansările de carte.

Emma Ingram, care organizează nişte petreceri de milioane, apreciază cocktailurile şi hainele a căror tematică sunt cărţile şi are mereu grijă de mine, mai ales când sunt în turneu.

Heather Baror-Shapiro, care luptă ca romanele mele să *fie* publicate în întreaga lume şi care e motivul pentru care primesc mesaje de la cititori de peste tot.

Carolina Beltran, care mă face să-mi extind viziu-

căreiXbmVsV de."llnunată’ ?e atât de inteligentă şi va fi ecranizată.

1 dintre cărţile mele

Kristin Cipolla, care e responsabilă pentru etapa în care întârziam la petreceri.

Chelsea Pascoe, care m-a primit în casa familiei ei minunate din New Jersey.

Jasmine Brovm, care mi-a trimis cea mai minunată scrisoare după ce a citit cartea asta.

Bridget OToole şi Anika Bates, care au răbdare şi-mi explică meme-urile de pe Tik-Tok.

Daniel French, care m-a salvat când am rămas blocată într-o parcare din Mississauga.

Elizabeth Lennie, care a creat încă o ilustraţie superbă pentru copertă, ce surprinde perfect esenţa cărţii.

AJ Bridel, care-mi aduce la viaţă cărţile audio şi clar ar putea să fie versiunea adultă a lui Anne Shirley.

Colegii mei de la Root Literary, Berkley, Penguin Canada, Penguin Michael Joseph, Penguin Verlag şi nu numai, care lucrează din greu ca să vă aducă această carte şi care au transformat această călătorie într-una extraordinară.

Vânzătorii de cărţi, librarii, jurnaliştii, podcaste- rii, pasionaţii de cărţi de pe Instagram şi Tik-Tok, care conectează oamenii cu cărţile, care luptă pentru ca poveştile noastre să ajungă la voi şi al căror devotament continuă să mă emoţioneze.

Am avut dubii dacă să scriu o carte care se petrece pe Insula Prinţului Edward. Am ezitat să-i spun editoarei mele, Amanda, ideea, care era un simplu „două prietene bune merg pe insulă”, pentru că ştiam c-o să-mi spună s-o scriu. Cadrul în care se desfăşoară o carte e aşa de important pentru mine. A fost punctul din care au luat naştere toate cele trei cărţi ale mele şi n-am vrut să prezint insula greşit. Am vizitat-o de trei ori. Prima oară am fost eu Meredilh, prietena mea cea mai bună, acum câţiva ani. Apoi am mai fost de două ori ca să aflu mai multe

pentru cartea asta. Ador insula (o s-o vizitez din nou în vară) şi sper că am redat cât mai fidel imaginea acestui loc magic şi a oamenilor minunaţi care îl locuiesc.

îi sunt recunoscătoare Jessicăi Doria-Brown, de pe Insula Prinţului Edward, care a fost drăguţă şi a citit cartea, ca să mă ajute şi să fiu sigură că am surprins insula cât mai precis. Ba chiar a făcut un sondaj printre bărbaţii de pe insulă ca să afle dacă o consideră atrăgătoare pe Anne Shirley. Mulţumesc mult, Jessica. Jeff Noye e primarul Tyne Valley, proprietarul Valley Pearl Oysters şi preşedintele Ţyne Valley Oyster Festival (gazda campionatului canadian de desfăcut stridii). Nu mai zic că deţine şi un record mondial la desfăcut stridii. Jeff, îţi mulţumesc că m-ai lăsat să-ţi pun o groază de întrebări ciudat de specifice despre stridii, desfăcutul lor şi campionat. Orice greşeală despre insulă şi stridii îmi aparţine.

Legat de asta, există o adevărată dezbatere intre a scrie „pe PEI” şi „în PEI” în această carte şi am aflat că, în funcţie de context, nici măcar localnicii de pe insulă nu cad de acord asupra unei variante. în mare parte, am folosit „pe”, dar am presărat şi nişte „în” unde părea mai natural.

Le mulţumesc tuturor cititorilor mei din PEI, care şi-au dat cu părerea legat de asta pe Instagram, şi un mulţumesc şi mai mare pentru entuziasmul pe care l-aţi arătat acestei cărţi înainte de publicare.

Mulţumesc, Amy Kain, proprietara florăriei Pink Twig din Toronto, pentru că mi-ai prezentat toate detaliile vieţii de decorator floral. Nu ştiam cât de solicitantă fizic e această muncă, cât de competitivă e industria şi cât de organizat trebuie să fii ca să dai lovitura. Orice greşeli făcute în această privinţă îmi aparţin.

Cartea asta e dedicată prietenei mele celei mai bune, Meredith Marino, care îmi trimite e-mailuri precum: „Nu-mi vine să cred că autoarea mea preferată e

. prietena mea cea mai bună." Vă garantez că Meredith Plânge î[11] timp ce citeşte asta_ Sunt ?anse mari ca în ziua nublicării să fie într-o librărie, cumpărând mai multe ^eniplare, deşi a comandat-o deja în avans. Când Meredith citea prima versiune a cărţii, îmi trimitea mesaje de renul: „sunt la pagina 15 şi am ditamai zâmbetul pe faţă" şi „am citit 67 de pagini şi-ţi zic sigur că e un succes" şi Cine ar fi crezut, când am dat peste competiţia aia de desfăcut stridii, că peste câţiva ani o să devină inspiraţia pentru A TREIA TA CARTE?" După prima versiune, Meredith a spus că e cartea ei preferată şi că e „perfectă". Asta a fost şi incorect, dar şi exact genul de energie pe care o apreciez la prietena mea cea mai bună. Sper că toţi aveţi o Meredith în vieţile voastre.

Dar aşa cum spune Bridget, nido persoană nu poate să fie totul pentru tine. Le mulţumesc prietenilor mei fabuloşi, care mi-au fost alături de la bun început, şi colegilor autori care mi-au oferit sfaturi preţioase, timpul lor şi generozitate. Ştiţi dne sunteţi. Le mulţumesc părinţilor şi fratelui meu, care mă susţin în atâtea feluri, inclusiv, dar nu numai, cu îngrijirea copiilor, mese calde şi repararea scărilor. Le mulţumesc educatorilor care au grijă de copiii mei, îi protejează şi îi învaţă cum să devină fiinţe curioase şi bune. îi mulţumesc bonei noastre, Mica- ela, care ne ajută să avem o viaţă. Bob, îţi mulţumesc pentru lac.

Le mulţumesc băieţilor mei, Max, care e ori dulce, ori nărăvaş, şi Finn, care e ori dulce, ori tăios. Când scriu asta, aveţi (aproape) şapte ani şi doi ani jumătate şi ne oferiţi mie şi tatălui vostru o bucurie atât de profundă, că uneori ne uităm unul la celălalt şi ne spunem din priviri: Za [V'ne] Să Cred cât de [8rozavi] sunt copiii ăştia." Cred
Max o să-şi amintească zborul foarte lung către PEI te 1 ° [Să ma'creasc^'] dar Finn, tu nu cred c-o să-ţi amin- [Ş 1 eeva]- [A] durai 13 ore în loc de cinci şi aţi gestionat

mulţumesc. (Aţi fost nişte «mstruleţi la întoarcere, dar hai să trecem peste asta.) îi mulţumesc iubirii mele, Marco. N-aş fi reuşit *fără une.* Eşti un partener în adevăratul sens al cuvântului. Nu mi-aş dori să cresc *copii sau să îmbătrânesc* sau să ascult muzică până noaptea târziu cu nimeni altcineva. Eşti arma mea secretă. Stânca mea. Iubitul meu. Eşti stabil când eu nu sunt. îmi faci micul-dejun, prânzul şi cina şi mi le oferi împreună cu un sărut. Eşti finalul perfect al zilelor mele. Şi partea cea mai bună e că arăţi excepţional în sorţ.

Şi îţi mulţumesc şi ţie, cititorule, dacă *ai ajuns până aici. Mulţumesc că mi-ai* cumpărat, împrumutat şi ascultat cărţile. Asta înseamnă că pot să fac în *continuare* ce fac, adică lucrul pe care-I iubesc mai presus de orice altceva. Scriu pentru mine, dar sunt recunoscătoare că am privilegiul să împărtăşesc asta şi cu tine.

în 2008, eu şi prietena mea cea mai bună, Mere- dith, am mers pe Insula Prinţului Edward. Am condus maşina închiriată (un cruiser PT care nu era chiar potrivit pentru o *excursie a fetelor)* direct de la aeroport până la pontonul din Charlottetown. Am stat la barul unui restaurant şi am comandat o duzină de stridii de la tipul simpatic care servea.

— De unde sunteţi?

— Din Toronto, i-am spus.

— îmi pare rău, a zis el sincer, iar noi am râs.

E un fapt cunoscut că singurii canadieni cărora le place Toronto sunt cei care locuiesc acolo. Apoi m-a privit în ochi şi a spus:

— Bun-venit acasă.

Cu toate că nu m-am cuplat cu el, m-am îndrăgostit de Insula Prinţului Edward şi m-am îndrăgostit şi mai mult de Meredith. Atunci eram prietene deja de şase ani, dar asta a fost prima noastră vacanţă împreună.

Am stat la mătuşa ei din Summerside, am mâncat doar fructe de mare şi am vizitat toată insula. Am mers la Green Gables Heritage Place, am mâncat la New Glasgow Lobster Suppers şi am mers la campionatul canadian de desfăcut stridii din Ţyne Valley. Toate astea m-au marcat: glumele cu desfăcutul stridiilor, rulourile cu homar, midiile, supa, ploaia torenţială care ne-a obligat să tragem pe dreapta cu avariile aprinse. Am mâncat stridii prăjite la secţia de pompieri din lyne Valley, apoi am traversat strada spre arenă, ca să ne uităm la campionatul de desfăcut stridii. Am mâncat un număr indecent de stridii, iar

la întoarcere ne-am pierdut în întuneric şi am ajuns ne teren accidentat din pădure. Spre uimirea lui MerediA unul dintre cele mai memorabile momente ale călăt • ⁝n-a ajuns şi în carte. Când ne-am aventurat snre Cape, ca să vedem valurile, în apă era un bărbat S Un adolescent (adorabil, cu ochelari şi roşu în obraiil tea pe ţărm şi încărca alge într-o camionetă. Merefc cu mine am vorbit cu el despre ce făceau (strângeau muj chi irlandez) şi mi s-a părut aşa de tare şi romantic. Parrâ erau dm alte vremuri. Când am plecat, pe Meredith a pufmt-0 rasul. M-a întrebat dacă am observat ce scria ne tricoul puştiului. I-am zis că nu şi i-am aruncat o privire peste umăr. FBI: FEMALE BODY INSPECTOR. Şi aşa s-a dus tot romantismul.

Fiecare carte a mea e o scrisoare de dragoste pentru un anumit loc. *Vara iubirii noastre* e dedicată golfului Barry. *Ne vedem pe malul lacului* e dedicată oraşului Toronto. Cartea de feţă, Insulei Prinţului EdwarcL însă cartea asta e o scrisoare de dragoste şi pentru Mereditb. Mi-a făcut mare plăcere s-o scriu, dar acasă treceam prin- tr-o perioadă grea. Copiii mei erau mereu bolnavi şi a fost foarte greu să muncesc cât îi îngrijeam. Am avut şi eu nişte probleme de sănătate şi am trecut printr-un accident rutier terifiant. O rudă apropiată a fost diagnosticată cu cancer. Ce să mai, a fost o perioadă copleşitoare. Eu şi Meredith locuim în oraşe diferite şi mi se părea că prietena mea cea mai bună era îngrozitor de departe. Când scriam prima versiune a cărţii nu ştiam că Bridget o să se mute în Australia, dar în clipa în care mi-a venit ideea, am înţeles foarte bine durerea lui Lucy. Mi-e dor tot timpul de prietena mea cea mai bună.

Dar să ne întoarcem la lucruri mai fericite: de când am început să scriu ficţiune, am ştiut că vreau să scriu o carte în PEI. E un loc special şi, evident, ador *Anne de la Green Gables,* atât cartea, cât şi filmele CBC, cu Megan Follows, Jonathan Crombie, Colleen Dewhurst şi Richard

Farnsworth. Când eu şi soţul meu am început să ieşim şi mi-a spus că nu le văzuse, m-am dus direct la magazinul de închiriat casete video ca să-l iau pe primul. La finalul filmului a aplaudat şi în clipa aia am ştiut că e bărbatul potrivit pentru mine. *Anne* nu poate fi scrisă mai bine de-atât, iar scrisul meu nu se compară cu cel al lui Lucy Maud Montgomery, dar îmi place să privesc insula din- tr-o perspectivă contemporană. în plus, m-am distrat să scriu cel mai fierbinte roman al meu într-un loc cunoscut pentru o poveste atât de minunat de castă.

Am mai fost în PEI de două ori, când scriam cartea de faţă. Prima oară în octombrie 2022, la scurt timp după ce uraganul Fiona a făcut prăpăd, şi apoi din nou în iulie 2023. De fiecare dată m-am îndrăgostit şi mai mult de insulă. N-am întâlnit nicăieri oameni mai calzi, mâncare aşa delicioasă şi o plajă care să mă uimească prin măreţia ei (şi am crescut în Australia). Stâncile roşii sunt spectaculoase. Stridiile sunt fenomenale. Dacă o să ajungi vreodată acolo, mergi la MacAusland’s Woollen Mills, ca să-ţi iei o pătură minunată. Sau cinci.

Dar dacă nu ajungi, sper c-am reuşit să te transport acolo cu ajutorul lui Lucy, Felix, Bridget şi Zach. Şi sper că te-ai distrat citind povestea asta la fel de mult cât m-am distrat eu scriind-o.

BOOKZONE
Vara ai ta işi var ţine promisiunea.

Vara afla na vtfr ceda tentaţiei.

Vara a$ta va fi diferiţi.

Lucy este turista care vine anual pe insula Prinţului Edward pentru o gura de aer proaspât. stndil delicioase şi un pahar de vin răcoritor, aiâtun de cea mai bună prietena a ei. Budget. Fiecare vizită începe cu o plimbare lungă pe plajă, sub stâncile roşii impunătoare şi un soare auriu De câte ori soseşte pe insulă. Lucy işi promite să nu ajungă din nou în patul lui Felix. fratele mai mic al lui Brldget

Felix este un localnic fermecător şi are o chimie incredibilă cu Lucy. dar lista motivelor pentru care cei doi trebuie să stea departe unul de celălalt este lungă. Cu toate acestea, jurământul de a nu repeta acea noapte pasională pare imposibil de respectat

Când Brldget fuge brusc din Toronto cu o săptămână înainte de nunta ei. Lucy lasă toiul deoparte pentru a o urma pe insulă şi a o ajuta să depăşească această cnzâ întâlnirea cu Felix este inevitabilă, dar de data aceasta replicile lut provocatoare au fost înlocuite cu ceva nou şi profund, iar Lucy începe să se întrebe cât de tune işi poate proteja cu adevărat inima.

Va fi aceasta vara în care işi vor înfrunta. în sfârşit, temenle şi işi vor da voie să lubească cu adevărat? Sau promisiunile neîmplinite şl tentaţiile puternice vor continua sâ-i despartă?

ISBN 97M30-30S-2S3-0